

ປະລານຂອງທລວງພ່ອປັລຸງລາໜ້ນທະ

ທາງເສື່ອມໄຫ້ເດີນໜີ...

ທາງດີໃຫ້ເດີນຕາມ

ນິກາທະບຽນ: ນິກາ

ป ว ិ ម ុ ទ ី ន ែ ប ា យ ម ុ ខ
ทางเสื่อมให้เดินหนี ทางดีให้เดินตาม

.....

.....

เมื่อเข้าห้องนัดใน OpenBase ถูกเผยแพร่ภายในได้สัญญาอนุญาต Creative Commons Attribution-Noncommercial-Share Alike 3.0 Unported License ห้ามนำรบกวนหรือทำหักกึ่งไปใช้และนำไปเผยแพร่อีก ไม่ต้องอ้างอิงแหล่งที่มา ห้ามนำไปใช้เพื่อการค้า และต้องใช้ลิขสิทธิ์อนุญาตชนิดเดียวกันนี้เมื่อเผยแพร่วางไว้ที่ด้านล่างของแหล่งที่มา เช่น เว็บไซต์ หรือช่องทางอื่น

คำนำ

พระเดชพระคุณพระพรหมมังคลาจารย์ : หลวงพ่อปัญญา
นันทภิกขุ เป็นพระเถระผู้มีเชือเลียงของประเทศไทย ตลอดชีวิต
การครองสมณเพศของหลวงพ่อนั้น ได้สร้างผลงานไว้มากมาย
ดังเป็นที่ประจักษ์กันทั่วไป

ด้วยอุดมการณ์ที่เต็ดเดี่ยวและแน่วแน่ ในการจะเผยแพร่
สัจจธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงมีพระ
เมตตาและพระมหากรุณาธิคุณแก่ชาวโลกทั้งปวง ให้เป็นผู้ที่มี
ชีวิตอยู่บนโลกอย่างไม่มีความทุกข์ ประสบแต่สิ่งที่เป็นความสุข
ความเจริญที่แท้จริง พระเดชพระคุณหลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ
ได้ทุ่มเทหั้งกำลังกายและกำลังใจในการเผยแพร่สัจจธรรม ตาม
รอยแห่งพระบรมศาสดา ด้วยความเมตตาอย่างยิ่งต่อชาวพุทธ
อย่างมิเห็นแก่ความเห็นดeneooy เพื่อชาวพุทธได้มีชีวิตที่เจริญ
ก้าวหน้า ท่านทำการสู้รบกับลิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นไปในทางเสื่อม
คืออยาหยมุข อันเป็นปากทางแห่งความเสื่อมของชีวิตมาตลอด
ไม่ว่าท่านจะไปแสดงปาฐกถา ณ ที่แห่งใด ท่านจะซึ่ให้เห็นถึง
ผลเสียซึ่งล้วนแต่นำความเสื่อมมาสู่ชีวิตชาวพุทธ ท่านสั่งสอน
ให้เลิกมัวเมาอยาหยมุข จึงควรค่าแห่งการได้รับแนะนำว่าเป็น
“นักปฏิยูทธ์อยาหยมุข” หรือ “มือปราบอยาหยมุข” ผู้หนึ่งที่เดียว

ธรรมสปาและสถาบันบันลือธรรม ปรารตนาเป็นอย่างยิ่ง
ว่า หนังสือเรื่อง “ปฏิยุทธิ์บำบัด : ทางเสื่อมให้เดินหนี
ทางดีให้เดินตาม” เล่มนี้ จักบังเกิดประโยชน์แก่ชาวพุทธที่ได้
นำไปศึกษา หรือใช้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตให้ปราศจากไป
เสียจากความเสื่อม มีแต่ความเจริญ และได้เข้าถึงเนื้อแท้แห่ง
พระพุทธศาสนา สมดังปณิธานและด้วยอุดมการณ์อันมั่นคง
ของพระเดชพระคุณพระมหาบดีคณฑ์ : หลวงพ่อปัญญา
นันทภิกขุ กิจชุติได้รับการยกย่องว่าเป็น “มือปราบบำบัด” ของ
ชาวพุทธไทย ให้ดำเนินไปด้วยความถูกต้องตามหลักคำสอนของ
องค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยแท้จริง อันจัก
บังเกิดผลนำพาของชีวิตชาวพุทธไทย ไปสู่ความสุขความสงบเย็น
และความเจริญก้าวหน้าในชีวิต สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธ
อย่างแท้จริงโดยสมบูรณ์

ด้วยความสุจริต หวังดี
ธรรมสปา ปรารตนาให้โลกพบกับความสงบสุข

สารบัญ

ปฏิยุทธ์อบายมุข : ทางเลื่อมให้เดินหนี ทางดีให้เดินตาม ๑

อบายมุข : ปากทางแห่งความเลื่อม ความพินาศ ๔

เหตุที่ทำให้คนติดอบายมุข เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจ ๑๐

ปิดเส้นทางอบายมุข ๑๗

ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เป็นการสอนที่ศักดิ์สิทธิ์มาก ๑๔

มืออัดตัญญูตา ความรู้จักตัวเอง ๑๕

ตั้งตนไว้ขอบ ตั้งจิตคิดมุ่งหมายนำตนไปถูกทาง ๑๕

รักษาศีล ๕ อ่าย่างเคร่งครัดช่วยได้มาก ๑๖

อบายมุข ๑ ติดสุราและของมีนมา ๑๗

ทรัพย์หมดไปฯ เห็นชัดๆ ๒๐

ก่อการทะเลาะวิวาท ๒๔

เป็นบ่อเกิดแห่งโรค ๒๕

เสียเกียรติ เสียชื่อเสียง ๓๑

ทำให้ไม่รู้จัย ๓๒

thon กำลังปัญญา ๓๔

เอโรอินสิงเสพติดที่ทำลายตนเองและชาติบ้านเมือง ๓๔

สิงเสพติดทำให้งานบุญกลایยเป็นงานบาป ๔๕

คิดใหม่ ทำใหม่ ปิดเส้นทางอบาย ๔๕

หลักสามประการของข้าวพุทธในเรื่องสิงเสพติดมีนมา ๖๗

เหล้าเป็นอบายมุข ผิดทั้งศีล ผิดทั้งธรรม ๗๑

อบายมุข ๒ ขอบเที่ยวกางลางคืน	๗๗
ชื่อว่าไม่รักษาตัว . . .	๗๗
ไม่รักษาลูกเมียและไม่รักษาสมบัติ	
เป็นที่ระแวงสงสัย . . .	๗๙
เป็นเป้าให้เข้าใส่ความ ทำให้เดือดร้อน	
อบายมุข ๓ ขอบเที่ยวดูการละเล่น	๘๑
การละเล่น ๖ กรณี	๘๓
ควรจัดงานให้สนุกสนานในทางธรรมะ	๘๕
สิ่งใดที่เกินพอดี ก็เป็นเหตุให้เกิดความทุกข์	๘๘
อบายมุข ๔ เล่นการพนัน	๙๐
การพนันเป็นเช่นผีร้าย ทำให้ล้มลง	๙๗
ไฟไหม้ลิบครั้ง...ไม่เท่ากับแพ้การพนัน	๙๗
ไฟการพนัน	๙๘
การพนันมิใช่เพื่อสร้างสรรค์ แต่เป็นไปเพื่อทำลาย	๑๐๑
การพนันไม่เป็นไปเพื่อการผลิต	๑๐๒
การพนันที่เป็นการทราบสัตว์	๑๐๔
กฎแห่งกรรมของคนที่ขอบขอนໄก'	๑๐๕
กฎแห่งกรรมของคนที่ขอบขอนวัว	๑๐๗
ปัจจุบันการพนันลูกلامมากในงานศพ	๑๐๘
การพนันเป็นเช่นเนื้อร้ายลูกلامราวดเร็ว	๑๐๙
ประเทศชาติ ศาสสนา จะล้มลงก็เพราะการพนัน	๑๑๐

อภายุข ៥ คบคนช้ำเป็นมิตร	๑๗๓
เทคนิคการคบคน	๑๗๓
คุณลักษณะและอาการ ๓ ของคนพลา	๑๗๗
คุณธรรมที่ไม่มีในอันดับพลา	๑๗๘
คนพลาไม่สรรเสริญการให้ทานและขอบเปย์ดเบียนผู้อื่น ไม่มีมิตรแท้ในหมู่คนพลา	๑๗๙
อำนาจการซักจูงใจนั้น ฝ่ายตាំងมีอำนาจในเบื้องต้นเสมอ	๑๙๐
อภายุข ៦ เกียจคร้านการงาน	๑៩៥
ข้ออ้าง ៦ ประการ ของคนเกียจคร้านการงาน	๑៧៥
ผลร้ายของคนเกียจคร้าน	๑៧៥
งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข	๑៨៥
ทำงานให้สนุก เป็นสุขขณะทำงาน	๑៨៥
พุทธวิธีในการทำงาน	๑៨៥
ประโยชน์ย่อมล่วงไปจากผู้เกียจคร้าน	២០៧
พุทธวิธี ลด ละ เลิก อภายุข	២០៥
เปลี่ยนชีวิตจากมิจฉาทิภูมิ เป็นสัมมาทิภูมิ	២១៣
มีจิตใจเข้มแข็ง	២១៤
ยอมรับผิดแล้วแก้ไข	២១៦
คิดให้ก้าวหน้าไว้เสมอ	២១៧
เมื่อรักในพระรัตนตรัยก็ไม่อาจยุ่งเกี่ยว กับอภายุข	២២៥
ป้องกันอภายุขด้วยธรรมะ	២៣០

ปฏิญญาทรอบายมุข

ทางเลื่อมให้เดินหนี ทางดีให้เดินตาม

... อบายมุข ...

เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่หลวงพ่อปัญญาเห็นจะ^๑
ได้ทำการสู้รบปรบมือมาอย่างยาวนาน
แม้จะไม่สามารถเอาชนะได้หมดทั้งสังคมไทย
แต่ก็ได้ผลในระดับบุคคล
และระดับครอบครัวเป็นอย่างมากที่เดียว
มีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่สามารถเลิกละอบายมุขได้เด็ดขาด
 เพราะฟังเท่านั้น เพราะอ่านหนังสือของหลวงพ่อ^๒
จนทำนใจเชื่อว่า ...
เป็น “นักปฏิยุทธ/oباحymu” ที่เดียว

นักปฏิยุทธ์จบอยู่ : มือปราบจบอยู่

เราทุกคนรู้จักกันดีว่า จบอยู่เป็นของไม่ดี แต่แล้วก็ยังเข้าไปข้องware เกี่ยวข้อง และข้องอยู่ เหล้าไมดี บุหรี่ไมดี นี่... ทุกคนรู้หมด แต่ว่าอดไม่ได้ มันเป็นเสียอย่างนั้น ทำให้พระต้องเห็นด้หน่อย คอยเทคโนโลยีด้วยเดือนจนปากเปี๊กปากแฉะ

หลวงพ่อปัญญาณทะได้ชี้อว่าเป็น “นักปฏิยุทธ์จบอยู่” หรือ “มือปราบจบอยู่” เพราะไม่ว่าจะไปไหนก็ให้ท่านจะสอนให้ชาวบ้านและเลิกจบอยู่ ท่านจะชี้ให้เห็นผลเสียของจบอยู่ว่ามีอย่างต่างๆ อันล้วนแล้วแต่นำความพินาศมาให้ทั้งสิ้น จึงไม่ควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ว่าในทางใดๆ

ถ้าไปในสถานที่ใดๆ หลวงพ่อเห็นมีคนเข้าไปเกี่ยวข้องกับจบอยู่ เช่น ตีมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน หลวงพ่อจะเข้าไปสอนไปชี้แนะให้เลิกการกระทำนั้นๆ ทันที

จบอยู่ : ปากทางแห่งความเสื่อม ความพินาศ

ในที่นี้มีคำต้องทำความเข้าใจอยู่ ๒ คำ คือคำว่า “ปฏิยุทธ์” กับ คำว่า “จบอยู่”

ปฏิยุทธ์ แปลว่า สู้รบ

จบอยู่ เป็นศัพท์สมास ต่อ กันระหว่างศัพท์ จบ กับ อยู่

obby มาจากคำว่า อปาย แปลว่า เสื่อม ไม่เจริญ ฉบับขาย
พินาศ ชั่วร้าย

มุข แปลว่า หน้า ปาก ทาง ช่องทาง
รวมกันเป็นobbyมุข แปลว่า ปากแห่งความเสื่อม ช่องทาง
แห่งความเสื่อม ทางแห่งความพินาศ ทางแห่งความฉบับขาย
หลวงพ่อปัญญา ท่านกล่าวไว้ว่า . . .

obbyมุข คือ ปากทางแห่งobby ปากเหรอбы พุดง่ายๆ
อย่างนั้น ใครไปเดินอยู่แล้วตกเหวได้ง่าย เสียหายได้ง่าย เกิด
ความทุกข์แก่ตน แก่ครอบครัว ตลอดจนถึงสร้างปัญหาในสังคม
ด้วยประการต่างๆ

ผู้มีปัญญา ปฏิบัติตนตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เข้าได้
หลักเลี้ยงจากสิ่งเหล่านี้ ชีวิตเขาก็ไม่ตกต่ำ มีอายุมั่นคงยืน
แม้ทำราชการ...เมื่อออกจากราชการก็ได้รับบำนาญอยู่อีกหลายปี
อยู่ไปจนแก่จนร่วงไปเอง ไม่ได้ร่วงด้วยการถูกฆ่าถูกทำลาย แต่
 เพราะว่าไม่ไปหาเรื่องที่จะให้เขาทำร้ายให้ถูกเข้าช่า เพราะฉะนั้น
เรื่องobbyมุขนี้เป็นเรื่องที่น่ากลัวอันตราย

เมื่อรวมกันเป็น “ปฏิยุทธ์obbyมุข”

ก แ ป ล ว า . . .

สู้รบกับobbyมุข

หรือ...ต่อสู้กับobbyมุข

ผู้ลักทิ้งอุบายนุขได้...ก็ได้รับประโยชน์สุข

อุบายนุข . . .

เป็นของไม่ดีที่พระพุทธองค์ตรัสสอนให้ละทิ้ง
ผู้ใดละทิ้งอุบายนุขได้ . . .

ก็ได้รับประโยชน์สุขอย่างมากมาย

อุบายนุขที่พระพุทธองค์ตรัสสอนให้ละทิ้งนั้น
แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ กลุ่ม ๕ กับ กลุ่ม ๖

อุบายนุข ๕

กลุ่ม ๕ คือ อุบายนุข ๕

พระพุทธองค์ได้ตรัสสั่งสอนคุณธรรมผู้ครองเวื่อน ที่มี
หลักฐานแล้ว ทรงมุ่งสอนให้ละอุบายนุขเหล่านั้น ซึ่งเป็นทาง
ป้องยับแห่งโภคทรัพย์ที่หาไม่ได้

อุบายนุข ๕ ได้แก่

- (๑) อิตถีอุตตะ เป็นนักเลงหญิง นักเที่ยวผู้หญิง
- (๒) สุราอุตตะ เป็นนักเลงสุรา นักดื่ม
- (๓) อักขอตตะ เป็นนักการพนัน
- (๔) ปาปมิตตะ คบคนชั่ว

อนามุข ๖

กลุ่ม ๖ คืออนามุข ๖

พระพุทธองค์น้ำมาตรัสสัปส่อนคนหนุ่ม (สาว) ที่อยู่ในวัยสร้างสรรค์ มีไฟในชีวิตอย่างล้นเหลือ แต่ยังชอบความสนุกสนานเอื้า ไม่ค่อยมีห้ามล้อในชีวิตสักเท่าใดนัก

อนามุข ๖ ได้แก่

๑. ติดสุราของมีนเม้า มีโทษ ๖ คือ

- ๑) ทรัพย์หมดไปๆ เห็นชัดๆ
- ๒) ก่อการทะเลาะวิวาท
- ๓) เป็นบ่อเกิดแห่งโรค
- ๔) เสียเกียรติเสียชื่อเสียง
- ๕) ทำให้ไม่รู้อาย
- ๖) ทนกลั้งปัญญา

๒. ชอบเที่ยวกางคืน มีโทษ ๖ คือ

- ๑) ชื่อว่าไม่รักษาตัว
- ๒) ชื่อว่าไม่รักษาลูกเมีย
- ๓) ชื่อว่าไม่รักษาทรัพย์สมบัติ
- ๔) เป็นที่ระแวงสงสัย
- ๕) เป็นเป้าให้เข้าใส่ความหรือข่าวลือ
- ๖) เป็นทางมาของเรื่องเดือดร้อนเป็นอันมาก

๗. ขอบเที่ยวดูการละเล่น มีโทษ โดยการงานเลื่อมเสีย
เพราเจ쿄คิดจ้องกับเสียเวลาเมื่อไปดูสิ่งนั้นๆ ทั้ง ๖ กรณี คือ

- (๑) รำทีไหนไปทีนั้น
- (๒) ขับร้อง
- (๓) ดนตรี
- (๔) เสภา
- (๕) เพลง
- (๖) เถิดเทิงทีไหนไปทีนั้น

๘. ติดการพนัน มีโทษ ๖ คือ

- (๑) เมื่อชนะย้อมก่อเรว
- (๒) เมื่อแพ้กเสียดายทรัพย์ที่เสียไป
- (๓) ทรัพย์หมดไปฯ เท็นบัดฯ
- (๔) เข้าทีประชุม เขาไม่เชือถือถ้อยคำ
- (๕) เป็นทีหมิ่นประมาทของเพื่อนผู้งู
- (๖) ไม่เป็นทีพึงประสงค์

ของผู้ที่จะหาคู่ครองให้ลูกของเรา

เพราเห็นว่าจะเสี้ยงลูกเมียไม่ไหว

๙. คบคนช้า มีโทษ โดยนำให้กล้ายเป็นคนช้าอย่างคน
ที่ตนคบทั้ง ๖ ประเภท คือได้เพื่อนที่จะนำให้กล้ายเป็น

- (๑) นักการพนัน
- (๒) นักเลงหนู

- ຕ) ນັກເລັງເຫຼົ່າ
- (ಡ) ນັກລວງຂອງປລອນ
- (ດ) ນັກຫລວກລວງ
- (ບ) ນັກເລັງທ້າໄນ້

ၬ. ເກີຍຈົກຮ້ານກາງງານ ມີໂທ່າ ໂດຍທຳໄຫ້ກ່າວເຫຼືອຕ່າງໆ
ເປັນຂໍ້ອ້າງຜັດເພີ່ນໃນກາງທຳການ ໂກຄະໃໝ່ກີໄມ່ເກີດ ໂກຄະທີ່ມີ
ອູ້ກີ້ມົດສັ້ນໄປ ຄືວ່າໃຫ້ອ້າງໄປທັ້ງ ၆ ກຣນີວ່າ

- (ຈ) ໜ້ານນັກ
- (ຂ) ຮ້ອນນັກ
- (ຕ) ເຢັນໄປແລ້ວ
- (ດ) ຍັງເຂົ້ານັກ
- (ບ) ທິວນັກ
- (ບ) ອິມນັກ

ອາຍມຸຂ່າ ۴ ຈັດລົງໃນອາຍມຸຂ່າ ၄ ໄດ້ທັ້ງໝາດ
ຄວາມສຳຄັນຢືນຢັນໃນອາຍມຸຂ່າ ၄ ນັ້ນເອງ

ພຣະກິກຊູທັ້ງຫລາຍ . . .

ເມື່ອຈະນຳອາຍມຸຂ່າມາສັ່ງສອນປະຫາບຸນ

ກີ່ຈະນຳອາຍມຸຂ່າ ၄ ນາສອນກັນເປັນພື້ນ

ຫລວງພ່ອປັນຍານນະກີ່ນຳອາຍມຸຂ່າ ၄ ນີ້ແລະມາສັ່ງສອນ

ຂາວບ້ານເປັນປະຈຳ

เหตุที่ทำให้คนติดอุบາຍมุข ເພຣະຄວາມໄມ່ຮູ້ໄມ່ເຂົ້າໃຈ

คนທີ່ຕິດອຸບາຍມຸຂ ລວງພ່ອປັນຍາ ທ່ານເຮືອກວ່າ ດັກນິ້ນ
ອຸບາຍ ຜົ່ງບ່ອອຸບາຍນີ້ເປັນຂອງທີ່ມີຢູ່ທ້າວໄປນິລີກ ໃນເມືອງໄທເນີ້ນ
ມີຢູ່ໃນຫລາຍທີ່ຫລາຍແທ່ງດ້ວຍກັນ ດັ່ງທີ່ລວງພ່ອທ່ານກລ່າວໄວ່ວ່າ ...

ບ້ານເມືອງຂອງເຮົາໃນປັຈຸບັນນີ້ ມີເຮືອກອຸບາຍອູ່ເກີບທ້າວໄປ
ທຸກໜຸ່ງທຸກແທ່ງ ໄມວ່າຈະໃນເມືອງ ນອກເມືອງ ເມືອງໃຫຍ່ ເມືອນນ້ອຍ
ເຮືອກວ່າມີປ່ອແທ່ງອຸບາຍທີ່ຄົນຊ່ວ້າຮ້າຍທັງຫລາຍເບົາບຸດລ່ວມຄົນໃຫ້ກາລັງ
ໄປມາກໍານາຍກ່າຍກອງ ດັກໄມ່ຮູ້ກີ່ຕກລົງໄປ

ລວງພ່ອປັນຍາ ກລ່າວວ່າ ...

ທຳໄມ່ຈຶ່ງໄດ້ໄປຕິດອຸບາຍຍ່າງນັ້ນ ເພຣະຄວາມໄມ່ຮູ້ໄມ່ເຂົ້າໃຈ
ຫີ່ອຮູ້ວ່າມັນໄມ້ດີ ແຕ່ວ່າ ທິກູສີມັນຜິດ ເຮືອກວ່າເປັນ ມີຈາທິກູສີ

ມີຈາທິກູສີ ກີ່ຄົວ ເຫັນໄມ່ຖຸກໄມ່ຕຽດຕາມທຳນອງຄລອງຮຽມ
ຫີ່ອມີຄວາມປະມາຫວ່າ ໄມເປັນໄຮ ເຮົມພຣຄມີພວກ ເຮຈະໄມ່ຖຸກ
ທໍາຮ້າຍຫີ່ຈະໄມ່ເສີຍຫາຍ ຫີ່ອມີຄວາມຄິດວ່າເຮົາເກິ່ງ ເຮົມຄວາມ
ເຂົ້າຂາຍຸ່ນໍາາຢູ່ໃນການເລັ່ນປະເທນັ້ນປະເທນີ້ ໄມເສີຍເປີຍບ
ຕ້ອໄຄຣ ແຕ່ລືນິກໄປວ່າສີເຫຼົ້າຮູ້ພລາດ ນັກປຣາຢູ້ຮູ້ພລັ້ງ

ສີເຫຼົ້າຮູ້ພລາດ ນັກປຣາຢູ້ຮູ້ພລັ້ງ ສີເຫັນມັນຍັງພລາດໄດ້ ຮັດ
໬ ລ້ອມັນຍັງພລິກທ້ອງໄດ້ ພລິກຄວ່າໜ່າຍທ້ອງໄດ້ ມັນໄມ່ນໍາພລິກ...
ມັນຕັ້ງ ລ້ອ ນໍາຈະຍັນອູ່ ແຕ່ວ່ານັ້ນຮັດໄປໄທນີ້ເຈົ້ອ ۱۰ ລ້ອ ນອນ
ໜ່າຍອູ່ ເລີນິກໃນໃຈວ່າ ເຂວ່າສີເຫຼົ້າຮູ້ພລາດ ນັກປຣາຢູ້ຮູ້ພລັ້ງ

นีมัน ๖ ล้อ ยังพลาดได้เหมือนกัน ๑๐ ล้อก็ยังพลาด ส่วนมาก ๑๐ ล้อพลาด เลยอนอนหงายไปเลย

**หลวงพ่อกล่าวให้ແຜ່ຕົດວ່າ ເປັນພະຍາໄມເຂົ້າໃກລັ້ງຮູ້ ໄນຝຶ່ງ
ຄໍາສອນ ໄນຝຶ່ງຕືດໄມ້ຕຽອງ ໄນເຂົ້າໄປບົງລິບັດ**

ຜູ້ຮັກີ້ອພຣະ ພວກນັ້ນໄມ້ຄ່ອຍເຂົ້າໃກລັ້ງພຣະ ໄປວັດໄປວາ ໄນຝຶ່ງ
ທີ່ຈະເຂົ້າໄປນັ້ນຝຶ່ງຮອມ ໄປກີ່ເພື່ອຫາປະໂຍ່ນໆ ແຕ່ໄມ້ໄດ້ສຳໃຈສຶກຫາ
ຮອມນະ ໄນເຂົ້າຮອມນາເປັນເຄື່ອງປະຕັບບັນຊີຕ ທີ່ວ່າເວນາເປັນ
ແນວທາງຂອງບັນຊີຕ ຈຶ່ງໄດ້ຫລັງຜົດ ເຂົ້າໃຈຜົດ ໄປດ້ວຍປະກາດຕ່າງໆ
ທຳແຕ່ເຮືອງເສີຍຫາຍ ນີ້ຄືວາມເສີຍ

ຄວາມເສີຍແລ້ນີ້ເກີດຈາກນິຈຈາທິງງົງທີ່ຕັ້ງອູ້ຢູ່ໃຈ ໄນຝຶ່ງມີຄວາມ
ເຫັນຂອບ ແລ້ວກີ້ວັນຄຸນຫຸ່ມ ຂົວຍັງອູ້ຢູ່ໃນວ່າຍະນອງ ທີ່ນີ້ໄປອູ້ກັບ
ຄຸນທີ່ເປັນໂຄຮັກຕາມ ເຮັມນັ້ນຖືກັນໄປອົກຍ່າງໜຶ່ງ ເດີຍັນຖືວ່າເຮືອງ
ສຸວນຕົວໄມ້ເກີຍ ນີ້ມັນຖືກໃໝ່?

ເຮົາມີລູກ...ລູກຂອງເຮົາໂຕແລ້ວ ເຮົາວ່າມັນໂຕແລ້ວ ເຮືອງສຸວນຕົວ
ພ່ອແມ່ໄມ້ເກີຍຈະໄດ້ໃໝ່? ເຮົາເປັນພ່ອເປັນແມ່ຈະທຳກັບລູກຂອງເຮົາ
ຍ່າງນັ້ນໃໝ່? ຄ້າຍ່າງນັ້ນລູກກີ້ວັນຄຸນໄດ້ປ່າຍ ເພຣະພ່ອແມ່
ດີວ່າເຮືອງສຸວນຕົວ ມັນຈະໄປເທິຍເຮືອງສຸວນຕົວ ມັນຈະໄປມີເມີຍກີ້ຄົນ
ກີ້ເຮືອງສຸວນຕົວຂອງມັນ ມັນຈະໄປພລ່າໂຄຮັກເຮືອງສຸວນຕົວຂອງມັນ ແລ້ວ
ເຮືອງສຸວນຕົວຂອງລູກມັນກະເທືອນຄື່ງພ່ອແມ່ໃໝ່? ເວລາທີ່ລູກມັນ
ເດືອດຮ້ອນຖຸກຕໍ່ຈຳ...ໂຄຮັກເລົາໄປປະກັນ? ໂຄຮັກເອາໂນດ ໄປວັງ
ປະກັນ ພ່ອແມ່ຕ້ອງໄປອົກ ຖຸກຕັດສິນຕິດຄຸກໂຄຮັກຈະໄປເຢີມ?

หรือว่าครูกับลูกศิษย์ เขากลับบ้านแล้วก็หมดเรื่อง เป็นเรื่อง ส่วนตัวของเขาแล้ว มีอะไรผิดมันก็นอกหน้าที่แล้ว...มันก็ไม่ได้

หรือเราเป็นหัวหน้าพรรครการเมือง แล้วไม่สนใจว่าลูกน้อง มันจะเข้ามาทำ乜 เป็นการพัฒนาต่อ หรือจะประพฤติเหลวไหล อย่างไร ฉันเป็นหัวหน้าพรรค...ไม่เกี่ยว มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา อย่างนั้นไม่ถูก เราต้องปรับปรุงคนในพรรคของเรา ต้องอบรม ให้ประพฤติดีประพฤติชอบ อุญในศีลในธรรม รู้จักรุณค่าของชีวิต รู้จักรุณค่าของการเป็นผู้แทน

แต่นี่หัวหน้าแย่ ลูกน้องมันก็แย่ เมื่อกัน...แย่ทั้งคู่ ที่มัน และเทกันไม่ใช่เรื่องอะไร เอาแต่เสียง เอาแต่คะแนน เอาแต่ มือ...ให้มันยกมือก็แล้วกัน เรื่องอื่นซ่างหัวมัน...ไม่ได้ บ้านเมือง จะดีหายก็เพราะเรื่องนี้ ด้วยเรื่องที่เราไม่เอาใจใส่ดูแลแก่กัน และกันนี้แหละ ไม่อบรมลูกน้องของเราว่าให้มีปัญญา ให้มีความรู้ มีความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ละเลย เพิกเฉย อย่างนี้แหละที่เขา เรียกว่า ไม่รักกันจริง รักกันแต่จะเอาประโยชน์ แต่ว่าไม่รักเขา ให้ดีให้งาม ไม่ช่วยเหลือเขา

แล้วเวลาตายก็บ่น แหม! เสียดาย...ชีวิตกำลังจะก้าวหน้า มันจะก้าวอย่างไรถ้ามันอยู่ในรูปอย่างที่เป็นมาแล้ว มันก็ก้าวลงไป สู่อุบัติภัยท่านนั้น ไม่ได้ก้าวไปสู่สวรรค์ สวรรค์มันจะก้าวได้อย่างไร ก็เรียกว่า พุดกันไปตามเรื่อง พุดกันไปตามอารมณ์ ไม่ได้ใช้เหตุผล ในการพูด

ปิดเส้นทางอباحยมุข

ทำอย่างไร? . . .

เราจะปิดเส้นทางไปสู่อباحยมุขได้

คือสามารถละเลิกอباحยมุขได้อย่างเต็ดขาด
ไม่เข้ากับข้องแวงติดพันกับมัณฑะ

มองให้เห็นโทษ มีจิตสำนึกที่ดี และมีกำลังใจเข้มแข็ง

มีปัญญาของเห็นโทษความร้ายแรงของมันให้ได้ จนเกิด^{ความกลัวผลร้ายหรือผลเสียของมัน ไม่กล้าเข้าไปแตะต้องหรือ^{เข้าไปข้องเกี่ยว}}

ข้อนี้ต้องอาศัยกำลังใจที่เข้มแข็งและจิตสำนึกที่สูงส่ง^{หลวงพ่อปัญญาฯ เคยเล่าถึงพ่อลูกคู่หนึ่งที่เลิกบุหรี่ได้ ^{เพราะเกิดจิตสำนึกที่ดี}}

ท่านผู้หนึ่งที่เชียงใหม่ แกสูบบุหรี่จัดมากได้ลูก ๒ คน ชาย
คนหนึ่ง หญิงคนหนึ่ง ลูกชายนั้นมันเดินตามพ่อ พ่อสูบบุหรี่ห้อยใน
มันสูบบุหรี่ห้อยนั้น พ่อสูบเวลาไหน...มันก็สูบเวลาไหน

พ่อนั้งดูลูกสูบบุหรี่ ก็นึกในใจว่า...ແຍ່ ຕຶກ ມັນຈະແຍ່ (ซื้อເລີນ
ຊື່ອຕຶກ) ຄ້າກູ່ທໍາອຸ່ຍ່ອຍ່າງນີ້ມັນຈະແຍ່ ເລຍຄິດວ່າຕ້ອງໃຫ້ລູກເລີກບຸຫຼື
ພ່ອຕ້ອງເລີກກ່ອນ...ເລຍເລີກ ຕັດສິນໃຈເລີກ ໄນສູບເລຍຫລາຍວັນ

ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เป็นการสอนที่สักดิสิทธิ์มาก

ลูกสังเกตเห็นว่าพ่อนีผิดปกติมาหลายวันแล้ว

วันนี้ง เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วก็ถามพ่อว่า

“พ่อ...หมูนี้ดูพ่อผิดปกติ”

พ้อถามว่า “ผิดปกติอะไรลูก?”

“ผมไม่เห็นพ่อสูบบุหรี่เลยหลายวันแล้ว เพราะอะไร?”

พ้อบอกว่า

“นั่งลง...พ่อจะเล่าให้ฟัง พ่อเมื่อลูก ๒ คน พ่อรักลูก อย่างเห็น
ความจริงเติบโตของลูก พ่อเมื่อก่อนนีสูบบุหรี่จัด มีโอกาสจะ
เป็นมะเร็งได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วพ่อจะได้เห็นความจริงของ
ลูกได้อย่างไร พ่อรักลูก...ก้อยากจะอยู่กับลูกนานๆ เลยตัดสินใจ
เลิกตั้งแต่วันนั้น วันที่พ่อคิดถึงลูกมาก พ่อเลิก...ไม่สูบเลยในชีวิต
ตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้ แล้วจะไม่สูบอีกต่อไป ลูกจำไว้เถอะ”

พ่อไม่ได้พูดว่า “ลูกควรจะเลิกเหมือนพ่อ” ไม่ได้ขอลูกเลย
สักคำเดียว เพียงแต่บอกว่า “พ่อรักลูก อย่างจะอยู่ดูลูกนานๆ
พ่อจึงเลิกสูบบุหรี่”

แล้วต่อมาลูกมันก็เลิกเหมือนกัน มันเห็นพ่อไม่สูบมันก็
นึกได้ว่า “ถูกก็เลิกเหมือนกัน”

เลิกเลย...เลิกหมดทั้ง ๒ คน ในบ้านนั้นก็เลยไม่มีครรภ์สูบ
บุหรี่ต่อไป พ่อเลิก...ลูกเลิก

นี่คือการสอนที่เรียกว่า . . .

ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

มีอำนาจมาก ศักดิ์สิทธิ์มาก

ทำให้เกิดการคิดขึ้นในใจของผู้อื่นได้...เลิกได้

มือดัดตัญญา ความรู้จักตัวเอง

หลวงพ่อปัญญา ท่านกล่าวไว้ว่า ...

ในสปป.บุรีสหธรรม ณ นั้นเมื่อยุคหนึ่งว่า อัตตัญญา แปลว่า
ความรู้จักตัวเอง รู้จักตัวเองก็คือรู้ว่า เราคือใคร เรามีตำแหน่ง
หน้าที่อะไร เรามีอายุเท่าไร เรามีความรู้เท่าไร มีความสามารถ
เท่าไร ฐานะสมบัติของเราเป็นอย่างไร ต้องมองให้รู้ มองให้ชัด
แล้วเราจะได้รู้ว่า ตัวเราเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ จะประพฤติ
อะไรมีเรื่องใด ก็ต้องให้มันเหมาะสมสมกัน

ตั้งตนไว้ขอบ ตั้งจิตคิดมุ่งหมายนำตนไปถูกทาง

หลวงพ่อท่านกล่าวว่า . . .

หลักธรรมที่เรียกว่า อัตตสัมมาปณิช ซึ่งเป็นหลักอีก
อย่างหนึ่งที่พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติไว้ว่า ตั้งตนไว้ขอบ...ตั้งตัว
ให้ขอบ ให้ขอบตามฐานะ ตามตำแหน่ง ตามหน้าที่ ตามวัยของตัว

ตามความรู้ที่ตัวมี... หรือว่าเราเป็นพ่อคนแล้ว ถ้าเราไปทำความช้ำ ลูกมันจะขายหน้า... เราก็รักลูกรักเมีย เรา ก็ต้องไม่ทำอะไรมันจะ เป็นเหตุให้ลูกเมียพลอยเสียหาย รักเกียรติ รักชื่อเสียง ก็เกิด ความยับยั้งชั่งใจ ไม่ไปทำอะไรให้เสีย

รักษาศีล ๕ อาย่างเคร่งครัดช่วยได้มาก

คนพากที่มีศีล... รักษาศีลอยู่เป็นประจำ ก็จะไม่ข้องแวงใน อบายมุขทุกชนิด โดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะศีลข้อ ๕ คือ สุรา เมรระยะ มัชชาปะมาทั้ภูฐานา เวรมณีฯ ที่ห้ามดื่มเหล้า เปิบ儿 น้ำมาหั้งปวง และห้ามเสพสิ่งเสพติดทุกชนิดบรรดาภินิหารในโลกนี้ ก็ช่วยให้คนไม่แตะต้องอบายมุขได้ทุกชนิดทีเดียว

รักษาศีลควรออกกฎหมายบังคับควบคุม เช่นเที่ยวกางคีน ได้ไม่เกินเที่ยงคืน ดื่มเหล้าได้ไม่เกิน ๖ โมงเย็น เป็นต้น

ผู้มีทธิโtotตปปะ . . .

จะไม่แตะต้องอบายมุขอย่างแน่นอน

เพราageกิดความละอายใจ หรือเกรงกลัวบาน

การจะมีทธิโtotตปปะอยู่ในใจได้ตลอดเวลา

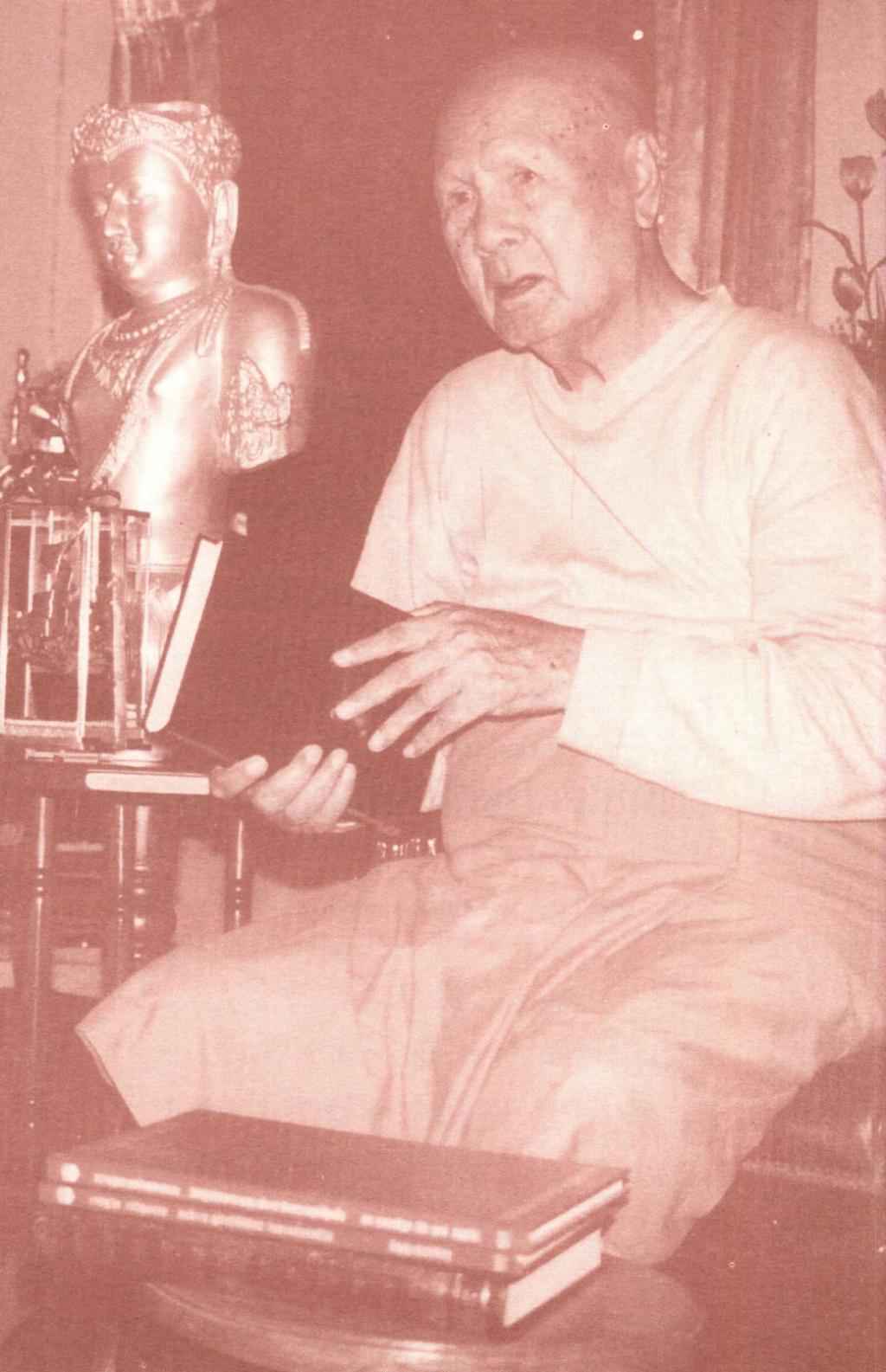
ผู้นั้นจะต้องมีเจสูงพอสมควร

ອບາຍມຸຂ ១

ດິດສຸຮາແລະຂອງມືນເມາ

อันว่า . . . สุราเมรัย

และของมีนมาทั้งหลายบรรดาฟในโลกนี้

ถ้าผู้ใดเสพเสียจันติดข้อจอยู่

คงจะแพะเวียนวนไปมาเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ

จนถึงขันที่เรียกว่าติดสุราและของมีนมา

ก็จะได้รับผลร้าย ๖ ประการด้วยกัน

. . . ก ล า ว ศ ิ อ . . .

- ๑) ทรัพย์หมอดไปๆ เห็นชัดๆ
- ๒) ก่อการทะเลาะวิวาท
- ๓) เป็นบ่อเกิดแห่งโรค
- ๔) เสียเกียรติเสียชื่อเสียง
- ๕) ทำให้ไม่รู้จาย
- ๖) thon กำลังปัญญา

นี่เป็นความจริงที่พระพุทธองค์ตรัสบอกไว้แก่ชาวโลภานน
นักหนาแล้ว แล้วก็มีผู้คนได้รับผลร้ายดังกล่าวอยู่ทั่วไป แต่การ
ผลิตสุรา การดื่มสุรา และสิ่งເສພຕິດชนิดอื่นๆ ก็ยังมีอยู่อย่าง
กลาดเกลื่อน มีอยู่ในหลายที่หลายแห่งที่เดียว เดียวนี้สุราหลาย
เป็นฝรัายที่เข้าไปสิ่งสติโดยในใจของคนอ่อนแอกหัวใจ และผີ
ประเท่านี้น่ากลัวนัก เพราะเมื่อเข้าไปสิ่งในร่างกายของใครแล้ว
ก็จะไม่ยอมออก...จะสติโดยในนั้นตลอดไป

ดังที่หลวงพ่อปัญญาล่าวไว้ว่า . . .

พื่นรองบางคนกลัวผີหนักหนา ผີนะไม่น่ากลัวหรอก ที่เรากลัว
ผີในปაชชา ผີในที่โน่นนี่ ผີอย่างนั้นไม่เคยร้ายแก่ใคร ไม่เคยทำ
ใครให้ฉิบหาย ไม่เคยทำใครให้ถูกตำรวจนับ ถูกปรับถูกฟ้อง...ผີ
ในป้าช้าไม่เกี่ยวข้อง แต่ว่าผີชนิดหนึ่งนี่มันร้ายนัก ผີนั้นคืออะไร
ผີคือความช้ำที่มันอยู่ในใจของเรานี่เอง ผີคือความอยากประ胴
ต่างๆ เช่น บางคนมีผີเหล้าเข้าไปสิ่งอยู่ในใจ ตอนเย็นมันต้องว่า
กึงสองกึง ถ้าไม่กึงแล้วมันไม่สบาย นั่นแหล่ผີมันเข้าไปอยู่แล้ว
แล้วไม่รู้จักເเจາຜົວອກສັກທີ່นີ້ เก็บไว้ทุกวันทุกเวลา

ทรงพญหมดไปฯ เท็นชัดฯ

หลวงพ่อปัญญานันทะ ท่านกล่าวขยายความไทยในการ
ดื่มสุราເเจาໄວได้ดังต่อไปนี้

คนกินเหล้า...ก็ต้องซื้อเหล้ากิน เมื่อซื้อบ่อยๆ ก็หมดทรัพย์ สูญเสียเงินบ่อยๆ เสียทรัพย์นี่เห็นได้โดยง่าย เพราะไม่ได้ผล ตอบแทนคุ้มค่า เราเสียไปแล้วไม่ได้อะไร กลับมาแล้วก็ได้โรค ได้ความเมา ได้ความไม่มีสติ นี่คือได้ เรื่องอื่นไม่ได้...ไม่ได้อะไร แล้วเราจะดื่มทำไมให้มันเสียทรัพย์

ทรัพย์เหล่านั้นถ้าเราเอาไปซื้อของอย่างอื่น เช่น เอาไป ซื้อน้ำหมู ซื้อปลา ซื้อไข่ ซื้อข้าวมันเนย เอกลับไปบ้าน แม่บ้าน ก็ได้พลอยทาน ลูกสาวก็ได้ทานด้วย แต่ถ้าเราเอาไปดื่มเหล้า พากซึ้มมาเท่านั้นได้ร่วมวงกินกัน ลูกเมียเราก็ไม่ได้กิน พ่อบ้านที่ ประพฤติดนเป็นนั้นจะเรียกว่า รักครอบครัวได้อย่างไร รักลูก รักเมียได้อย่างไร ตัวเองยังไม่รู้จักรักแล้วจะไปรักคนอื่นเขาได้อย่างไร

นี่ความจริงมันเป็นอย่างนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดว่าทรัพย์ สูญไปเปล่าๆ แล้วบ่นว่าเงินเดือนไม่พอใช้ แต่ไม่ตัดรายจ่ายที่มันไม่จำเป็น แล้วจะไปขอเงินเดือนเรียกร้องเงินเพิ่ม...เพิ่มอะไรกัน นักหนา ชาติจะล้มอยู่แล้วเวลานี้ เงินมันหมดค่าลงไปทุกวัน ขึ้นไปเพิ่มนักก็เพ้อกันใหญ่...เพิ่มไม่ได้ มันต้องจัดการกับการเที่ยวเตร่ การสนุกสนาน การใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ต้องตัดส่วนเกินออกไป เอาเท่าที่จำเป็นแก่ร่างกาย เงินมันก็พอใช้ ไม่ลำบากเดือดร้อน

ที่ว่า เสียทรัพย์...ไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนที่คุ้มค่า ถ้าเรามีทรัพย์ สมมติว่า ๑๐ บาท ถ้าเราเอาไปซื้อสุรามาดื่ม เราก็

ไม่ไดอะไรแก่ร่างกาย นอกจากว่าหาโรคใส่ตัว แต่ถ้าเราเอาเงิน ๑๐ บาทนั้นไปซื้อไข่ ซื้อไข่ก็คงจะได้หลายฟอง ยังไม่ได้สิบถาน ดูว่าไปเวลาเนี่ยฟองละเท่าไร...มันก็ได้ไข่ หรือว่าไปซื้อน้ำเงี้ยว ไปซื้อปลา ไปซื้อข้าวมาบ้าน ภารຍาก็ได้กิน ลูกก็ได้กิน แม่ผู้แก่ชาว ก็ได้กินด้วย บางทีก็ต้มแกง...ตักໄວสักถ้วยใส่บาตรพรุ่งนี้ พระก็ยังได้พลอยฉันไปด้วย แต่ถ้านำไปดื่มเหล่านี้ พระไม่ได้พลอยด้วย เลยแม้แต่น้อย นอกจากพระเข้าเมานางองค์ที่มีอยู่บ้าง นี่มันเป็น ความเสียหาย เสียทรัพย์โดยไม่ได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า

เสียทรัพย์กับน้ำสุรนี้เสียมากเพราะอะไร?

เพราะว่าพอตื้นไปสัก peptide แล้วใจมันก็ว่าง เทืนเพื่อนเดินมา ...กวักมือให้ร่วมวงไฟบูลย์กัน ความจริงไม่ควรเรียกว่าวงไฟบูลย์ แต่มันไม่คาดหูหน่อย ไม่ได้เรื่องอะไร ชวนให้มา เพื่อนไม่มา...ลูกขึ้น ไปจับมือลงมา ไปไหน...มานีก่อน มานี มาร่วมวงกันหน่อย พอดเพื่อนมากซื้อเลี้ยง...กินเหล้ากันไป ซื้อกับข้าวอย่างหนึ่งสองอย่าง กินกันไป ดื่มกันไปจนกระทึ่งหมดขาด กับแกล้มก็หมด ถ้าว่ายัง ไม่ไปก็เอามาอีก...สั่งอีก พอเขามาเก็บสตางค์ไม่มีจ่าย เชือเขาเอ้า ไว้ก่อน เช็นไว้ เราไม่บอยฯคุณหน้าไม่ใช่หรือ เอ้า! เช็นไว้ ในฐานะ ที่เรียกว่ากินเชือ นี่มันก็เสียไปแล้ว ทรัพย์ที่เสียไปเพราะต้อง เลี้ยงเพื่อนเลี้ยงผุ้งหมาย

ทำไมคนตื้นสุราเมรัยขอบชวนเพื่อนมาเลี้ยง?

ไม่ใช่เรื่องอะไรหรอก...หาสามาชิก

ดีมคนเดียวมันก็ลำบากในการจ่ายเงิน มีเพื่อนดีมหลายคน จะได้ช่วยกันจ่าย วันนีนาย ก. พรุ่งนีนาย ข. นาย ค. นาย ง. ได้ช่วยกันจ่าย เพราะฉะนั้นทุกคนต้องหาสมาชิกแล้วก็มาร่วมวงกัน ดีมกัน ถึงเวลาต้องมา...อยู่ไม่ได้ เพราะผิดมันเตือน พอดีถึงเวลาพิ บอกว่าได้เวลาแล้ว เพื่อนไปรอแล้วต้องไปกับเขาน้อย ก็ต้องมาร่วมวงดีมกันเพลินไป เดินออกจากร้านก็เดินสะบางสะแบะไปตามๆกัน กลับบ้าน...เข้าบ้านไม่ถูก บางที่เข้าไปบ้านไม่ถูก เข้าผิดบ้านก็มี มันก็เกิดเรื่องเสียหาย

บางคนดีมมาแล้วนึกถึงลูก เลยซื้อก่าวຍเตี่ยวเอาไปฝากลูก ตั้งใจเอาไปฝากลูก เดินไปล้มลง มา...อาเจียนของที่ตกินออกมาก ห่อ ก่าวຍเตี่ยว ก็ว่างอยู่ตรงนั้น สุนัขมันผ่านมา...พอนามาถึงมันก็กินที หกอยู่ ทืออกมาจากปากมันก็กินหมด แล้วยังมีในห่ออยู่อีกมันก็ กัดกินอีก กินแล้วมันเห็นปากเปื้อนของทืออกมา มันช่วยเลียปากให้ด้วย เมานาดหมายเลียปากก็ยังมี ความจริงมันเป็นอย่างนั้น ยังมีอยู่เลย...มันเป็นอย่างนี้

นอกจากนี้ยังเป็นการเสียทรัพย์ที่เสียไปโดยเหตุไม่เพียงพอ ที่จะเป็นของน่าเสีย อันว่าทรัพย์นั้นเป็นเครื่องแลกประโยชน์ และความสุข แต่การเสียไปโดยทางดีมน้ำเมานั้น มันไม่ใช่แลกประโยชน์และความสุข ที่จะเห็นว่าเป็นอย่างนั้นก็เฉพาะแต่ผู้ตกลอยู่ในอำนาจแห่งน้ำเมาก็แล้ว ทั้งทรัพย์ที่เสียไปนั้นซึ่ว่าซื้อโทษอย่างอื่นอีกมาให้แก่ตน

ก่อการทะเลาะวิวาท

เมื่อเมนานายไรสติ การวิชาบทาดหนังก์เกิดขึ้นได้มายาก
ดังที่หลวงพ่อกล่าวว่า ...

เป็นเหตุก่อการทะเลาะวิวาทเป็นทางตัดความสามัคคี แต่
คนบางพวกถือว่าเป็นทางเชื่อมความสามัคคีกัน แต่เหตุใจจะ
ต้องเชื่อมด้วยทางนั้น ยังมีทางอื่นซึ่งดีกว่าเป็นเอนก

แม้ในทางทำลายความสามัคคี มีบางคนอาจแย้งว่าแม้ผู้ที่
ไม่มาเก็บทะเลาะวิวาทกันจนถึงแตกร้าวมือญี่มาน ก็ขอแก้ว่า เหตุที่
เกิดขึ้นแก่ผู้ไม่มามักเกิดขึ้นโดยสมควรจะเป็นตามวิสัยแห่งปุถุชน
แต่ที่เกิดแก่ผู้มาไม่มักเกิดขึ้นโดยที่ไม่น่าจะเป็น

เห็นคนไปนั่งคุยกับผู้อยู่ร้านเหล้าตั้งเยอะแยะ เอาผิมาราง
บนโต๊ะขาดหนึ่ง แล้วก็คุยกันไปคุยกันมา หน้าตาผิดปกติกันทุกที่
คราวนี้ถ้าดีมหักๆเข้า มันไม่เป็นผู้เป็นคน มันเป็นผี พอเป็นผีก็
ไม่รู้จักกันแล้วว่าใครเป็นใคร ลูกขึ้นต่อยกันใหญ่ ตำราจับตัวพา
ไปโรงพัก ถูกปรับฐานก่อการทะเลาะวิวาท เป็นข่าวในสื่อนมบ้าน
ต่อไป...มันดีอย่างไร

ไม่สรุคุยกันไปกันมา...ตีกันแล้ว แทงบิลเลียดลูกไม่พอ
ตีหัวกันดีกว่า มันเรื่องอะไร มันมาแล้วก็ตีกัน แทงกัน ตีมาย
พอมาแล้วยุ่งแล้วทะเลาะเบาะแว้ง เรื่องนิดๆหน่อยๆกลาย
เป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต เพราะขาดปัญญา ขาดสติ ความรู้สึก

ผิดชอบชั่วดีมันก็หายไป เลยเกิดเป็นปัญหามากมาย เพราะสิ่ง
มีนมาเหล่านี้

เป็นบ่อเกิดแห่งโรค

เมื่อริจะติดเหล้า ก็ต้องรอวันอับเจาเมื่อป่วยเป็นโรค
หลวงพ่อได้ชี้ให้เห็นว่า ...

เหล้า ของมา ทำให้เกิดโรคหลายอย่าง โรคเกี่ยวกับหัวใจ
เกี่ยวกับปอด เกี่ยวกับกระเพาะอาหาร เกี่ยวกับตับ เป็นโรคตับแข็ง
ตายไปกีคนแล้วเมืองไทย และยังมีโรคอื่นๆ อีกที่จะแทรกแซง
เข้ามาในร่างกาย

ให้ลองดูเพื่อนเราที่ดื่มสุราเมรัยจัด ร่างกายมองดูไม่ปกติ
อ้วนฉุก คล้ายกับผู้ชายได้สามสิบชั่วโมง อ้วนแบบนั้นไม่ใช้อ้วนแบบ
แข็งแรง อ้วนจะไป...ไม่ใช่อ้วนจะอยู่กับอะไรรอ ลังเกตดูให้ดี
หน้าบวม มือบวม เท้าบวม หายใจหอบๆ แล้วก็เหนื่อย ทำอะไร
ไม่ค่อยได้ เที่ยวเดินหนักแผ่นดิน ไม่ได้เรื่องได้ร้าวอะไร

ไม่ดื่มเหล้าก็ตื่นยาปลุกประสาท ยาขยัน ยาอย่างนั้นไม่ได้...
กินเข้าไปแล้วมันตื่นตัวมันคึกคักพักเดียว พ้อหมดฤทธิ์ยาแล้ว
มันซึมบ่ลง ทำให้เสียผู้เสียคน ตรงนี้เองมันไม่ได้...ไม่ดี ของที่ทำ
ให้กระตุ้น ทำให้เข้มแข็งชั่วครู่ชั่วyan อย่าไปแตะต้อง มันเป็นพิษ
แก่ร่างกายทั้งนั้น เราทำอะไรมาย่าฝืนธรรมชาติเกินไป ถ้าบ่ลง...

เอ้า! พักเสียหน่อย ขับรถไปไกลๆ มันต้อง ๒ คน คนนี้บ่่งกีมา
นั่งชิบสักหน่อย ให้คนนั้นขับต่อไป แล้วหายบ่่งกีมาทำงานต่อไป
มันกีจะเรียบร้อย

ที่นี่พวກที่ดีมแล้วมันเกิดโรคในร่างกาย ทำไมจึงเกิดโรค?

เพราะธรรมชาติของร่างกายเรานั้น ไม่ต้องการของเป็นพิษ
 ไม่ว่าอะไร พิษบุหรี่ พิษเหล้า แม้ยาบางประเภทก็เป็นพิษแก่ร่างกาย
 คนที่กินยาโดยไม่ถูกหมอย เรียกว่าเป็นอันตรายมาก ต่างประเทศ
 เขามองเรื่องนี้ว่าเป็นอันตราย เขายังได้ออกกฎหมายควบคุมร้าน
 ขายยา ไม่ให้ขายยาแก่คนที่ไม่มีใบสั่งของแพทย์มาซื้อ เขายังดัน
 อย่างนั้น ถ้าเราจะไปซื้อยา...เขาก็ไม่ขาย เพราะไม่มีใบสั่งแพทย์

คนดีมสุราเกิดโทษอะไรก่อนเพื่อน?

เป็นโรคกระเพาะปัสสาวะท้อง เช้าๆตื่นขึ้นจะอาเจียน แต่ไม่มี
 อะไรออก...ออกแต่ลม ถ้าใครคงสุรามาเห็นเข้า เอ้า!ทำไม่ได้แก่
 เสียสักเป็กหนึ่งล่ะ แก้เสียสักเปึก พอดีมเข้าไปสักเป็กหนึ่ง มันเกิด
 ชาขึ้นในกระเพาะ เพราะว่าเหล้าที่เราดีมเข้าไปมันทำให้กระเพาะ
 ของเราระเบิด

และไม่รู้จักดีม...ไปดีมเวลาท้องว่าง เช่น ในเวลาเช้ายังไม่ได้
 รับประทานอะไรมากไปดีมเหล้าแล้ว นี่เขาเรียกว่า ทำลายตัวเองโดย
 ไม่รู้เท่าถึงการ ท้องมันว่าง...น้ำสุรามันน้ำพิษ เมื่อเราดีมเข้าไป
 มันทำให้ผิวกระเพาะอักเสบ อักเสบน้อยๆ แล้วก็ดีมปอยๆ มากขึ้น
 มันกีปวดชาๆ เพราะมันไม่มีอะไร กระเพาะมันเคลื่อนไหว เวลา

เคลื่อนไหวมันก็เกิดปวด พองปวดห้องก็ตีมสุรา มันชา...ชามันก็เลย
ก็ไม่รู้สึกปวด เลยเข้าใจผิดว่า สุราเป็นยาแก้ปวดห้องได้ เลยกิน
เข้าไปใหญ่ ที่นี่กินใหญ่...โถymันก็ยิ่งใหญ่ขึ้นไปทุกวันเวลาที่
บางคนถึงกับกระเพาะเป็นแผลทะลุเลย กระเพาะทะลุต้องตัดทิ้ง
เสียตั้งซักหนึ่งแล้วก็เย็บขอดเข้ามาใหม่ เย็บขอดเข้ามาใหม่เน้อที่
มันก็น้อย รับประทานมากก็ไม่ได้ ต้องรับประทานวันละ ๕ มื้อ
อยู่ในความควบคุมของหมออตั้งเดือนสองเดือน จนกว่ากระเพาะ
จะเป็นปกติ ปกติแล้วก็ยังไบตีมเหล้าต่อไป ไม่ได้พิจารณาตัวเอง
ว่าในขณะที่เจ็บปวดในเรื่องอย่างนั้น เพราะไม่รู้ว่ามันเกิดจาก
อะไร นี่โรคกระเพาะเป็นกันมาก พวgnักตีมสุราเป็นกันอยู่บ่อยๆ
อาการปวดห้องเป็นกันอยู่เสมอ

คนตีมสุราทำให้เป็นโรคตับแข็ง

ตับแข็งนี้เป็นกันมาก เอาจมาเผาวดน้ำหลายคนแล้ว ใครเอา
ศพมาอาทรก็ไปหาข้อมูลทุกศพ ถ้าอยู่....ไปถามว่า อายุเท่าไหร?
ตายด้วยโรคอะไร? เขาบอกว่ามันตับแข็ง แล้วชอบสุราเมรัยไหม?
ชอบอยู่สักหน่อย...ว่าอย่างนั้น ได้ข้อมูลแล้วว่าเป็นโรคตับแข็ง
 เพราะตีมเหล้า

ทำไมจึงได้เป็นอย่างนั้น? เพราะว่าเมื่อตีมเหล้าเข้าไปแล้ว
มันเกิดปฏิกิริยาขึ้นในตับ น้ำย่อยที่มันออกมานำจากตับสู่กระเพาะ
ไม่ได้ มันก็ตกตะกอนทีละน้อยๆ แล้วก็มากขึ้นๆ จนแข็งไปทั้งตับ
ถ้าตับแข็งแล้ว ไม่มีตับอะไรมาก...เปลี่ยนไม่ได้ มืออย่างเดียวว่าต้อง

ย้ายที่เป็นไปอยู่วัดได้วัดหนึ่งกันเท่านั้นเอง ตายทุกรายโรค ตับแข็ง ตายทุกรายช่วยไม่ได้ นี่ก็โทษจากการเสพของที่เป็นพิษ แก่ร่างกายเข้าไปตับจึงแข็ง

นอกจากนี้แล้ว ยังเป็นโรคบวมๆ พองๆ คนดีมเหล้าอ้วนชุ่ม เรียกว่า เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หน้าอ้วนชุ่ม แขนอ้วน ขาอ้วน บวมขึ้นมา ที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่าเส้นโลหิตของคนที่ดีมจัดมันบวม แล้วในเส้นโลหิตมันมีคล้ายลิ้นปีปิดเปิดได้ เวลาโลหิตผ่านไปมัน เปิดน้อยๆ ผ่านไปเรื่อยๆ คนที่ดีมสุราหัวใจเต้นแรง โลหิตฉีดแรง เราชีบเห็นว่าคนที่ดีมสุรา หน้าแดง หูแดง แดงไปทั้งตัวเลย ถ้าเป็น คนผิวขาวแล้วแดงไปทั้งตัว เหงื่อไหล หัวใจทำงานหนักมาก...ฉีด โลหิตแรงมาก เมื่อโลหิตพุ่งแรง ลิ้นปีปันก็อักเสบ...ใช้ไม่ได้ เมื่อใช้ ไม่ได้ โลหิตที่เดินไปตามเส้นมันก็ลันไป เดินไปมากไป เส้นโลหิต จึงบวม เมื่อเส้นโลหิตบวม กล้ามเนื้อก็บวม ถ้าคร้มือการอย่างนี้ แล้วไปนัดป้ำชาได้ เรียกว่าจะองคากาได้แล้ว เพราะว่าถ้าตายกัน มาหากแล้ว...ไม่มีคากาจะตั้ง ต้องไปส่งจดไรก่อน ไปจดเอาระ ล่วงหน้า เพราะว่ามันใกล้เต็มที่แล้ว อาการนี้มีอยู่ทั่วไป เรามีเพื่อน ที่เป็นนักดีมให้สังเกตดู...มีสภาพเช่นนั้น และถ้ามีสภาพเช่นนั้นแล้ว ใกล้เต็มที่ต่อมرنະคือความตาย อันนี้เป็นโรคที่เกิดขึ้นแก่คน ทั่วไป

แล้วหัวใจพิการ หัวใจเต้นผิดปกติ
ทำไมจึงเต้นผิดปกติ?

ดีมบอยๆ เต้นแรงบอยๆ แล้วเมื่อไม่มีการดีมมันก็อ่อนลง
พอดีมก็กระตุนแรงขึ้น แล้วมันก็อ่อนไปกล้ายเป็นโรคหัวใจพิการ
เต้นไม่สม่ำเสมอ ไม่ปกติ มีโอกาสที่จะตายได้ง่าย อันนี้ก็มีอยู่

คนกินเหล้า...อายุสั้nmักจะตายเร็ว พินังงทั้งหลายลองคิด
ถูโดยะ คนที่ตายด้วยโรคเล่นโลหิตในสมองแทก ตายด้วยโรค
หัวใจวาย ตายเพราะตกรถยนต์ ตายเพราะรถยนต์ชนกับรถไฟ
นีต้ายเพราะเหล้าทั้งนั้น ไม่มีเรื่องอะไร รถไฟตกราง รถยนต์ตกคู
หรือว่าอะไรต่ออะไรมาจากเหล้าทั้งนั้น เหล้าจึงเป็นผู้ร้ายของ
สังคม นำความยุ่งยากลำบากเดือดร้อนมาสู่สังคม

ผลเสียของการสูบบุหรี่

วันก่อนนี้มีymaha เขานอกกว่าเวลานี้อายุ ๖๖ ปีแล้ว
ตอนนี้ไม่ค่อยสบาย เป็นโรคเกี่ยวกับหลอดลม เลยถามว่าym...
สูบบุหรี่มากไหม? เมื่อก่อนสูบมากเลยครับ แต่เดียวนี้เลิกแล้วครับ
นั้นแหลกคัวนพิษยังอยู่ในร่างกาย ทำให้หลอดลมมันเสียหาย เป็น
ปัญหาทำให้ต้องไปโรงพยาบาลอยู่บอยๆ แล้วก็เลยถามต่อไปว่า
แล้วเดียวนี้เลิกหรือยัง?...เลิกแล้วครับ ผมจะไม่แตะต้องต่อไปเป็น
อันขาด

แต่อย่างที่ว่านั้นแหลก ของเก่ายังอยู่ มันยังไม่หมดไปจาก
ร่างกาย จึงมีปัญหาทำเกิดโรคภัยไข้เจ็บ

คนสูบบุหรี่ทำให้ตายด้วยโรคหัวใจ โรคปอด และเป็นโรคหลอดลมอักเสบ มีมากมายหลายโรคที่เป็นเพราะบุหรี่ คนที่ตายก็ເօສພມາເພາທີວັດຂລປະຖານໍາ ແທ່ງນີ້ ລວງພ່ອນີ້ຂອບໄປຄາມເຂົາວ່າຄົນທີ່ຕາຍອາຍຸເຫຼົາໄວ? ເຂົກົບອກວ່າອາຍຸເຫຼົານັ້ນເຫຼົານີ້ ແລ້ວເປັນອະໄຮຕາຍລ່າ ມານອົບອກວ່າເປັນໂຮກເກີຍກັບຫລອດລມອັກເສັບ ຢີ້ວ່າເປັນໂຮກເກີຍກັບຫຼັງຈາກແລ້ວໂຮກປອດ ແລ້ວຄາມຕ່ອງວ່າຄົນຕາຍນີ້ສູບບຸຫຼືໃໝ່? ເຂົກົບອບວ່າຄົນຕາຍນະຂອບສູບບຸຫຼື ນີ້ແລະໂທ່າງອອກການທີ່ສູບບຸຫຼື

ເຮົາຫຼັ້ງຫລາຍ . . .

ທີ່ຍັງໄມ່ສູບກີ່ອຍ່າໄປຫັດສູບກັນເລີຍ

ທີ່ສູບກັນແລ້ວກົບຂອໃຫ້ເລິກກັນເສີຍບັດນີ້ເຄົອະ

ມູາຕີໂຍມທີ່ຝຶກເຮືອນນີ້ແລ້ວກີ່ຕັ້ງອກຕັ້ງໃຈຕ້ວເອງ

ຈົບພິຈາລາດເຕືອນຕ້ວເອງ

ບອກຕ້ວເອງໄວເສັນວ່າ . . .

ຕື່ນແຕ່ເຂົາສົງບຈິຕສົງບໃຈ

ແລ້ວກົບອກຕ້ວເອງວ່າ . . .

ຈັນຈະມີຊີວິຫຍຸ້ດ້ວຍຄວາມຖຸກຕ້ອງ

ກາງກະທໍາທີ່ຖຸກຕ້ອງໄມ່ປະເພຸດຕິສິ່ງທີ່ເໜີວໄລ

ຂອໃຫ້ຂັພເຈົາມີຄວາມສຸຂ ຕັ້ງໃຈທຳແຕ່ຄວາມດີ

เสียงเกียรติ เสียงชื่อเสียง

คนขี้เหล้าจะไม่เป็นที่เคารพนับถือของใครๆ
หลวงพ่อปัญญา ได้เล่าเรื่องที่ให้แง่คิดและเป็นตัวอย่างดีๆ
แก่พวกรามากกว่า ...

ที่ตำบลบางสะพาน อำเภอสะพาน จังหวัดอุบลราชธานี
พระไปอยู่ที่นั่น ก็ไปสอนคนให้งดเว้นจากการดื่มสุรา เมรัย และสิ่ง
เสพติด หัวหน้าบ้านที่เป็นกำนัน ท่านเป็นคนขายเหล้า ขายบุหรี่
ขายสิ่งเสพติด

ที่นี่วันหนึ่งลูกสาวจะแต่งงาน ลูกสาวคนนี้มารัวดฟังธรรม
อยู่บ่อยๆ เลื่อมใสในรัพธรรม จึงบอกพ่อว่า ในวันแต่งงาน
ของหนูจะไม่มีการเลี้ยงเหล้า พ่อก็บอกว่าไม่เลี้ยง เหล้าจะเลี้ยง
อะไร พ้อขายเหล้า...ลูกสาวแต่งงานไม่เลี้ยงเหล้ามันก็เสียหน้า

ลูกสาวบอกว่า มันไม่ได้เสียหน้า แต่ว่าจะให้มีเหล้าแล้วก็เสียหน้า...หน้าเสีย คุณค่าชีวิตก็เสื่อมเสียไป พ่อแก่ไม่ยอมลูกสาวก็ไม่ยอมแต่งงานถ้าพ่อยังจะเลี้ยงเหล้า ผลสุดท้ายแล้วพ่อก็แพ้ลูกสาวซึ่งเป็นฝ่ายธรรมะ จัดงานโดยไม่เลี้ยงเหล้าตลอดงาน นี่เป็นความริเริ่มที่ถูกต้องเป็นความดีอย่างหนึ่งหลังจากแต่งลูกสาวแล้วพ่อก็เลิกขายเหล้านับแต่บัดนั้น

มีรายหนึ่งที่ทางพัทลุง แก่ไปทำงาน ทำราชการก็เป็นเลมี่ยน
อะโกรนิดๆหน่อยๆ เมียซึ่งอรรถจักรยานให้ขึ้น มาแล้วไม่เข้ารถจักรยาน

เอาเชือกผูกลากมา...ลากมานบนถนน ระยะทางถึงบ้านตั้ง ๕ กิโล รถก็เสียหาย ลากมาบ้าน ภรรยา ก็ต่อว่าแก ตัวแกไม่พูดจาอะไร ไม่โต้เถียง ยกรถไปวางแล้วก็นอนอยู่ข้างถนนแหละ

คืนหนึ่งมาบ้านดึก ภรรยา ก็ปิดประตูเสียแล้ว มาตะโกน เรียก ภรรยานี้ก็ชั้นน้ำหน้าเลยไม่เปิดประตู พอดีกับกรมทางเข้า เอา ก้อนหินมากองไว้ແກวนหน้าบ้านเพื่อจะตามถนน...กองไว้ แกก็ ออกมากาเอารหินขวางหลังคาบ้าน...ขวางกระเบื้องแทรกไปทั้งด้าน นั้นแหละ ขวางก้อนหินหมัดไปตั้งเศษหนึ่งส่วนสี่ รุ่งเข้า hairy เมา นอนอยู่หน้าบ้าน หายเมาแล้วออกมาก เอ๊ะ! ทำไมหลังคาบ้านแทรก ไปอย่างนั้น เมียบอกว่าไม่รู้ อ้ายบ้าคนไหนมันขวางเมื่อคืนก็ไม่รู้ เป็นอยู่อย่างนี้ เรียกว่ามาตลาดเดร่องอยู่ตลอดเวลา สภาพเป็น เช่นนั้น ครอบครัวก็ไม่ดีขึ้น ตัวเองก็ไม่ดีขึ้น ผลที่สุดหนักๆ เข้าเขาก็คัดซื้อออกจากภาระการไม่ให้ทำงานต่อไป เลยกลายเป็น คนขี้เมาก่ายอย่างเสียหาย นี่ความเสียหายอันเกิดขึ้น เพราะความ มีนเมาก่ายอย่างนี้มีมากมาย

ทำให้ไม่รู้อาย

พอเหล้าเข้าปากให้ลงคอไปแล้ว
คนก็จะเริ่มหน้าด้านขึ้นตามลำดับ
จนทำเรื่องน่าละอายได้โดยง่ายดาย

ดังที่หลวงพ่อยกตัวอย่างมาเล่าว่า ...

กินเหล้าแล้วเป็นอะไรขึ้นมา...มา เดินไม่ตรงทาง และไปล้มลงข้างถนนคลุกซึ่ผุ่น ไปนอนให้เด็กมันหัวเราะกันอยู่

เหมือนเขาเล่าว่า พ่อตากับลูกเบยสองคนไปกินเหล้าด้วยกัน ไอ้ลูกเบยก็ขึ้นมา ไอ้พ่อตาก็ขึ้นมา ที่ได้แต่งงานกับลูกสาวก็ เพราะเรื่องมา เลยยกให้ในโรงเหล้า เลยแต่งงานกันเลย แต่งงานแล้วไปกินเหล้าด้วยกัน...ลูกเบยกับพ่อต้า กินกันไปกินกันมาลูกเบยรินเหล้าให้พ่อตายืนไป พ่อต้าแทนที่จะเรียกลูกเบยนะ บอกว่า อี้ย! เอาอก่อนนะไอ้น้องชาย เรียกว่าลูกเบยเป็นน้องปะเสียแล้ว ฝ่ายลูกเบยก็เหมือนกัน พอพ่อต้าเรียกน้องก็บอกว่า อี้ย! พิชายเอารีกแก้วก่อน

ญาติโiyิมทั้งหลายคิดดูถือะ เมากันไปเมากันมา ออกจากร้านเหล้าเดินไม่ไหวต้องคลานสี่ขา คลานสี่ขาแล้วมันไม่ใช่คนแน่

พื้นอองคิดดูถือะ คนนี่มันเดินสองขา เอาหัวขึ้นฟ้า แต่ถ้าคลานสี่ขาแล้วมันไม่ใช่คน ตัวเล็กตัวใหญ่ก็ไม่ใช่คนทั้งนั้นแหล่เดินสี่ขา พอพ่อต้าคลานไป...ลูกเบยก็เลยขึ้นชี้หลังพ่อต้า พ่อต้าบอกว่า อี้ย! ไอ้น้องชาย ข้านั้นแก่ว่า เอึงมันหนู่ม เอึงคลานไปให้ข้าชี้ถือะ ลูกเบยก็คลานให้พ่อต้าชี้หลัง คลานไปได้หน่อยเดียว นอนเอากันชนกันอยู่ที่ตรงนั้นเอง...ไปไม่ได้

นี่มันเรื่องอะไร เรื่องมาแท้ๆ ถ้าไม่เมามันทำได้มีอะไร คนเราไม่เมาเหล้าทำไม่ได้ พอเมาแล้วทำได้ถึงขนาดนั้น

thonกำลังปัญญา

สุรามรัยและของมีนมาทึ้งหลายนั้น มันทำให้สดปัญญา
เสื่อมถอยลงตามลำดับ

หลวงพ่อกล่าวว่า ...

คนเราถ้าไม่เมะฉัด สมมติว่าคนมีสดปัญญา มีความรู้
มีความสามารถ ถ้าไม่เมะฉัดขึ้นไปได้ ๕๐% แต่ถ้าเมะเหลือ ๕๐%
เหลือ ๔๐ เท่านั้นเอง ขึ้นได้เพียง ๔๐ หล่นลงมาปักหักไปเลย...
ไปไม่รอด มันตัดthonกำลังที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้า ไม่ว่าเป็น
พลเรือน เป็นทหาร เป็นตำรวจ เป็นพ่อค้า ถ้าเป็นโรคติดสุราแล้ว
ไปไม่รอด ผลที่สุดก็จะล้มจม...เอาตัวไม่รอด เพราะสิ่งเหล่านี้

อันนี้จึงเป็นเรื่องที่น่ากลัว เป็นอันตรายมาก เรามีลูกหลาน
ต้องพยายามแนะนำพร่าเตือน อย่าให้เขาไปเสพสิ่งเหล่านี้ ให้
เขางดเว้นจากสิ่งเหล่านี้ด้วยการซื้อโทษให้เขาเข้าใจ

ขณะที่เรามีนเมานั้นประสาทตามนั้นผิดปกติ บางทีเดินเข้า^{ไป}หารถยนต์เอง...ให้รถมันชน เดินชนเสาไฟฟ้า เดินตกสะพานไป
นีกว่ายังมีสะพานอญี่ ตกสะพานแล้วลงน้ำ คนที่มันเมานี้ลงน้ำแล้ว
มีหวังตาย ถ้าเม้าจัดลงน้ำ...ตายทุกราย ซักดึ้นซักงอตายไป นึก
เพาะประสาทมันหลอน ทำให้มีอาการเป็นไปเช่นนั้น

ระบบสมองก็ผิดปกติ ไม่ตี คนบางคนบอกว่า สุนทรภู่ท่าน^{แต่}บกลอนเก่งเพราท่า�ันดีมเหล้า ความจริงสุนทรภู่นั้นเมื่อท่าน

ดีมเหล้าจัดท่านแต่งหนังสือไม่ได้เรื่องแล้ว ที่แต่งดินนั้นแต่งในสมัย
ที่ท่านยังไม่เป็นนักดื่มจัดเท่าใด เรื่องพระอภัยมนี เรื่องสุนทรภู่
วางแผนกลอนเรียบร้อย วางโครงเรื่องดีตลอด...นี้ยังไม่มาจัด
แต่พอมาจัดแล้วไม่ได้เรื่องอะไร แต่งแบบคนขี้เมากัน ไม่ว่าอะไร
มันก็ไม่ได้เรื่อง

คุณชิต บูรหัต ท่านatyไปแล้วเอยซื้อก็ไม่เป็นไร คือว่าท่าน^๔
เป็นนักประพันธ์โคลง ฉันท์ การย์ กลอน ขันตีของเมืองไทย
แข่งขันกับกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ น.ม.ส. ฉันท์กล่อมช้าง ปรากว
ว่าคุณชิตชนะ...ชนะตั้งแต่ยังเป็นสามเณร เป็นสามเณรแต่ฉันท์
กล่อมช้างเข้าชิงรางวัล แก่นะเลย แต่ว่าบวชพระแล้วชอบเสพ
สุราเป็นอาชิน อยู่วัดบวรนิเวศ...อยู่กุฎิสูง เขาเรียกว่าคณะสูง
ซึ่งเหล้าไปดีมทุกวัน ดีมแล้วเอาขาดข้างทางหน้าต่างลง ไปในคู
ในคลองทรงกุฎิ

วันหนึ่งข้างพลัด เวրกรรมจะปรากวอกมา...ข้างพลัด
ทำให้ขาดแตกกระจาย สมเด็จพระมหาสมณเจ้าฯ ท่านเดินดูวัด
ทุกวัน เข้าท่านเดินรอบวัด เดินมาถึงคณะสูง เอ! ขาดอะไร?...
ขาดอะไรแตกอยู่ตรงนี้ เข้าไปดู เอ...มันขาดเหล่านี ที่ไม่แตก
หมดยังมีกลิ่นเหล้าอยู่ ดูหน้าต่างโครงอยู่กุฎินี..พระชิตอยู่ คำรัส
ให้หาทันที พอดีปีถึงกีถานว่า เธอดีมเหล้าหรือ? ท่านก็รับสารภาพ
ตอนนั้นยังไม่มา บอกว่าดีมเหล้าพะยะค่ะ ดีมมานานเท่าได
กีถานแล้ว และเธอติดีมแล้วเอาขาดไปไหน ข้างลงคลองลงคูข้าง

กุฎีนั้นแหละ ถ้าจะไปงมง MILF ยังอยู่ขวดเหล่านั้น แล้วເອຂວາງขวดແຕກຕอกอยู่ข้างกุฎិមีอะไร?...เมื่อคืน ขวางพลาดเป้าหมายไปหน่อย เมื่อคืนเพราะว่าเมานั่นเองไม่ใช่เรื่องอะไร สมเด็จฯ สั่งสึกทันทีเลย สึกแล้วลบซื้อ เอยาลบซื้อไม่ให้ติดอยู่ในบัญชี ลบออกหมดเลย ไม่ให้อยู่ติดในบัญชีของวัดต่อไป นี่ถึงขนาดนั้น เรียกว่าลบหมด แต่ว่าเมื่อสึกไปแล้ว กรรมพระยาดำรงราชานุภาพท่านส่งสาร ก็เอ้าไปเลี้ยงไว้ที่หอสมุดแห่งชาติ ให้ทำงานอยู่ที่นั่น...ก็มาเรื่อยไป

สมัยอดีตมายุ่วัดสามพระยา มีพระองค์หนึ่งเดียวที่เป็นเจ้าคณะจังหวัดสงขลา ท่านซื้อก. สรนรินทร์ เขียนกลอน เขียนอะไรเก่งเหมือนกัน นายชิตมหาบอยฯ มาแล้วถ่ายงไม่เม...เอาเหล้ามาวางไว้ ยังไม่ให้ดื่ม วางไว้ให้ดูแล้วให้เขียนก็เขียนดี แต่ว่าวันหลังพอยังไม่ให้ดื่มก่อนแล้วจึงให้เขียน ไม่ได้เรื่อง เขียนตั้งต้นตรงนี้...บรรทัดคงลงมา เขียนเส้นนิมุนขึ้นไปข้างบนเลย ไม่มีไปตามบรรทัด...ไม่มีตรง เอียงลงบ้าง เอียงขึ้นบ้าง เขียนได้แต่ไม่ค่อยเรียบร้อย มือก็สั่น อย่างนี้เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง บางทีก็เดินมาสะเปะสะปอยู่แทบบางลำพู หน้าวัดชนะส่งคราม ตำราจก็เชิญตัวไป สารวตรไปเห็น เอ้าอาจารย์! มีอะไรอีกล่ะ ตำราจะเข้าเชิญมาทำไม่ก็ไม่รู้ มาก็ให้พักผ่อน ให้นั่งพัก เอาน้ำส้มมาให้ดื่ม อะไรต่ออะไร...ให้นั่งพัก เสื้อไม่มี มีแต่กาเงเง ตำราจะ ก็ไปซื้อเสื้อให้แล้วกับบ้าน นี่เป็นเพราะความเมาก็เข้าเรียกว่า มีความรู้พิเศษ แต่ว่าเมาก็ไปไม่รอด

สุนทรภู่ของเรานั้นก็เรียกว่าเก่ง ถ้าท่านไม่มาท่านจะเก่ง กว่านั้น...เก่งกว่านั้นอีก จะอยู่ในวังไม่ตกต่ำ นี่ชีวิตระเหร่อัน เพราะเรื่องมา ไม่ใช่เรื่องอะไร นี่มันเป็นอย่างนี้ ส่วนตืกือท่าน เป็นครุกลอนแปด เรียกว่าเป็นนักประพันธ์กลอนที่มีชื่อ แต่ว่า ส่วนเสียงของท่านมันก็มี มันลงกัน ติกับเสียงลงกัน เข้าเลยปั้น อนุสาวรีย์ไวเมืองแกลง ให้คนได้เห็นความดีงาม แต่ส่วนเสียงก็ ออยู่ที่ mane เอง

คราวหนึ่ง อัตโนไปเทคน์ที่สวนนันทบุรี มีคนแก่มานั่งฟัง ร้องว่า “มึงไปนิมนต์พระอะไรมาเทคน์ไว้ ส่องคำกีด่ากู สามคำ กีด่ากู” แกมา “พอว่ากีด่ากูอิกแล้ว พระอะไร...มึงไปนิมนต์ มาเทคน์ทำไม ไม่เห็นพูดได้เรื่องได้ราوا มีแต่ด่ากูเสียเรื่อย” นี่พระ แกมา อายุของแกตั้ง ๗๐-๘๐ แล้ว ก็ยังมาไม่ได้เรื่อง มันไม่ไหว แล้วอย่างนี้ นี่แหลกเขารอึก บ้าให้น้ำ มันเป็นเหยือปลาheyioเต่า ไม่ได้เรื่องอะไร แกแล้วยังมาอยู่เลย

วันหนึ่งไปบางบัวทอง ไปนั่งเก้าอี้ข้างๆ คนอายุ ๔๔ ปี มาไม่ได้เรื่อง

หลานถามว่า “ปู่ฟังเทศน์ไหม?”

“กูฟังไม่รู้...กูฟังไม่ไหวแล้ว ฟังเทศน์ไม่ได้แล้ววันนี้”

เออ! อัตโนเห็นแล้วกีสงสาร เราจะพูดก็ไม่ได้เรื่องอะไร เพราะว่าแกมาพูดไม่รู้เรื่อง พูดให้แกด่าเล่นเปล่าๆ มันไม่ได้เรื่องอะไร นี่มันเป็นอย่างนี้

เยโටอีนสิ่งสภาพดีที่ทำลายตนเองและชาติบ้านเมือง

สิ่งมีนมาอืนๆนอกจากสุรา ก็ก่อให้เกิดผลเสียดังกล่าว
ได้เช่นกัน

ดังเรื่องราวของเด็กคนหนึ่งที่ไปติดผงขาว แล้วสร้างความ
เดือดร้อนให้แก่คุณแม่อยู่ตลอดเวลา ซึ่งหลวงพ่อได้เล่าไว้ว่า ...

เขานิมนต์ไปเทคโนโลยีงานศพ คือศพนี้ไปตายด้วยอุบัติเหตุ
ทางเรือ...ไปเกาะลีชั่ง แล้วเกิดลมพายุขึ้นกลางทะเล เมื่อเทคโนโลยี
จะแล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า คุณแม่มีลูกชาย ๒ คน คนที่ตายนี้ดีที่สุด
เป็นคนเรียนดี จบการศึกษาได้ปริญญาวิศวฯ ได้ทำงานทำการ
ดูแลแม่ เอาใจใส่ต่อกุณแม่เป็นอย่างดี แต่ที่ไม่ตายยังเหลืออยู่อีก
คนหนึ่งเป็นคนทำให้คุณแม่ร้อนอกร้อนใจ มีปัญหาอยู่ตลอดเวลา
 เพราะเขาไม่รักแม่ ไม่รักพ่อไม่รักน้อง ตัวเขาเองก็ยังไม่รักตัวเอง

คนที่ไม่รักตัวเองคือคนที่ชอบทำอะไรผิดปกติ

ถ้าทำอะไรผิดปกตินี้เขาเรียกว่า “คนไม่รักตัวเอง”

ชีวิตยังไม่ดี ยังไม่เรียบร้อย

เด็กคนนั้นเขาไม่รักแม่ แล้วก็ไปสูบผงขาว ติดผงขาว ติด
เหล้าขาวติดอะไรหลายเรื่อง...นานาอย่าง คุณแม่ก็ไม่รู้ว่าลูกไปติด
ผงขาวติดเหล้าติดยาทำให้เกิดปัญหาขึ้นในครอบครัวอยู่ตลอด
เวลา แล้วเวลาที่ไปตั้งศพนี่ เขายังใช้ให้คนๆหนึ่งที่เป็นพากเดียวกับ
เขามาหลอกคุณแม่ บอกว่า ...

“ขอเป็นสักพันหนึ่ง จะเอาไปซื้อกระดาษทอง กระดาษเงิน
เอามาเพาส่งไปให้คนที่ตายไป”

คุณแม่เป็นคนเชื่อจีน ก็นึกว่า เออ! ก็ดีเหมือนกัน พอดียัง
ไม่ได้มาไปให้ ก็เลยให้ไปพันหนึ่ง...หายหน้าไปเลย กระดาษเงิน
ก็ไม่ได้ กระดาษทองก็ไม่ได้ คนก็ไม่ได้ด้วยเหมือนกัน มั่นคงเอา
ไปซื้อผงขาวเสียแล้ว

แต่ว่าก็เป็นเรื่องเป็นกรรมเหมือนกัน เพราะว่าประทุร้าย
ต่อคุณแม่...มาหลอกมาต้มเอารเงินไปซื้อผงขาว เดินไปๆ ก็ไปเจอ
ตำรวจเข้าที่เอกสาร ตำรวจเลยจับตัวไปโรงพัก ค้นพบผงขาวอยู่
ในครอบครอง พอตำรวจเข้าจับได้ก็บอกเขาว่าจะไปงานศพพี่ชาย
ตำรวจก็เลยพามาที่งานศพ แล้วก็บอกให้รู้ว่าเขاجับเอารไปแล้ว

คนที่มารับอาทิตมาไปเห็นน้ำตาตามว่า

“จะทำอย่างไรดีหลงพ่อ?”

อาทิตมาก็เล่ายบอกกว่า

“ปล่อยไว้อย่างนั้นแหล่ะ อายไปบุ่งกับเข้า ให้เข้าได้รับโทษ
ตามกฎหมาย อายไปประกัน ให้เข้าไปนอนในกรงเสียบ้าง ให้ได้รับ
ความทุกข์เสียบ้าง และพอเข้าเอารเข้าคุก...มันไม่มีอะไรอีกจะสูบ
จะได้อดได้เลิกได้”

แต่ถ้าคนมีความรู้สึกต่ำก็เลิกไม่ได้หรอก ออกมากลัวมันก็
ไปสูบต่อไป เห็นมาหลายคนแล้ว คนติดผงขาวนี้พ่ออยู่ในคุก ก็
ไม่ได้สูบหรอก พ้ออกมาจากคุกก็ไปขวนขวยหาสูบต่อไป

เพราะใจอ่อน ไม่มีความเข้มแข็งในจิตใจ
 พ่ายแพ้ต่อความอยากที่เกิดขึ้น...เลยเอาตัวไม่รอด
 เอโรอีนมีพิษทำลายชาติบ้านเมือง สมัยก่อนนี้คนชอบ
 ดูดฝืน ที่นี่รัฐบาลเห็นว่ามันเป็นของชั่วร้าย จึงได้ประกาศเลิก
 ตั้งโรงฝืนเสีย อดฝืนกันให้หมดทั่วประเทศ ใครที่อดไม่ได้รัฐบาล
 ก็ยังคงเคราะห์ช่วยเหลือเป็นงานกุศล สร้างสถานสังเคราะห์คน
 อดฝืนขึ้น ให้ไปอุดกันที่รังสิตด้วยการเยียวยารักษาต่างๆ แต่ว่า
 มนุษย์หัวแหลมมันก็มีเหมือนกันนะในโลกนี้ ขอบถือโอกาส
 หาเงินหาทอง เขาจึงได้สร้างของสภาพดีขึ้นมาอีกชนิดหนึ่งที่
 เรียกว่าเอโรอีน เขาเก็บเอามานำออกขาย...แพร่หลายอย่างรวดเร็ว
 เพราะคนที่อดฝืนแล้ว อดไม่ได้ก็เอ้าเอโรอีนมาสูบแทน เมื่อสูบ
 เอโรอีนมันแรงกว่าฝืน ราคมันก็แรงกว่า แต่ว่ามันดีหน่อยตรงที่
 ว่าสูบง่าย เพียงแต่ว่าใส่ลงไปในตะกั่ว จุดไฟเผาเกิดเป็นควัน
 ระเหยเข้าจมูก...มันง่ายดี เลยสูบกันเป็นการใหญ่ ติดกันใหญ่โต

ข้าพเจ้าไปเห็นในเรือนจำวันก่อนนี้ ไปเห็นในเรือนจำ
 จังหวัดปัตตานี มีนักโทษ ๖๔ คน ในจำนวน ๖๔ คน นั้น เป็น
 นักโทษที่ต้องขัง เพราะติดเอโรอีนถึง ๗๒ คน นั่นหมายความว่า
 ครึ่งหนึ่งของนักโทษทั้งหมดเป็นนักโทษประเภทเอโรอีน รัฐบาล
 ต้องเลี้ยงคนเหล่านี้ ต้องเปลือยงที่ ต้องเปลือยงเลือดผ้า ต้อง
 เปลือยงอาหาร ต้องเปลือยงยา เปลือยงคนรักษาคนเหล่านี้ นั่นคือ
 การทำลายเศรษฐกิจของชาติบ้านเมือง

จึงใครจะขอให้พื่นอองทั้งหลาย ได้คิด ได้พิจารณา ระมัดระวังลูกชายของท่านไว้ คนบางคนมีลูกชายก็ไปติดเอโรsin พอดีดแล้ว...มันเลิกไม่ได้ ผ่ายพองแล้วรูปร่างเหมือนกับเปรตอย่างนั้นเหละ พอมาลงไปทุกวันๆ อายมันสันนະ...ไม่เท่าใดมันก็จะตาย เพราะเอโรsinมันมีพิษร้าย ถ้าไม่ได้สูบก็เยี่ยน ถ้าได้สูบ ร่างกายก็ทรุดโทรมผลที่สุดก็จะถึงแก่ความตาย ตายง่ายเสียด้วยน้ำพากเอโรsinนี่ตายง่ายๆ ไม่ลำบากยกเข็ญอะไร พอกถึงเวลา มันก็ตายเอาเฉยๆอย่างนั้นเอง มันยุ่งอย่างนี้จึงขอให้ระมัดระวัง พ่อแม่ทั้งหลายต้องค่อยสังเกตดูลูก

เช่นลูกเราเป็นเด็กหนุ่มไปโรงเรียน ต้องค่อยศึกษาสอบตามว่ามันไปโรงเรียนจริงหรือเปล่า มันไปถึงใหม่ เด็กบางคนไปไม่ถึงโรงเรียน ไปเที่ยวเล่นอยู่ตามหน้าโรงหนังบ้าง ไปแอบตามป่าบ้าง ไปนั่งเล่นกับเพื่อนเสีย แต่ตัวเป็นนักเรียน...ถือหนังสือขอสถาบันฯ จากแม่เรียบร้อยแล้วก็เที่ยวเล่นเพลินไป พอดitonเย็นก็กลับบ้าน แม่ไม่รู้ฟومีรู้ นึกว่าไ้อหనุมันไปโรงเรียนทุกวัน แต่ความจริงเปล่า... ไ้อหນุไปถ่อล岱ล岱ลเสียแล้ว พ่อแม่จึงต้องสอบสวนด้วยการตามไปที่ครูบ้าง เพื่อให้รู้ว่าเดือนหนึ่ง เขาไม่โรงเรียนครบตามกำหนดใหม่ ถ้าหากว่าไม่มาก็จะได้สืบรู้ว่าเขาไปไหน เขาไปคบค้าสมาคมกับใครเขาไปทำอะไรที่ไหน ถ้ารู้ว่าเขาไปคบคนซึ่งได้รับตัดไฟเสียทันที ถ้ารู้ว่าเขาไปเที่ยวเหลวแหลก ก็จะได้แก่ไขปรับปรุงต่อไป

ทางฝ่ายโรงเรียนก็เหมือนกัน ต้องค่อยสังเกตดูว่าเด็กมาโรงเรียนครบใหม่ ถ้าไม่มามีจดหมายลาเพระเรื่องอะไร ต้องติดต่อกับผู้ปกครอง ถ้ามให้รู้ทำไม่ได้ก็จึงไม่มาโรงเรียน เจ็บไข้ได้ป่วยอย่างไรหรือ พ่อแม่ผู้ปกครองและครูต้องร่วมแรงร่วมใจกันแก้ไขปัญหา เด็กๆจะได้ไม่มีเรื่องเสียหายเกิดขึ้น

อีกประการหนึ่ง พ่อแม่ต้องสังเกตดูลูกชาย ถ้าเขานั่งซึ่มๆ เชื่องๆ ตาลายๆ ต้องรู้ว่ามันมีอารมณ์ และเด็กอย่างนั้นต้องอะไร สักอย่าง บางทีมันซึมเพราะติดເໂຣອິນ บางทีมันซึมเพราະຄິດ ສ້າງວິມານນອກຄາຕາມວິສັຍຂອງເດັກໜຸ່ມ ເດັກໜຸ່ມເຮັນນະ...ພວ່ນໜຸ່ມນັກຊັກຈະຄຶກຂຶ້ນມາແລ້ວ ມັນອຍາກຂຶ້ນມາແລ້ວ ເຮືອງການນີ້ມັນສຳຄັງເໝືອນກັນ ແຕ່ວ່າໄມ່ຄ່ອຍເສີຍເຫຼົາໄດ້ເຮືອງນີ້ ແຕ່ถ້າວ່າມັນຊື່ມພະແນກໄມ້ໄດ້ເສັບເຊີໂຣອິນນີ້ຕ้องຮັວງ ຄ້າເຫັນວ່າມັນມີສຸຂພາພໄມດີ ຕາເໜືອງໆ ພັວເລື້ອງໆ ແລະຮູ້ວ່າແບບໄປນັ້ນໃນທີເງີຍບໍ່ຍ່ອໆ ຕົ້ນຄອຍສັງເກົດ ພະຍານໄປນັ້ນເງີຍບໍ່ ບາງທີມັນໄປນັ້ນສູບເຊີໂຣອິນ ເຮົກຕ້ອງຈັບຕາຄອຍສັງເກົດດູວ່າ ຄ້າເຫັນວ່າມັນຜິດປົກຕິເສີຍແລ້ວ ກີ່ຕົ້ນຈັດການ ຂີ່ຈັດການເຮີຍມາສອນຄາມອຢາໄປດູນະ...ດູໄມ້ໄດ້ ຄ້າເຮົາບືນດຸເດັກມັນກີ່ເຕີລິດເປີດເປີງໄປເສີຍເລຍ ແຕ່ຕົ້ນໃຫ້ຄວາມເຫັນອກເຫັນໃຈ ເຮີກເຂົາມາໄຕ່ຄາມ ເຄາມຮັກເຂົາລ່ອ ອຢາເອາໄມໂໂທໄສ ຂ່າໆມາວຍ...ໄມ້ໄດ້ ເຮີກມາໄຕ່ຄາມ ເປັນຍັງໄປບ້າງໄວ້ຫຼຸງ ຮູ້ສຶກເປັນຍັງໄປ ຄ້າເຫັນວ່າອາກາມໄມ້ດີກີ່ພາໄປໃຫ້ໜອທຽງ ໜ້ມອເຂາຮູ້ນະ ຄ້າເປັນນັກເສັບເຊີໂຣອິນນີ້ໜອວັງ...ຄ້າເຮົາໃຫ້ໜອທຽງ ເມື່ອທຽງແລ້ວກີ່ຮູ້ວ່າ

อ้อ...ติดเจ้านั่นเข้าไปแล้ว ต้องจัดการทันที กักตัวเอง แล้วรีบไปส่งโรงพยาบาลเพื่อรักษาเยียวยาให้หายเรียบร้อย

ที่นี่บางคนลูกติดเอโรอิน เลิกได้นิดหน่อยพามาวัดเลย...
เอาจริงๆ บวชแล้วบางทีสักอกไปมั่นก็ไปติดอีกเหมือนกัน
 เพราะบวชเพียงชั่วคราว ออกไปเพื่อนั่งยังมีอยู่ มั่นก็ติดต่อไป
 นิสัยพากเสพติดนี้เป็นคนใจอ่อน ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีการ
 บังคับตัวเองเพียงพอ เราจึงต้องหารือที่จะให้เขาเป็นคนมีความ
 เข้มแข็งทางจิตใจ โดยวิธีการให้อบรมบ้าง พูดแนะนำนำพร้าเตือน
 เข้าบ้าง เขาจะได้รู้จักบังคับตัวเองเพียงพอ ไม่จะนั่นแล้วเข้าจะ
 เอาตัวไม่รอด จิตใจจะอ่อนแอกেินไป ไม่สามารถบังคับตัวเองได้
 ความเสียหายก็จะเกิดมีขึ้น

เรื่องเอโรอินเป็นเรื่องสำคัญมาก เดี่ยวนี้กำลังแพร่หลาย
 ที่นี่บางคนมั่นขายเสียด้วยนะ...ขายเอโรอิน คนขายเอโรอินนี้
 เหมือนกับคนขายชาติชาญประเทศไทยที่เดียว ประเทศไทยเรา
 จะล่ำจนก็เพราคนพากนี่...พากที่ขายนี่ เพราคนที่ทำเอโรอิน
 ขึ้นมาขายนั่นเป็นพากคนคิดค้ากำไร เขานึกไม่ถึงชาติไม่นึกถึง
 ประเทศ เขายังเอาทำเดียว ต้องการเอาผลประโยชน์เป็นส่วนใหญ่
 ที่นี่เขาก็เอามาขายให้แก่คนไทย เด็กหนุ่มติดเอโรอินแล้วมั่นก็
 เสียคนไปเท่านั้นเอง เป็นคนอ่อนแอกไม่ได้เรื่อง แล้วก็ขาดความ
 รู้สึกผิดชอบชัวดี เด็กเสพเอโรอินนี้ถ้าหากว่ามันเงี่ยนหนักเข้า
 มันจะแตะแม่ได้นะ

คนติดເຊື່ອຣີນ ຮ່າງກາຍເປັນຄົນ ແຕ່ຈິຕີໃຈເປັນແຮ້ຈານ

ໄດ້ທរາបວ່າ ທີ່ຄົນນີ້ທອງມີຢູ່ຮ່າຍໜຶ່ງຕິດເຊື່ອຣີນອນແນມ
ທີ່ເດືອຍ ທີ່ນີ້ບໍລິສັດກົດໝາຍແມ່ເພື່ອຈະໄປເຊື່ອເຊື່ອຣີນສູບ ແມ່ໄມ້ໃໝ່...ໂກຮອ...
ລຸກຂັ້ນໄດ້ກີ່ເຫັນແມ່ລົ້ມໄປເລຍ ພອຖຸກເຕະລົ້ມໄປແມ່ກີ່ພູດວ່າ ເອ...ເອາໄປ
ເກອະລູກເຂົ້າ... ໄກເລຍ ພອໃຫ້ແລ້ວມັນບອກວ່າ ພູດກັນດີ່າໄມ່ຂອບ ມັນ
ຕ້ອງໃຫ້ບັນດາກັນຍ່າງນີ້ແລ່ລະ ຕູແອະມັນພູດມາໄດ້ ມັນຫວ່າພູດດີ່າ
ໄນ້ຮູ້ເຮືອງ ຕ້ອງມີການຕັບຕັບກັນຍ່າງນີ້

ຄົນຍ່າງນັ້ນມັນໄນ້ຢືນແລ້ວນະ
ຮ່າງກາຍມັນເປັນຄົນແຕ່ໃຈມັນເປັນສັຕິພິດ
ທີ່ໄດ້ເປັນສັຕິພິດແຮ້ຈານໄປນັ້ນເພົະວະໄຮ?
ເພົະວະເຊື່ອຣີນເຈົ້າຜິຮ້າຍມັນເຂົ້າສົ່ງ
ເລຍເປັ່ນສັກພົວພົງຈິຕີໃຈ . . .
ຈາກຄວາມເປັນຄົນໄປເປັນສັຕິພິດແຮ້ຈານ

ນີ້ມັນເປັນຍ່າງນີ້ ຈຶ່ງເປັນເຮືອງທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ຢູ່ຍ່າງ ເປັນປັ້ງຫາ
ໃນສັກຄົມ ທີ່ເຮົາກວະຈະຮັບແກ້ໄຂໜີໄມ້ໄດ້ຕ້ອງຮັບຈັດກາຮັກທີ່ ຊ້າໄມ້ໄດ້
ເພົະວະຄ້າບັນຫຼາໄວ້ຂ້າສົກເຊື່ອຣີນມັນຈະລຸກໃໝ່ໂຕ ລຸກລາມໄປທົ່ວບ້ານ
ທົ່ວເມືອງ ເດື່ອນີ້ມັນກີ່ໄປທົ່ວແລ້ວລະ ແຕ່ວ່າຍັງໄມ່ແພ່ຮ່າຍມາກເກີນໄປ
ຄ້າເຮົາຄິດແກ້ໄຂກັນເສີຍໃນເດື່ອນີ້ກີ່ບັງພອມີທາງ ຈຶ່ງຂອດເຕືອນພື້ນອັນ
ທັງໝາຍໃນເຮືອງນີ້

สิ่งสภาพดีทำให้งานบุญกลایเป็นงานบาป

โทษของสุราเมรัย ของมีนแม่ สิ่งสภาพดีให้โทษทุกชนิด นำผลร้ายมาสู่ชีวิต สังคม และประเทศชาติโดยส่วนรวมอย่าง หนักหนาทีเดียว

ดังนั้น หลวงพ่อปัญญาฯ จึงได้พยากรณ์เหตุน์ต่อต้านการ ดื่มน้ำเมาหรือเสพสิ่งมีนมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

เราทั้งหลายควรจะได้คิดในฐานะเป็นพุทธบริษัท ควรจะ มีการจำกัดจำเขี่ยการดื่มเสียบ้าง โดยเฉพาะในการทำงานบุญนี้ ควรจะจำกัด เพราะว่า “การทำบุญนี้ก็เหมือนกับการทำบ้านน้ำ ล้างหน้า” เราอาบน้ำนี่อาบทำไม? อาบเพื่อให้ร่างกายเย็นสะอาด แล้วจะเกิดความสบายนิ นั่นคือจุดหมายสำคัญของการอาบ แต่ถ้าหากว่าเราไปอาบน้ำแล้วร่างกายก็ไม่เย็น อาบน้ำสกปรก คราบสิ่งโลโภราก็ติดร่างกายประเปื้อน เลอะเทอะ ตั้งแต่ หัวถึงเท้า แบบนี้ไม่ใช่เป็นการทำบ้านน้ำ แต่เขาเรียกว่าไปคลุกหนอง โคลนหนองควาย มีป้อโคลนขึ้นค่วยติดตามมาตั้งแต่หัวถึงตีน... เมื่อันที่ป้ออยู่ตลอดเวลา

ในเรื่องของการบำเพ็ญบุญกุศลในทางพระพุทธศาสนา ก็เหมือนกัน เราทำบุญก็เพื่อให้เกิดความสะอาด ให้เกิดความ สว่าง ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญในการทำบุญ ถ้าเราทำบุญแล้ว มันไม่สะอาด ทำแล้วมันไม่สว่าง จะเป็นบุญที่ตรงไหน?

ເຊັ່ນ ເຮັກນ່ອລັກນິນໃນບຸນຫຼຸງ ມັນໄມ່ເປັນບຸນ ແຕ່ມັນກລາຍເປັນບາປ ເປັນເຮືອງພົດໄມ້ໃໝ່ເຮືອງຖຸກ ແຕ່ວ່າມີຄນທຳກັນອູ້ໜ້ວໄປທັງໆທີ່ຮູ້ວ່າພົດ ທຳໄປດ້ວຍຄວາມຫລູງດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈພົດ ແລ້ວນີ້ເປັນການໄມ່ຂອບໄນ່ກວຣ

ກາຮອຍພຣຄວຣຈະໃຫ້ນໍ້ອຮຣມດາອາຍພຣໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ ທີ່ອມີຈະນັ້ນເຮັກຄວຣໃຫ້ນໍ້າຜລໄມ້...ໄມ້ໃຫ້ນໍ້າເມາ ເດືອນນັ້ນນໍ້າເມານັ້ນແພຣ່ຫລາຍໄນ່ເລີພາະແຕ່ໃນສັງຄມໃນສໂມສຣເທຳນັ້ນ ນໍ້າເມານີໄດ້ໄລ໌ເຂົ້າຄຶງວັດວາອາຮາມ ທ່ວມຄາລາ ທ່ວມໂບສົດ ທ່ວມກຸງວິ ທີ່ວ່າທ່ວມນັ້ນກີ ເພຣະວ່ານັກເລົງເມາທັງຫລາຍໄດ້ນໍາເຂົ້າໄປດື່ມກັນໃນວັດ...ດື່ມກັນໃນບຣິເວັນວັດທົ່ວ່າໄປ

ຄຣາວໜຶ່ງ ຂັພເຈົ້າໄປເທັນໆທີ່ຈັງຫວັດຮະຍອງ ໄປເຫັນຕາມຮ້ານຂາຍຂອງໃນວັດມີສຸຮາຍາຍມາກມາຍ ເອນາຂາຍກັນໃນວັດ ໄດ້ເຫັນແລ້ວ ກົງສຶກສລົດໃຈ ຂັ້ນແຮກຄິດວ່ານໍ້າປລາ ເພຣະເມືອງຮະຍອງນີ້ມີນໍ້າປລາອູ່ຢູ່ມາກ ແຕ່ຄຣັນເຂົ້າໄປດູໃກລ້າຫາໃຫ້ນໍ້າປລາໄມ່ ກລາຍເປັນໜ່າທັງນັ້ນ ່ຍົກເທັນໆເຮືອງໜ່າໃຫ້ຄນຟັງ ແຕ່ວ່າພອເທັນໆຈົບແລ້ວຂຶ້ນໄປບຸນກຸງວິເຫັນຄນເອາຂວດໜ່າໄປຣິນກິນກັນທີ່ຮະເບີຍຂັງກຸງວິພຣະ ເມື່ອເຫັນເຊັ່ນນັ້ນກີເລີຍພູດກັບທ່ານສນກວາຮວ່າ “ຫລວງລຸບຄຮັບ ພວກນັ້ນເອາໜ່າອະໄຣມາຮັດຫວ່າລວງລຸງແລ້ວ” ທ່ານກົບອກວ່າ “ມັນຮັດຫວ່າມົນທີ່ໄຫ້ ມັນດື່ມກັນຕ່າງໜ້າ” ບອກວ່ານັ້ນແລ້ວ ເປີດໜ່າດື່ມນັ້ນແລ້ວ ມັນຮັດຫວ່າສນກວາ ເພຣະເມາດື່ມກັນບຸນກຸງວິພຣະ ທ່ານສນກວາບອກອ້ວ່ອ... ດຳວຽຈມາຮັກຢາງານແຕ່ໄມ້ຮັກຢາຕ້ວ ດຳວຽຈໄປຮັກຢາງານກີບັງ

ไปดีมเหล้าเสียแล้วจะรักษางานได้อย่างไร เดียวก็มา เพื่อนก็ลักปืนไปเสียแล้วนั้นเอง อย่างนี้ไม่ควรเป็นเจ้าหน้าที่ เป็นตำรวจก็ควรช่วยกันรักษาความงามความดี ไม่ควรเอาเหล้าไปดีมบนกฎหมาย การเอาเหล้าไปดีมบนกฎหมายนั้นเป็นการลบหลู่เกียรติของตนเอง ให้คนทั้งหลายดูหมิ่นถืนแคลน หาว่าเราเป็นคนไม่ถือระเบียบ ไม่ถือวินัย เป็นความเสียหาย นี่เรียกว่า เหล้ารุกเข้าไปถึงวัด จนถึงกฎหมาย

บางแห่งلامหนักเข้าไปกว่านั้น คือเข้าไปถึงในโบสถ์เลย ที่เดียว เอาเหล้าเข้าไปกินกันในโบสถ์ สมการก็ไม่ว่าอะไร ที่ไม่ว่าอะไรก็ เพราะเกรงใจพากนักลงขึ้นมาเหล่านั้น กลัวเข้าจะยกพวก มารังแกบ้าง กลัวเข้าจะไม่ทำบุญกุศลทานบ้าง เหล้าก็เลยท่วมวัด ไปด้วยอาการอย่างนี้

นี่เป็นเรื่องที่น่าเสียใจที่เหตุการณ์เช่นนี้ไปเกิดขึ้นในวัดวาอาราม เราเวลา มีงานต่างๆ ประเทงงานทางศาสนา เช่นงานบวชนาค งานศพ อันเป็นงานบุญงานกุศล ซึ่งเราควรจะได้ทำให้มันเป็นบุญเป็นกุศลอย่างแท้จริง แต่ว่าหาได้ทำให้เป็นบุญ เป็นกุศลไม่ เพราะว่าในงานนั้นเรามีการดีมเหล้ากัน เป็นในงานบวชนาคทั่วๆ ไปก็มีการดีมเหล้า ชาวชนบทก็ดีมเหล้า บางแห่งดีม กันใหญ่ที่เดียว เตรียมจะบวชลูกที่ต้องไปหน้ำตาลมาเอามา หมักดองไว้เป็นน้ำสำลักกลั้นเป็นสุราເถือในงานบวชนาคนั้น ปาปหlays ต่อ “ทำสุราເถือผิดกฎหมาย ดีมเหล้าผิดศีลธรรม”

เวลาเมืองงานศพตามวัดต่างๆ เรายังมีการดื่มเหล้ากันในงานศพ “การดื่มเหล้ากันในงานศพนั้นไม่เป็นบุญ” แต่ว่ากล้ายเป็นบาป เป็นการทำลายระบบศีลธรรมอันดีงามในทางศาสนา” เป็นการกระทำที่เรียกว่าไม่ชอบไม่ควรด้วยประการทั้งปวง แต่ก็มีทำกันอยู่ เพราะเรามันหลงกันเข้าใจผิดกันมาก

เวลาทำบุญขึ้นบ้านใหม่อันเป็นอุดมมงคล แต่คนที่มาเก็บงานนั้นก็ดื่มเหล้ากัน พระสาวดมนต์อยู่บันบาน...แต่มีคนดื่มเหล้ากันที่ได้ถุง การกระทำอย่างนี้มันจะเป็นบุญที่ไหน พระสาวดเท่าได้奥ุบาทร์จัญไรก็ไม่หาย เพราะตัว奥ุบาทร์จัญไม่มันนั่งอยู่ที่ได้ถุงบ้านนั้นเอง แล้วก็ไม่ใช่ครอ...เจ้าของบ้านนั้นแหละเป็นตัว奥ุบาทร์ เพราะเอาเหล้ามาให้กินกันในงานทำบุญบ้าน แล้วจะนิมนต์พระมาสวดได้เรื่องอะไร เพราะเราไม่ได้สวดตัว奥ุบาทร์ตามฝา ตามหลังคา แต่ว่าสาวดเพื่อให้คนรู้ว่าเรื่องใดเป็นเรื่องดี การกระทำเช่นไรเป็นเรื่องไม่ดี

ถ้าเห็นว่าสิ่งใดไม่ดีก็ต้องมีการปรับปรุงแก้ไข
...เอาเรื่องนั้นออกไปเสีย

อย่างนั้นจะเป็นการถูกการควร

แต่ไม่ได้ทำกัน มีการกระทำบากันอยู่ทั่วไป

ในงานศพก็เหมือนกันบางที่เราอาศัยไปตั้งที่วัด ก็เอาเหล้าไปดื่มกันที่วัด ดื่มกันในศาลา พอดีมเหล้าเข้าไปแล้วก็ขึ้นไปนั่งบนเตียงพระ สวดแทนพระแล้วก็เคาะดาลปัตร เสียงดังกูกิกกุก

พร้อมๆกัน เป็นการสอดของขี้เม้าทั้งหลายนั่นแหล่ะ การกระทำ
เช่นนี้มันไม่เป็นบุญไม่เป็นกุศลอะไร แต่มันเป็นบาปมันเป็นความ
เสียหายอย่างยิ่ง

ชาวพุทธต้องปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่ผิดทั้งหลายให้กลایเป็นถูก

เจ้าภาพในงานบุญควรจัดทำให้มันเป็นบุญ อย่าทำสิ่งที่มัน
เป็นบาป เพราะถ้าเรามีการส่งเสริมสิ่งที่มันเป็นบาป บาปก็จะ
เจริญแพร่หลายบุญก็หายไป จะทำให้เกิดความยุ่งยากแก่สังคม
ด้วยประการต่างๆ

พื้นอองพุทธบริษัทของเรา ควรจะได้ช่วยกันปรับปรุงแก้ไข
สิ่งที่ผิดทั้งหลาย ให้กลัยเป็นของถูกขึ้นเสียเถอะ ชวนกันมาตั้ง
สมาคมไม่ตีมเหล้าเสียบ้างเถอะ ในต่างประเทศเขามีสมาคมแล้ว
เขาเรียกว่า สมาคม ล.ล. สมาคมเลิกเหล้านี้ มีสมาชิกมากน้ำย
และสมาชิกทั้งหลายก็พยายามไปซักจูงแนะนำคนที่ติดสุรา ให้
กลัยเป็นคนเลิกจากการตีมสุราเมรัย พวgnีมีความตั้งใจแน่วแน่
ที่จะแก้ไขสังคมไม่ให้กินสุรา กัน

ในเมืองหน้าเรามีการกระทำจะแก้ไขสังคมไม่ให้กินสุรา กัน
เขามีการกระทำกันมาแล้ว แต่เมืองไทยของเรานะเป็นเมืองร้อน
เมืองร้อนนี้ไม่เหมาะสมแก่การตีมเหล้า แต่ก็ยังไม่มีสมาคมเลิกเหล้า
ไม่มีการโฆษณาขักจูงกันเลยในเรื่องนี้ มีแต่การโฆษณาให้ตีม

เหล้าให้มากกันทั่วๆไป จึงครับอยากรจะขอให้พากเราทั้งหลาย ได้มากอ่อตั้งสมาคมกันเสียบ้าง เรียกว่า สมาคมไม่ดีมเหล้า หรือว่า สุราวิรัติอะไรกีตามที่ເ遁ະ...แล้วก็ชวนกัน หากมิฉะนั้นแล้วเด็กของเราจะเสียคน เพราะในสมัยนี้เวลาขึ้นรถไปไหนมาไหน จะพบ คนหนุ่มดีมเหล้าดีมเบียร์ในรถไฟกันมากมาย เขาเห็นว่ามันเป็นเรื่องโก้เก๋ เป็นเรื่องทันสมัย ถ้าได้ดีมเหล้าแล้วเขาก็คงสบายนิ อะไroyย่างนั้นแหละ แล้วก็เลยดีมกันเป็นงานใหญ่ทั่วๆไป ดีมจน เมาจนเกะกะ บางทีก็พูดจาเอะอะໄวยวยา ไม่รักษาารยาท เป็นการทำลายตัวเอง ทำลายคุณงามความดีให้มันหมดไป หากทำอย่างนี้แล้วก็จะเกิดเป็นการช่วยสร้างเสริมคุณงามความดีให้เกิดขึ้นในชาติในประเทศของเราได้ประการหนึ่ง

จึงครับจะขอฝากแนวคิดอันนี้เอาไว้กับพี่น้องพุทธบริษัท ทั้งหลายช่วยกันปรับปรุงแก้ไขเท่าที่โอกาสเวลาจะอำนวยให้ได้อีกประการหนึ่ง สมาคมแพทย์ในเมืองไทยได้มีการประชุม ปรึกษาหารือกันแล้วลงมติว่าเมืองไทยเรานี้ คนเป็นโรคพิษสุรุเรื้อรังมากมายเหลือเกิน ควรจะได้มีการแก้ไข โรคพิษสุรุเรื้อรัง เกิดจากการดีมเหล้าจนกระทั้งเป็นนิสัย เรียกว่า “สุรานิสัย” เมื่อดีมจนเป็นนิสัยเสียแล้วมันก็เสียหายแก่ร่างกายจิตใจ ผลที่สุด ก็กล้ายเป็นขี้เมายำเป ทำงานทำการอะไรไม่ได้ เพราะร่างกายของมนุษย์เราถ้าเอาไปคลุกคลีกับการดีมของมีนมา แล้วจะเอาตัวไม่รอด ร่างกายจะมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน

ອຢ່າຫລງເຂົ້ວຄຳເພື່ອນຫັ່ງແລະຄຳໂມເຂດນາຫວານເຂົ້ວ

ຄຳຫັກຈຸງຂອງເພື່ອນແລະຄຳໂມເຂດນາຫວານເຂົ້ວຂອງຜູ້ຂາຍເຫຼຳ
ມີອີທີ່ພລຕ່ອກຮັດຕິດຕິດໃຈຂອງຄົນເຮົາມາກ ຄົນບາງຄົນຫີ່ຈຳນວນ
ໄມ້ນ້ອຍຕິດເຫຼຳເພຣະຕິດເພື່ອນ ບາງຄົນຕິດສຸຮາເມຮັຍຫີ່ຂອງອັງ
ມືນເມາເີ່ນໄດ້ເພຣະຫລັງໃລ້ໄປຕາມຄຳໂມເຂດນາ

ຫລວງພວໄດ້ກລ່າງໄວ້ວ່າ ...

ໃນສັນຍືນີ້ມີການໂມເຂດນາກັນມາກທົ່ວ່າໄປ ຕື່ມເຫຼຳອຍ່າງນັ້ນດີ
ຕື່ມເຫຼຳອຍ່າງນີ້ດີ ເຂົ້າໂມເຂດນາວ່າດື່ມເຫຼັນນັ້ນມີຄວາມສົດຊື່ນເຮັນເຮັງ
ທຳໃຫ້ມີສຸຂພາພອນາມຍັດີ ອຍ່າງນີ້ເປັນດັນ ຄຳໂມເຂດນານັ້ນເປັນຄຳ
ໂມເຂດນາຫລອກລວງໂກທຸກແທ້ໆ ເພຣະເຫຼຳໄມ້ໃຫ້ສິ່ງທີ່ຈະທຳໃຫ້ເຈົ້າ
ໃຫ້ຄວາມສຸຂອຍ່າງແທ້ຈິງ ໄມຕີທັງສຸຂພາພທາງກາຍແລະທາງໃຈ ແຕ່
ເປັນສິ່ງມືນເມາ ໄກຣີດີ່ມເຂົ້າໄປແລ້ວກ່ອໃຫ້ເກີດຖຸກໜີ່ເກີດໂທ່ ມີແຕ່ກາຮ
ໂມເຂດນາກັນອຍ່າງແພຣ່ຫລາຍ ທາງວິທີບຸ້ບ້າງ ທາງໂທຣທັກນີ້ບ້າງ
ແຜ່ນປ້າຍໂປສເຕວຣ໌ທີ່ປິດອູ່ຕາມທາງແຍກທົ່ວ່າໄປ ກີ່ມີການໂມເຂດນາ
ເຫຼຳອຍ່າງມາກທີ່ເດີຍາ

ຄວາມຈິງສິ່ງເຫຼຳນີ້ ເຮົາໄມ້ຄວາມປລ່ອຍໃຫ້ມີການໂມເຂດນາກັນ
ມາກເກີນໄປ ເພຣະກ່ອໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ຄົນຫຸ່ນໆມີເມື່ອໄດ້ໄປ
ເຫັນປ້າຍເຫຼຳນັ້ນເຂົ້າ ກີ່ຄືດວ່າກາຣດື່ມເຫຼຳເປັນຂອງດີ...ເລີຍໄປດື່ມກັນ
ເມື່ອດື່ມແລ້ວກີ່ເປັນເຫດຸໃຫ້ເກີດຄວາມເສີຍຫາຍ ສັງຄົມຂອງນຸ່ມໝີເຮາ
ເປົ້າຢືນສຳພາພເປັນສັງຄົມຂອງຄົນຂຶ້ນເມາ ກີ່ເພຣະເຮືອງອຍ່າງນີ້

บางคนก็ตั่ม เพราะเพื่อนชวน คนที่ชอบชวนเพื่อนตั่มเหล้า นั้นก็ เพราะตัวเป็นนักตั่ม แล้วที่นี้เมื่อตัวเป็นนักตั่มแล้ว ก็อยาก จะไปชวนคนอื่นดื่มด้วย เพราะคิดว่าถ้าเพื่อนดื่มกันหลายๆคน ก็จะได้คนพรครพวง ได้เพื่อนฝูง จะได้ช่วยกันดื่มเหล้ามากมาย ต่อไป

ที่ไปตั่ม เพราะเพื่อนชวนไปตั่มนั้น “นับว่าเป็นคนเข้าใจผิด” เพราะว่าการตั่มเหล้า มันก็เกิดทุกข์แก่ผู้ดื่ม ไม่เกิดประโยชน์อะไร คนดื่มเข้าไปแล้วทำให้เกิดความเสียหาย ทั้งทางกายและทางใจ แต่ไม่รู้หลงผิดหลงให้ไปกับเพื่อนฝูงที่เข้าชักชวนให้ตั่ม ก็เลยตั่มกับเขาระยะๆไป ความจริงคนตั่มเหล้านั้นเป็นพวงที่เข้าใจผิดอย่างแท้จริง

ที่นี้เมื่อตัวผิดเข้าไปแล้วก็ไปชวนคนอื่นพลอยเข้าใจผิดไปด้วย ถ้าไปชวนแล้วใครไม่ตั่มก็ว่าไม่รักกัน ไม่ชอบกันบ้างล่ะ อย่างนั้น อย่างนี้ตัดพ้อต่อว่า หรือบางทีก็พูดให้เจ็บใจ เช่นคนใดไม่ตั่มก็หา ว่าเป็นคนขาดตาขوا ถ้าเป็นทหารก็ เยี้ย! เอ็ง! มึง! ไม่ใช่ขาย ชาติทหารมันต้องตั่มเป็นซิ ถ้าดื่มไม่เป็นก็ไม่ใช้ชาติทหารบ้าง ถ้า เป็นทหารเรือก็ว่า เยี้ย! ลูกนาวมันต้องดื่ม? ถ้าไม่ดื่มนักไม่ใช่ ลูกนาว อะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นคำพูดยั่วยวนกิเลสเพื่อให้เพื่อนนั้น เจ็บข้า้น้ำใจ ครั้นเจ็บใจเข้าแล้วก็เลยตั่มตามเข้า นั่นคืออุบາຍ แท้ๆ เป็นอุบາยจุงใจชักชวนให้เกิดความหลงเกิดความเข้าใจผิด แล้วก็เลยไปตั่มกันเป็นการใหญ่

อุปมาเหมือน “สุนัขหางด้วน”

คนเรามักเป็นเช่นนั้น ถ้าเป็นนักดื่มแล้วเที่ยวถือแก้วไป
ขวน คนนั้นคนนี้ให้ตีมีกับตน มันก็เหมือนกับสุนัขหางด้วน

ในนิทานอีสปที่เขาสอนเด็กนักเรียน “สุนัขหางด้วน” ทางมัน
ด้วน เพราะไปลักไก่ของชาวบ้าน ชาวบ้านเขามีขอบใจ โกรธว่า
สุนัขมาลักไก่บ่อยๆ เลยเอา กับตักไว้ ที่นี่ไปลักไก่เข้าแล้วติดกับ
ต้นรุนจนกระทึ้งหงษ์ขาด แล้วก็คิดว่า อื้อ! ภูไม่ได้การแล้ว ภูเป็น
สุนัข หางขาดไปเสียแล้ว จะต้องไปชวนเพื่อนไม่ให้มีหางเหมือนฯ
กันหลายๆตัว เลยเรียกประชุมกันใหญ่ที่ในป่า...ประชุมสภาก เรียกว่า
สภามา

เมื่อมาประชุมกันแล้ว สุนัขหางด้วนก็เสนอญัตติขึ้นในที่
ประชุมว่า เพื่อนมาทั้งหลาย เรา nice เข้าใจผิดมาเสียนาน คิดว่าหาง
เป็นของดีมีประโยชน์ แต่ไม่ใช่นะ...มีหางไว้มันก็เกิดขวางเปล่าๆ
สู้ตัดหางเสียไม่ได้ เมื่อก่อนนี้เรามีรู้ แต่เดี๋วนี้เมื่อหางไม่มี
เราก็รู้ว่ามันสบายน กระโดดโลดเต้นสะดวกสบายน ชวนเพื่อนมา
ทั้งหลายให้เห็นผิดเป็นชอบ เพื่อให้ตัดหางเหมือนกับตน

หมายความว่าอย่างก็เห็นชอบไปด้วยเหมือนกัน ตั้งใจจะตัด
กันมาก แต่ว่ามีหมายแก่อยู่ในนั้นตัวหนึ่งเห็นการกระทำ เช่นนั้น
ก็ค้านขึ้นในที่ประชุมว่า การกระทำ เช่นนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง ไม่มี
ความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องตัดหางเสีย หางเป็นของดีและมี

ประโยชน์ อย่าไปตัดกันเลย ถ้าจะตัดก็ให้หมายหางด่วนนี้ไปแต่งทางของตัวเสียก่อน ทำทางให้ยาวเท่ากับของพวกเราทั้งหลายแล้วค่อยมานัดตัดกันใหม่ หมายเหตุนี้มานจลาดหน่อยเลย ไม่พลอยไปตัดทางอย่างกับหมายหางด่วนตัวนั้น

นิทานเป็นเรื่องสอนใจ นักดื่มเหล้าทั้งหลายก็เป็นเหมือนกับหมายหางด่วนที่ไปเที่ยวชวนเพื่อนตัวนั้น ไปชวนเพื่อนตัวนี้ ให้มีหมายหางด่วนเหมือนกับตัว คนที่ถูกชวนไม่รู้สึกตัว ไม่เห็นเป็นข้า เป็นรายเลย ก็จะไปตัดกันเป็นการใหญ่ คือไปดื่มกัน พอดื่มแล้ว ก็เกิดความเมามาย ไร้สติ ทำให้เกิดเป็นความเสียหาย ทำให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อน

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธศาสนา
ไม่น่าจะมีการดื่มเหล้ากันแพร่หลาย
แต่ว่ามีกันทั่วๆไปเวลานี้งานอะไรต่างๆ

คิดใหม่ ทำใหม่ เพื่อปิดเส้นทางอบรม

คนบางคนที่ได้ไปเป็นนักลงชี้มาหำเป็นนั้น เขารอกว่า ผนมันเสียคน เพราะเพื่อน เขาก็พูดถูกเหมือนกัน แต่ว่าถูกเพียงครึ่งเดียว อีกครึ่งหนึ่งมันยังไม่ถูก พูดว่า เสียคน เพราะเพื่อนนั้น มันก็ถูกส่วนหนึ่ง คือว่าเพื่อนมาซักจุ่งให้เราไปดื่มเหล้า เรา ก็ไปดื่ม กับเขา แต่ว่าอีกส่วนหนึ่งนั้นมันอยู่ที่เราเอง ถ้าหากเราเป็นคนมี

ใจเข้มแข็ง มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นคนที่เข้าใกล้พระ ศบaha สมาคมกับพระบ้าง เรายังคงจะไม่ทำเช่นนั้น คือเราจะไม่เสียคนไปอย่างนั้นเป็นอันขาด ถ้าเราได้ฟังคำสอนพระ ได้อยู่ใกล้พระ ศบaha สมาคมกับพระ เรื่องมันก็ไม่ยุ่งไม่เสียหาย แต่ที่ได้ยุ่งได้เสียหานั้นเป็นเพราะเราไม่เข้าใกล้พระ ไม่ฟังน้ำธรรมคำสอนของพระ เลยไม่รู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร

พระจะนั้น ถ้าเราคิดเสียใหม่ เช่นเพื่อนมาชวนเราให้ไปตีเมเหลา เราถ้าจะคิดเสียว่า เพื่อนเรานะคือใคร?... คือคนที่มันเสียไปแล้ว มันหลงไปแล้ว แล้วเราจะไปเสียไปหลงไปผิดกับคนเหล่านั้นมันขอบมันควรไหม? ขอให้ลองคิดดูสักหน่อยเถอะ ถ้าคิดแล้วก็ยอมเห็นว่าเป็นการไม่สมควร

สมมติว่าเราเดินไปสองคนกับเพื่อน เดินไปๆเพื่อนเขาตกลงไปในหลุม หลุมนั้นเต็มไปด้วยสิ่งโกรกต่างๆ ตกลงไปในส้วม สกปรกเน่าเหม็น แต่ว่าเพื่อนที่ตกลงไปในส้วมนั้น พอตกลงไปแล้ว มันถูกน้ำส้วมรถหู รถตา รถจมูก ก็ให้เป็นคนสติวิปลาศไปเสียเลย ไม่มีความรู้สึกแบบคนธรรมชาติ เปลี่ยนความรู้สึกไป คือเห็นส้วม เป็นของดีไป เห็นของเหม็นเป็นของหอมไป แล้วก็ไปพูดโฆษณา ชวนเชือกับเพื่อนที่อยู่ข้างบนที่ยังไม่ตกลงไป บอกว่า เพื่อนเอ่ย! ลงมาในนี้เถอะ น้ำในบ่อมันหอม ตัวสีทองมากมาย เย็นสบาย นี้มันผิดเสียแล้ว เข้าพูดอย่างนั้นด้วยความเข้าใจผิดด้วยความหลงผิดไปเสียแล้ว

ที่นี่เราเป็นเพื่อนที่ยืนอยู่ขอบป่าข้างบน พ่อเพื่อนพูดเช่นนั้น
เราจะทำอย่างไร?

เราภัยมองคูลงไปในป่า ดูด้วยตา ก็จะรู้ว่าบ่อน้ำคืออะไร
ก็รู้ว่าเป็นป่าสัม กลิ่นที่ขึ้นมาจากบ่อน้ำเป็นกลิ่นอะไร กลิ่นเหม็น
ไม่ดีไม่งาม เมื่อรู้ว่ามันเหม็นสกปรกแล้ว เราตกเพื่อนเราจะทำ
อย่างไร? เราจะกระโดดลงไปนอนแข็งอยู่กับเพื่อนในบ่อน้ำ แล้ว
ตายในบ่อน้ำอย่างนั้นหรือ? ไม่สมควร...ไม่สมควร ไม่มีมนุษย์ที่ไหน
เขาจะกระทำกัน เช่นนั้น ถ้าเขายังมีสติสมบูรณ์อยู่ เขายังทำ เว้น
ไว้แต่คนโง่คนหลงคนเข้าใจผิดเท่านั้นจึงจะทำ

เมื่อเราตกเพื่อนเรา ก็ควรจะโยนเขือกลงไป ไม่เกิดเหยียบ แหง
ลงไปในบ่อน้ำ แล้วพูดไม่ช่างสาส์กหน่อยบอกว่า เพื่อนเอ่ย! อย่า
เข้าใจผิดเลย น้ำในบ่อน้ำสกปรก มันเน่าเหม็น เพื่อนอย่าไปยินดี
กับของสกปรกนั้นเลย ขึ้นมาจากป่าเสียเถอะ จับเขือให้มั่นนะ
เพื่อนนะ...ฉันจะชักขึ้นมา แล้วก็ให้เพื่อนจับเขือ ก็ตึงเพื่อน
ขึ้นมาจากป่าสกปรกนั้นเสีย เอาขึ้นมาแล้วก็พาไปที่ท่าน้ำ ซื้อสบู่
ไปล้างก้อนหนึ่งพาไปถึงก็ให้อบ�้ำสบู่ อาบน้ำแล้วก็สบู่ สบู่แล้ว
ล้างแล้วก็ถูเสียหน่อยว่ามันเหม็นหรือว่ามันหอม ถ้ายังเหม็น
...สบู่อีกล้างอีก ช่วยขัด ช่วยถู ช่วยขุด ช่วยเกล้า ให้เพื่อนของเรา
สะอาดหมดถูกใจ ครั้นสะอาดหมดถูกใจ แล้วก็พาไปวัด...ไปหา
หลวงพ่อเสียหน่อย ให้ท่านรดน้ำมนต์ล้างผ้าแล้วผือกไปเสียหน่อย
แล้วจึงแล้วเราก็พาเพื่อนกลับบ้าน

การกระทำกับเพื่อนของเราเช่นนี้ เรียกว่า เรายังเพื่อน
เราช่วยเพื่อนให้พ้นความช้ำความร้าย เป็นการกระทำที่ถูกต้อง

ที่นี้ถ้าหากว่าเรารักเพื่อนแล้วเรามิ่งช่วยเพื่อนอย่างนั้น เรา
กระโดดลงไปในบ่อ...มันก็ไม่ถูก เมื่อเพื่อนของเราเป็นนักดื่มสุรา
เมรยอันเป็นของมีนมา อันเป็นที่ตั้งของความประมาท น่าชวน
เราให้ไปดื่มด้วย และเราก็ไปดื่ม อย่างนี้เรียกว่ารักเพื่อนที่ไหน
...ไม่รักนะ รักตัวก็ไม่มี รักเพื่อนก็ไม่มี ไปกระทำสิ่งที่เป็นความ
ช้ำร้าย ไม่ใช่รักแต่เป็นความเข้าใจผิด เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูก
เพื่อนชวนไปดื่มน้ำมา...ถ้าเรารักเพื่อน เราก็ไม่ควรดื่มกับเพื่อน
ถ้าเราสองสารเพื่อนเราไม่ควรดื่มกับเพื่อน แต่เราควรจะพูดจากับ
เพื่อนเหล่านั้นให้เข้าใจ ดึงเข้าไปจากร้านแล้วไปพูดกันเบาๆ
ทำความเข้าใจกัน ถ้าจะดื่มกับกว่า ขอเถอะ ขอเพียงโวลตินเย็น
สักแก้วเถอะ ของที่มันเป็นประโยชน์แก่ร่างกาย เราก็ชวนให้เข้า
ดื่มของเหล่านั้น มันก็ไม่เสียหายอะไร จะเป็นเหตุให้ได้ความสุข
ความสนายทั้งกายและใจ และเป็นการช่วยเพื่อนของเราให้พ้น
จากความทุกข์ อย่างนี้แหลกเรียกว่าเรารักเพื่อนอย่างแท้จริง

ชาวพุทธต้องไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดมีนมา

ชาวพุทธทุกระดับ...จะไม่เกี่ยวข้องกับสุราอย่างมา
ตั้งแต่พระภิกษุสามเณรไปจนถึงชาวบ้านทั่วไป

นักบวชในพระพุทธศาสนา...

ต้องละเว้นจากสุรameriy และสิ่งเสพติดให้หมดทุกชนิด
...อย่างเด็ดขาด...

การเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา จุดประสงค์หนึ่งก็เพื่อจะได้ฝึกหัดและพัฒนาตนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้นตามลำดับ พระภิกษุสามเณรจึงไม่ควรสูบบุหรี่อันเป็นสิ่งเสพติดชนิดหนึ่งที่จัดอยู่ในอุบากម្ម...ทางแห่งความเสื่อมของชีวิต

เมื่อเข้ามาบวชแล้วสิ่งไม่ดีทั้งหลายก็ควรจะละทิ้งเสียให้หมด แล้วหาสิ่งดีๆมาทำ ก็จะเป็นประโยชน์ทั้งแก่ตนและสังคมต่อไป หลวงพ่อกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ...

เราบวชเป็นพระแล้วทำไม่ต้องสูบบุหรี่ ทำไม่ต้องเอาบุหรี่ไปถ่ายพระ ญาติโยมไม่ควรจะถ่ายบุหรี่แก่พระ พระหนุ่มเณรน้อยที่กำลังสูบบุหรี่ในขณะที่ฟังปาฐกถาอยู่นี่ ก็ให้ดับทิ้งมันไปเสียเลย อย่าสูบต่อไป เพราะว่ามันไม่ต้องกับหลักของพระพุทธเจ้า ยุ่งลงมือ ต้องเป็นคนก้าวหน้า ต้องคิดเปลี่ยนแปลงในทางที่ถูกที่ชอบ อะไรที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ...

เราต้องช่วยกันเปลี่ยนแปลงให้มีความก้าวหน้าต่อไป
เปลี่ยนแปลงความเห็นให้เป็นสัมมาทิฏฐิ
เปลี่ยนแปลงศีลให้เป็นศีลที่ถูกต้อง
เปลี่ยนแปลงการกระทำให้เรียบร้อย
ให้เป็นที่พอใจของคนฉลาด ไม่ใช่ของคนโง่คน笨ala

อะไรที่เป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควร ที่กระทำกันอยู่ในวงการพระศาสนา เราช่วยกันแก้ไข เรายังจะรวมตัวกันเข้า รวมกลุ่มกันเข้า แล้วเราจะมีอุดมการณ์แบบเดียวกัน ว่าเราจะปฏิรูปสังคมของชาวพุทธให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ตรง ตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า

สมัยก่อนนั้นผมเป็นนักเทคโนโลยีเมืองกัน แล้วก็มีเพื่อนที่เทคโนโลยีด้วยกันของค์หนึ่ง สิ้นบุญแล้วเวลานี้ ซื้อท่านนาค ท่านนาค เทคน์เก่ง เทคน์ เพราะ ใช้สำบัดสำวนชวนฟัง เช่นท่านเทคโนโลยี คนทำดีจะได้ไปเกิดในสวรรค์วิมาน ไม่ต้องตกแตดตกฟัน ทนความร้อนความหนาว ข้าวก็ไม่ต้องหุงกินเอง...ท่านว่าไปเป็นพวงอย่างนั้นละ ไฟเรา นำฟัง ผมน่าว่าแบบป้าฐากถาเรื่อยมาตั้งแต่เริ่มเทคโนโลยีนั่นแหล่ะ ก็เรียกว่า...สำวนคนละแบบ แต่ว่าท่านนาคนี้ติดบุหรี่ พอกขึ้นนั่งบนธรรมาสน์...เทคโนโลยีได้สักหน่อยสูบบุหรี่แล้ว บางทีเราตามก็ต้องวางแผนบุหรี่ให้เรียบร้อยเสียก่อนจึงจะตอบ คนฟังเขาก็จะรำคาญ เพราะฉะนั้นเวลาลงจากธรรมาสน์นี่ผลผิดกัน พอลงจากธรรมาสน์...คนเข้ามาการबที่เท้า แต่พอพื้นaculaลงจากธรรมาสน์...ไม่มีคราบเลย...นีนันแตกต่างกัน มันแตกต่างตรงบุหรี่นั้นเองไม่ใช่เรื่องอะไร

ความจริงถ้าพูดกันถึงเรื่องเทคโนโลยีแล้ว ท่านมีประสบการณ์มากกว่า...ผมมันเริ่มหัด แต่ว่าไปชักบ่อนให้ญี่เท่านั้นเอง เลยก็ได้รับชัยชนะในແນໄມສูบบุหรี่...คนนิยมชมชอบ

ต่อมาทีหลังนี้พี่นาคแก่เลิกได้ เลิก เพราะเณรสององค์ ข่ายให้เลิก คือว่าบุหรี่ที่สูบเนี่ยแก่เก็บของเสียบไว้ที่บ้างฝาเต็มห้อง วันนั้นไม่รู้มันเกิดแผ่นดินไหวอย่างไรขึ้นมา ไอ้ของบุหรี่หล่นมา กองเต็มห้อง สามเณรน้อยๆสองรูป...ไปนับ นับลิบ...กองไว้ นับลิบ ...กองไว้...กองไว้...กองไว้...ได้จำนวนเท่าไร แล้วก็คิดเงินว่าสิ้นเงิน ไปเท่าไหร่ เลยก็เอ้าไปให้ท่านนาคดู เนรเรียกว่าหลวงพ่อนะ บอกว่า หลวงพ่อรู้มั้ยบุหรี่ที่สูบ...สูบ...สูบ...เก็บไว้ในห้องนั่น มัน ร่วงลงมากองเต็มห้อง ผมสองคนไปลองนับกันดูได้จำนวนเท่านี้ ถ้าคิดเงินแล้วมันสิ้นไปเท่านี้ ในขณะที่ท่านเป็นนักเทคโนโลยี ท่านก็เลย สะอึกว่า อีเเนรนีมันเทคโนโลยีเข้าแล้ว เรา มันเทคโนโลยีอีกแล้ว วันนี้โคนสามเณรเทคโนโลยีเสียแล้ว ก็เลยบอกว่า สามเณรจำไว้นะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป หลวงพ่อจะไม่สูบบุหรี่ แก่ให้อาบุหรี่ในยาม ทั้งหมดไป...เอ้าไปฟังดินเสีย อย่าเอ้าไปให้ใครสูบ แล้วตั้งแต่นี้ ต่อไปหลวงพ่อไม่สูบ!! จำไว้นะ!!

รุ่งขึ้นพอจันอาหารเสร็จก็นอนคลุ่มไป ไม่พูดไม่จา กับใคร จันเพลเสร็จก็นอนคลุ่มไป คลุ่มไปอยู่สามวันไม่ไปไหน วันหลัง ผมไปพบ ถามว่า พี่ท่าน...ได้ข่าวว่าไม่ได้สูบบุหรี่ นอนคลุ่มไปตั้ง สามวันนี้มันเรื่องอะไร ท่านเป็นคนมีอารมณ์ขันเหมือนกัน เลย บอกว่า แนม! สู้กับมันเต็มที่เลย พอจันอาหารเสร็จนีมันมาแล้ว มาก็ยังให้สูบมัน...แข็งใจ...ไม่สูบมัน นอนคลุ่มหัวไม่มองดูหน้าใคร ทั้งนั้นแหล่ะ พอจันเพลเสร็จมันก็ยังอึกแล้ว ก็มันเคยนะ คือพ่อ

ฉันเสร็จยังไม่ลุกจากที่นั่งเลยต้องเออบุหรี่มาสูบแล้ว คนสูบบุหรี่แบบนี้ถ้าเด็ก Osman ให้ไม่ทันใจ...ซักจะไม่โหแล้ว ก็จะดูเด็กเอาเสียอีก หงุดหงิด...ไม่สบายใจ สูมันสามวัน ผลที่สุดก็ได้รับข้อชนะ เมื่อตอนที่ท่านนายนาคสูบบุหรี่นี่ท่านผอม ถ้าเดินที่สูงๆ ลมพัดแรงๆ จะปลิวไปเลย ต่อมาเลิกสูบบุหรี่แล้วไปอยู่ภูเก็ตนะ อ้วนทัวนมีน้ำมีนวล ผอมไปพบทอนหลังเลิกบุหรี่แล้ว...เปลกลิ่น คืออ้วนหน้าแดง สุขภาพดี ฉันอาหารมื้อดีเย็น ไม่ได้ฉันสองมื้อ แล้วก็ตอนบ่ายนี้ ไม่ได้ฉันอะไรเลย พากน้ำหวาน น้ำส้ม น้ำอัดลม...ไม่ฉันทั้งนั้น ฉันแต่น้ำเท่านั้นเอง แต่ว่าสบาย สุขภาพดี นี่คือคนติดบุหรี่มานาน ก็เลิกได้...เขายังมันได้

วัดต้องไม่ส่งเสริมให้พระสูบบุหรี่

ที่วัดนี้ไม่ส่งเสริมให้สูบบุหรี่ ใจจะมาบวชวัดนี้ต้องเลิกบุหรี่ บวชแล้วสูบไม่ได้ บวช ๗ เดือน...ไม่ได้สูบบุหรี่ สักออกไปอยู่บ้านก็เลยไม่สูบ ติดเป็นนิสัยไป นานบวช ๑๕ วัน ก็ไม่ให้สูบ... ผลที่สุดก็เลิกได้...ต้องการให้เลิก เวลามีงานการต่างๆ ก็ไม่ให้อาบุหรี่ถวายพระ อย่าจัดบุหรี่ อย่าจัดมากถวายพระ

ถ้าใครถามว่า “เอ! เมื่อก่อนจัดถวาย หมูเนื้อทำไมไม่ถวาย” ก็บอกเขาว่า “โอ้ย! ไปพังเทคโนโลยีวัดชลประทานฯ มาหลวงพ่อบอกว่าถวายมากแก่พระ ถวายบุหรี่แก่พระเป็นบาป”

“เป็นบ้าปเรื่องอะไร?”

เป็นบ้าป เพราะเอาของเสพติดไปถวายพระ ทำให้พระเป็น “พระขี้ยา” ไปตามๆ กัน ก็เป็นบ้าปเป็นโทง เป็นการส่งเสริมความชั่วร้ายในวงการของพระ ฉะนั้นเราไม่ถวายลิ่งเหล่านี้ จะเป็นการประเสริฐที่สุด ถวายน้ำ...น้ำส้ม น้ำหวาน หรือว่าน้ำธรรมชาติ กล้วคอกันดีหน่อย”

ทางหนึ่งที่จะไม่ใช่พระสูบบุหรี่ ชาวบ้านควรจะเข้ามามีส่วนร่วมด้วยกีคือ ชาวบ้าน...โყมญาติมิตรทั้งหลาย อย่าได้ซื้อบุหรี่ไปถวายพระ

หลวงพ่อได้เล่าถึงคนป้าไม้ออยู่เมืองนนทบุรี ที่เขาทำบุญโดยไม่ถวายบุหรี่แก่พระ

วันก่อนนี้ก็ได้รับข่าวมาชีนใจ คนป้าไม้เขามาวันเกิดท่านอธิบดี คุณรศมี เพرم...อะไรก็ไม่รู้ อยู่ตรงนี้แหล่ะ อยู่เมืองนนท์นี่แหล่ะ คุณรศมี เอ้อ!...ไม่ใช่ คุณณอน อุ่นรศมี ไปจำชื่อสกุล ข้างหลัง เดียวเนี่ยความจำมันไม่เรียบร้อย ชื่อคุณณอน อุ่นรศมี แกทำบุญวันเกิด เขาบอกว่า ผมมาทำบุญวันเกิดของท่านอธิบดี อธิบดี ผมไม่เห็นท่านถวายมาก ถวายบุหรี่ ผมลงสัยเลยถาน ขึ้นว่า “ทำไมท่านอธิบดีไม่ถวายมากถวายบุหรี่”

ท่านบอกว่า “ที่บ้านนี้นิยมชนชอบท่านเจ้าคุณปัญญาฯ วัดชลประทานฯ ท่านสอนไม่ให้ถวายมาก ไม่ให้ถวายบุหรี่แก่พระ เลยไม่ถวาย”

ความจริงพระที่ไปนั้น คือหากคอบุหรี่กันทั้งนั้นแหล่ะ ไม่มี สักองค์เดียวที่เว้น แต่ว่าอธิบดีก็ไม่ถวายอย่างนี้ นี่เรียกว่าเป็น แนวร่วม เป็นแนวร่วมท่านปัญญาฯ บ้านนั้น...บ้านคุณตอนนี้เป็น แนวร่วมท่านปัญญาฯ ไม่ถวายมากพลูบุหรี่แก่พระ

ญาติโยมนี่ก็เหมือนกัน มาอยู่วัดชลประทานฯ พึ่งธรรม อยู่เสนอนี้ นิมนต์พระไปทำบุญที่บ้านเฉยๆ ไม่ต้องถวายของ อย่างนั้น ถวายแต่อาหารความหวานน้ำท่าก็พอแล้วล่ะ บุหรี่มาก ไม่ต้องถวาย ถ้าพระท่านถามว่า “โ琰เบรี้ยวปากเหลือเกิน ทำไม ไม่ถวายมากบ้างล่ะ” ตอบไปว่า “ผมทำตามท่านเจ้าคุณปัญญาฯ วัดชลประทานฯ ท่านแนะนำไม่ให้ถวาย”

พระท่านคงเขม่นอยู่ในใจว่า “แหม! ท่านปัญญาองค์นี้แหล่ะ ทำให้เราเดือดร้อนทุกที”

ถ้าจะนึกอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร เห่ากับว่า เราสอนให้ท่านขณะ ไม่สอนให้ท่านแพ้ เป็นประโยชน์ต่อไปในการลขางหน้า อันนี้ขอ ฝากไว้ด้วยในกัณฑ์เทคโนโลยี เพื่อที่ครอ่านก็จะได้รู้ว่า อ้อ! ควร จะทำอย่างนั้น

หลักสามประการของชาวพุทธในเรื่องสิ่งเสพติดมีอะไร

ชาวพุทธนั้น จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสุราโดยเด็ดขาด เพราะมีศีลข้อ ๕ ห้ามในศีล ๕ และ ศีล ๘ บัญญัติห้ามไว้อย่าง

ขัดแจงสำหรับชาวบ้านทั่วไป มีวินัยบัญญัติไว้ห้ามพระภิกษุ พระภิกษุณีดื่มเหล้า ถ้าล่วงละเมิดก็จะต้องอาบัติ ห้ามสามเณร สามเณรีดื่มเหล้า ถ้าล่วงละเมิดก็ผิดศีล ในหลักธรรมหมวดอื่น ก็มีการห้ามค้าขายของมีนมาทุกชนิดอีกด้วย

หลวงพ่อปัญญากล่าวไว้ว่า ...

เราชาวไทยทั่วไป นับถือพระพุทธศาสนา ไม่ค้าขายของ เป็นพิษ และไม่ควรดื่มเอง กินเอง ถ้าเราเสพเงองแล้วขายด้วย ก็เป็นบาปหลายต่อ ถือเป็นการทำลายชาติ ทำลายประเทศให้เสียหายให้ตกต่ำ

พระผู้มีพระภาคเจ้าสอนว่า ไม่ให้ค้าขายยาพิษ ไม่ให้ขาย น้ำมามลสิ่งเสพติด ไม่ให้ขายเครื่องประหาร ไม่ให้ขายคน ซึ่งเรา ทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้...ผิดหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น เช่นเราขายสุราเมรยก็ผิด ขายยาบ้า ขายยาพิษ ก็ผิดหลักธรรมใน พระพุทธศาสนา ผลที่เกิดขึ้นก็คือความเสื่อมแก่ชาติบ้านเมือง ของเรา ทำให้เกิดความเสียหาย

ชาวพุทธนั้นควรถือหลัก ๗ ประการ ในเรื่องเกี่ยวกับการ ดื่มของมีนมา คือ “ไม่ดื่มเอง ไม่ซื้อให้ใครดื่ม ไม่ส่งเสริมให้มี การดื่มเหล้า”

ดื่มเองก็ไม่ดี ซื้อให้ใครดื่มก็ไม่ดี ส่งเสริมให้มีการดื่มของ มีนมาขึ้นก็ไม่ดี เช่นเดียวกัน ถ้าเราช่วยกันงดช่วยกันเว้น ช่วยกัน โฆษณาซักกุญแจอยู่ๆในที่ทั่วๆไป ให้คนเข้าใจกันถูกต้องในเรื่อง

อย่างนี้...ความเสียหายจะเกิดขึ้นน้อย แต่ดูเหมือนว่าพวกเรายังไม่ได้โฆษณาซักจุ่งให้เห็นโถะ มีแต่การโฆษณาซักจุ่งให้เห็นคุณในสิ่งที่ไม่เป็นคุณ สิ่งที่โฆษณาอย่างนี้เขารอว่าเป็นการโกหก เป็นการหลอกลวง ทำให้คนหลง ทำให้คนเข้าใจผิดโดยแท้ ผู้ที่ทำการโฆษณาให้คนหลงผิดก็เป็นบาป คนทั้งหลายที่หลงไปก็ได้ชื่อว่าหลงไปในทางของมาร เดินตามทางของมาร มารก็ย่อมจะรับความบุคคลนั้น

พระเทศօสเตรเลีย เขามีกฎหมายควบคุมการตีมเหล้า คือให้ตีมเหล้าเพียงชั่วโมงเดียว ตั้งแต่บ่าย ๕ โมง จนถึง ๖ โมง คนจะไปตีมเหล้าไม่มีตีนั่ง ไม่มีเก้าอี้ให้นั่ง ยืนเข้าแล้วกันคิวยาว แล้วก็ยืนหมูยืนแมว ยืนเงินให้เขากลับไปตีมแล้วก็ออกไป ตีมมากก็ไม่ได้ เพราะคนข้างหลังเข้าคิวยาว

ทำไมเขาจึงออกกฎหมายนี้ได้?

เพราะสามารถหาไม่ใช่คนขี้เหล้าทำไป เขายังร้องใจกันออกกฎหมายควบคุมประชาชนของเขามาให้ตีมเหล้าพร่าเพรื่อ ใครจะซื้อเหล้าไปตีมที่บ้านก็ไม่ได้ ไม่เหมือนกับบ้านเรา...ซื้อเหล้าหนีบรักแร้ไปตีมตามที่สาธารณะตามที่ต่างๆ ที่บ้านก็มีเหล้าใส่ตู้ไว้แยกไปครมากก็มีเหล้า เปิดตู้...เปิดขวดรับรองแยก ไม่เป็นมงคลแก่บ้าน ไม่เป็นมงคลแก่แยก ทำให้เสียหาย จึงควรจะได้สำรวจระวัง บอกตัวเองกันไว้ว่า เราเป็นชาวพุทธ เราไม่ควรตีมเหล้าหมาย ไม่ควรตีมเสียเลยก็ไปได้ดี

มีคนจำนวนไม่น้อย ที่เข้าไม่ตีมเหล้า บางคนมาวัดแก่แล้ว
ร่างกายก็ยังแข็งแรง สุขภาพยังดี เลยถามว่า
“คุณโอม...สมัยหนุ่มๆดีมเหล้าหรือเปล่า สูบบุหรี่หรือเปล่า?”
“ผมไม่สูบและไม่ดื่มเหล้า เวลานี้ร่างกายก็ยังเป็นปกติและ
แข็งแรงดี มีสุขภาพอนามัยดี”

นี่ผลแห่งการประพฤติตนในศีล ย่อมได้รับความสุขความ
เจริญ เรายังไงจะสามารถเอาอย่างไม่แท้ด้วยสิ่งเหล่านั้น

ในเมืองไทยเรานี้ ขออภัยนะพี่น้องทั้งหลาย เรานับถือ
พระพุทธศาสนา แต่ว่าเราดื่มเหล้าเก่งมาก เก่งกว่าประเทศใดๆ
ที่นับถือพระพุทธศาสนาในโลกนี้ ประเทศลังกาเป็นเมืองที่นับถือ
พุทธศาสนา...คนก็ไม่ดื่มเหล้า เมืองพม่านับถือพุทธศาสนา...
ชาเล้าดื่มยากเต็มที่ แต่พอมารถึงเมืองไทยเท่านั้นแหล่ เหล้า
แพร่หลาย สุราสร้างบาป สุราสรพสามิตป้ายแดงๆทั่วไป แล้ว
ยังแอบมีเหล้าเลื่อนขึ้นมาอีก ชาวไทยเรามีความเจริญก้าวหน้า
ในเรื่องวิทยาการตั้มเหล้า เรื่องอื่นไม่เจริญ...แต่เรื่องตั้มเหล้านี่
เจริญ เพราะว่า�้ำตาลนี่เราทำได้ น้ำตาลโนนด น้ำตาลอ้อย เอา
มาแซ่ให้มันเหม็นๆ หมักก้มันเข้า เอามาต้มพักเดียวเดียว ก็กลิ่น
เป็นเหล้าขึ้นมา ตีกรีมันสูงเสียด้วย คอหงส์แดงชอบกันใหญ่เลย
แพร่หลายกัน มีเหล้ากินกันทั่วไปไม่ว่าที่ไหน

เวลาทำงานมีการไม่ว่าอะไรต้องมีเหล้าด้วย ถ้ามีงานไม่มี
เหล้าเขาก็หาว่าไม่เข้าที่ งานนั้นใช่ไม่ได้ เจ้าของงานเป็นคนขี้เห็นยา

งานทั้งที่หาเหล้าให้เพื่อนกินไม่ได้ อย่างนี้เสียเกียรติ...เสียเกียรติ คนไทย มีงานมันต้องเลี้ยงเหลกันหน่อย ถ้าเลี้ยงให้เพื่อนคลาน สีขากลับบ้านได้ยังวิเศษใหญ่ เป็นปกติเป็นอย่างนั้น...ไม่ว่าจะเป็น งานอะไร ชา้ที่สุดในงานทำบุญแรกมีการเลี้ยงเหล้า เช่น ในงาน บวชนาคอย่างนี้ งานบวชนาคเข้าเป็นงานบุญแท้ๆ

คำว่า “บวช” หมายความว่าอย่างไร?

หมายความว่า งดเว้นจากความชั่ว

การบวชนาค ก็คือการเอาลูกเข้าไปเป็นพระ ได้งดเว้นจาก ความชั่ว พ่อแม่ก็งดเว้นจากความชั่ว ญาติมิตรทุกคนก็ต้องงดเว้น จากความชั่ว คนที่มาช่วยงานก็ต้องงดเว้นจากความชั่ว แต่ว่าที่ เป็นๆกันอยู่นั้นไม่อย่างงั้น เราไม่ได้งดเว้นจากความชั่วกันหรอก แม่ก็เตรียมใหญ่เชียว พอจะบวชลูกชายต้องหาเหล้าไว้หลายไห หาเครื่องแกล้มมาด้วย พ่อแม่ พิมพ์บัตรเชิญเป็นการใหญ่ให้เพื่อน มากินเลี้ยงกัน มีงานสองวันสองคืน มีเครื่องขยายเสียงเปิดเพลง ตั้งก้องตลอดยีสิบสี่ชั่วโมง ไม่ต้องตรึกนึกคิดว่าใครมันจะเจ็บป่วย จะไข้ยุทโธน...เปิดตลอดเวลา ไม่รู้ว่าเป็นเพลงอะไร เพลงไม่ค่อย จะเป็นเพลงเสียแล้วเอามาเปิดเป็นงานใหญ่ ถ้ามีใครเจ็บไข้ได้ป่วย ใกล้ๆบ้านก็หนักหูตายเลยทีเดียว อย่างนี้หรือเรียกว่างานบุญ

ความจริงมันก็ไม่เป็นงานบุญอะไร มันเป็นบาปมากมาย ก่ายกอง เช่นบวชนาคแล้วกินเหล้ามันบ้าไปเสียแล้ว ฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต แกร่งวัวแกงคราวยกินกันในงานบวชนาค มันก็เป็นบาปไป

เสียแล้ว แต่ว่าเราทำกันมาจนเคยชิน ไม่มีใครกล้าว่า อุปัชฌาย์ ก็ใจดี นาคใหญ่นานคนนับชาเรื่อยไป บัวซเอาค่าจ้างเท่านั้นเอง ไม่ว่าจะไรงานจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะ ฉันบัวได้ก็แล้วกัน เป็น กันอยู่อย่างนี้มากมายก่ายกอง จนกระทั่งกล้ายเป็นประเพณี งานนาคใหญ่ไม่กินเหล้า...มันใช่ไม่ได้ ไม่แงงเนื้อ...มันใช่ไม่ได้ ไม่มี ยี่เก...มันใช่ไม่ได้ ยี่เกไม่เด็กใช่ไม่ได้ ต้องเอาดีๆหน่อย ที่นี่พ่อแม่ เจ้านาคถ้าไม่มีเงินก็ต้องไปถูกไปยืมเขา เอานาเอาร่วมไปจำนำไว้ ขายผ้าเอาน้ำรอด ไม่มีผ้าจะขายก็เที่ยวเดินล่องจ้อนไป ได้รับ ความทุกข์ความเดือดร้อน บัวลูกเสร็จแล้วลูกสักอกมา หนึ่งก็ยัง ไม่หมดเลย อย่างนี้จะได้บุญที่ตรงไหน พนองทั้งหลายคิดดูเถอะ เป็นการบัวแบบบ้าไปใช่บัวแบบบุญ ทำให้เกิดความเสียหาย อย่างมาก

จึงขอยากแนะนำพนองทั้งหลายว่า ถ้าเป็นงานบุญก็ให้ มันเป็นบุญแท้ อย่าให้มีบ้าเข้าไปเจือน เพราะการทำบุญนั้น เหมือนกับการทำน้ำ เราอาบน้ำเพื่ออะไร? เราอาบน้ำก็เพื่อให้ ร่างกายสะอาด ให้เย็น แล้วจะได้มีความสุข ถ้าเราลงไปอาบน้ำ แล้วมันเป็นข้อโคลนตั้งแต่หัวถึงตีนกลับบ้าน ไปนอนเหม็นหึ่งอยู่ ที่บ้านอย่างนั้น จะเรียกว่าอาบน้ำอย่างไร...ไม่ใช่อาบน้ำ แต่ไปคลุก ข้อโคลนมากกว่าไม่ได้รับประโยชน์อะไร

การทำบุญก็เหมือนกัน ถ้าเราทำบุญแบบกินเหล้าเมา many และเหะไม่เป็นบุญ แต่มันเป็นบ้าไป เมื่อคนไปคลุกน้ำขี้ค่วย

นั้นแหล่ ถ้าจะทำบุญแบบกินเหล้า แบบมาหมายจะเทะ มันก็ไม่เป็นบุญ...มันเป็นบาป เมื่อんกับคนไปคลุกน้ำขี้คawayนั้นแหล่ ถ้าจะทำบุญให้เป็นบุญจะต้องให้สะอาด คือไม่มีการอะไรที่จะเสียหาย เป็นบุญแท้ๆ อย่างไหนพระท่านว่าเป็นบุญ...เราก็ทำอย่างนั้น อย่างไหนพระท่านว่าบาป..เราไม่ทำเป็นอันขาด

โดยเฉพาะในงานบวชนาค ถ้าจะบวชให้เป็นบุญต้องบวชแบบป่ายๆ อย่าให้มีพิธีริตรอง ไม่ต้องทำขวัญหรอก เพราะหม้อทำขวัญเองทำขวัญนาคในตอนบ่าย ตอนเย็น...ก็เม่ายেเมื่อんกัน ขวัญตัวก็ไม่มีจะไปทำขวัญคนอื่นได้ยังไง...ไม่ได้เรื่อง เราไม่ต้องไปทำขวัญนาค นาคมีขวัญดือยูแล้ว พอกลึงวันจะบวชเอาป่ายๆ เช่น จะบวชวันนี้ เอาเจ้านาคโภนหัวแต่เช้า แปดโมงโภนหัว ไม่ต้องไปดูฤกษ์ดูยามหรอก ลับมีดให้มั่นคงๆแล้วกัน มีดไม่คม...ฤกษ์ดีมั่น ก็เง็บเมื่อんกัน ตัดผมไม่ขาด ลับมีดให้คมดี โภนได้เลยไม่ต้องให้ครโภน คนที่โภนเป็นโภนได้เลยทั้งนั้น โภนหัวนาคเสร็จแล้ว เอานาคเข้าโนสักบวชเลย บวชตอนเข้าแหล่ บวชเสร็จแล้วเลี้ยง เพลสักมือหนึ่ง ไม่ต้องมีอะไรวิเศษวิสก์ได้ ทำกับข้าวที่เราเคย กินเคยอยู่ไม่ต้องให้วิเศษ เลี้ยงอาหารเพลสักก็ฟังเทคโนโลยี สักกันที่หนึ่ง ให้พระท่านเทคโนโลยีให้ฟังว่าเรื่องบวชนั้นมันคืออะไร บวชอย่างใดเป็นบุญ นาคบวชแล้วควรทำตนอย่างไร พ่อแม่นาค ลูกบวชแล้วควรจะประพฤติดนอย่างไร อย่างนี้เป็นบุญเป็นกุศล ดีกว่าที่เราจะไปทำบุญบวชสามวันสามคืน นิบทายไปตั้งมากมาย

ท่านพื้นอองทั้งหลาย! แกกันเลี้ยทีເຄອະ ໄອເຮືອງບວชนາຄ
ບວຍໃຫ້ເປັນບຸນູກັນຈິງໆ ອຍ່າເປັນບາປ ບວຍຕາມພຣະເຈົ້າແຜ່ດິນ
ພຣະເຈົ້າແຜ່ດິນທຳນບວຍໄມ້ມີກາຣໍາສັຕ້ວ ໄມ້ມີກາຣເລື່ຍງເຫຼຏກໂຄ
ທຳນຈະຊື້ເຫຼຏກເລື່ຍງຄົນທັ້ງສນາມຫລວງຍັດໄດ້ ທຣພຍໍສນົມບົດຍອະ
ແຕ່ທຳນໄມ້ທຳພຣະເຫັນວ່າເປັນກຸກລເປັນບາປ ທຳໄປແລ້ວມັນເກີດ
ທຸກຂໍ້ເກີດໂທ່ ທຳນຈຶ່ງທຳແຕ່ສິ່ງດີໆ ເຮົກຄວຣຈະທຳຕາມອ່າງ
ບວຍໃຫ້ເປັນບຸນູເປັນກຸກລຈຶ່ງຈະໃຫ້ໄດ້

ໃນງານສົກລົງເມືອນກັນ ຄ້າເຣນີສພອຍຸໃນບັນ ເຮົາເຫຼຏກ
ມາເລື່ຍງກັນໃຫ້ເວັະໂໄວຍວາຍ ຮັ້ງຮໍາທຳພັບກັນຕ່ອ້ອນຫັກສພ ໄມ້ເປັນ
ກາຣເຄຣພສພ ສພອຍຸໃນບັນເຮົາ...ເຮົາຄວນນັ້ນສົງບິຈ ພ່ອແມ່ຕາຍ
ຈະໄປນັ້ນທົ່ວເຮົາກັນອູ້ຍັງໄງ ຈະໄປຮ້ອງຮໍາທຳພັບກັນອູ້ໄດ້ຍັງໄງ
ຄ້າໄປຮ້ອງຮໍາທຳພັບກັນເມືອນປະກາສວ່າ ຈັນດີໃຈທີ່ພ່ອຕາຍໄມ້ຕ້ອງ
ກິດຂວາງຕ່ອ້ໄປ ຈັນຈະໄດ້ໃຫ້ເງິນໃຫ້ສະດວກໜ່ອຍ ອາກາຣທີ່ພື້ນອັນທຳ
ທ່ວ່າໄປນັ້ນເມືອນຈະບອກໄປອ່າງບັນ ແຕ່ຄວາມຈິງໄມ້ໄດ້ດີໃຈຫຮອກ
ແຕ່ວ່າທຳເມືອນກັບວ່າດີໃຈ ເຮົາມັນຄືກັນເສີຍນານແລ້ວ ນິມນຕີພຣະ
ໄປສວັດສພ ເຂາເຮົາກວ່າສວັດຜິສນີ້ອ ພຣະທຳນກີສວັດໄປເຄອະ...ຄົນຟັງ
ໄມ້ນີ້ ໄປເລັ່ນໜາກຮຸກກັນເສີຍບັງ ໄປກິນເຫຼຏກກັນເສີຍບັງ ພຣີໄປນັ້ນ
ເລັ່ນໄພກັນເສີຍບັງ ພຣກີເຂົ້າອູ້ຍູ້ສື່ອງຄໍທ່ານັ້ນແລ້ລະ ເຂາເຮົາກວ່າ
ສວັດຜິສນີ້ອແລ້ລະພຣະວ່າສວັດຜິໃນໂລງ ຄວາມຈິງຜິຟັງໄມ້ໄດ້
...ໄມ້ຕ້ອງສວັດໃຫ້ຟັງແລ້ວ ເຮົາສວັດໃຫ້ຄົນເປັນຟັງ ຄ້າຄົນເປັນໄມ້ຟັງ
ເຮົາຈະໄປນັ້ນສວັດອູ້ທຳໄມ້ ຈັບພັດຈັບຢ່າມກລັບວັດເສີຍເລີກວ່າ

ทำอย่างนี้บางก็จะดีเหมือนกัน แต่พระก็ไม่กล้าเหมือนกัน กลัวโยมจะโกรธเอา เลยก็สวัสดิ์ไปอย่างบัน ไม่มีใครฟังก็สวัสดกันไป กล้ายเป็นพระเพื่อนผู้ไปเสียแล้ว มันจะไปได้ประโยชน์อะไร

ควรจะเปลี่ยนแปลงกันเสียที งานศพอย่ามีการกินเหล้า อย่ามีการสนุกประ胴หาดใหญ่ แต่ว่าถือเป็นบุญเป็นกุศล เช่นพ่อแม่ เรากาญจนอนอยู่ในโลกอย่างนี้ ควรจะนิมนต์พระมาแสดงธรรม ให้ฟังกัน ให้คนทุกคนที่มาได้ปัญญา ได้ความสลดใจ เพราะได้เห็นศพเป็นเครื่องเตือนใจ ให้ฟังเทศน์กันด้วยความสงบ

เหล้าเป็นอบายมุข ผิดทั้งศีล ผิดทั้งธรรม

ทำไมข้าพเจ้าจึงบอกกับพี่น้องว่าเหล้ามันไม่ดี?

เพราะเหล้านี้เป็นอบายมุข ผิดทั้งศีลทั้งธรรม

เราชาวพุทธรับศีลกันหน่อย รับศีลว่าสุรา เมะยะมัชชะฯ แต่ว่ารับเบาๆ รับกันไม่ค่อยดัง รับเบาๆมันแก้ง่าย รับเสร็จแล้ว ไปกินเหล้า เพื่อนก็ว่า เอ้า! ลื้อรับศีลแล้วทำไมกินเหล้า? อื้รับ สีซ้อ...ข้อห้าไม่ได้รับ รับเบาๆเลี่ยงป่าย คนไทยเราเก่งในทางเลี่ยง เดียวเนี้ก็รับเอาเท่านั้นเอง ไม่ได้รับกันเอาຈริงจัง การรับศีลก็คือรับเอาข้อปฏิบัติ การรักษาศีลก็คือรักษาความตั้งใจในการที่จะงดเว้น ไม่กระทำความชู้อย่างนั้น ต้องถือให้ได้ โดยเฉพาะศีล ข้อห้า...รับแล้วต้องถือไว้ให้ได้

ชาวพุทธเราต้องถือหลักสามประการในเรื่องเหล่านี้
คือ . . . ไม่ดื่ม หนึ่ง

สอง ไม่ซื้อให้ครดีม สาม ไม่ส่งเสริมให้มีการดื่มเหล้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ . . .

เราไม่ส่งเสริมให้มีการดื่มเป็นอันขาด

ถ้าเราถือหลักสามประการนี้มั่น เหล้าก็จะไม่แพร่หลาย
มันอยู่ในขวด...ช่างมันเถอะ

บริษัทลักษกับบริษัทจะตั้มเหล้าลักษก์โรงกีจังหวัดช่างมันเถอะ
. . . ไม่เป็นไร เราอย่ากินก็แล้วกัน

ขอให้เข้าตัมมากขยายนอกมาหิบหรือร้านไหนก็ช่างมันเถอะ
. . . มันอยู่นั้นแหละ เราไม่กินก็ล้มไปเอง

กลัวว่าพากนั้นจะล้มเลยกินใหญ่

กินกันทุกหนทุกแห่งไปเลย

งานวัดงานบ้าน กินเหล้ากันทั้งนั้น นี่มันเสียหาย

ขอให้พิจารณาดูเถอะ...

เราเดินห่างพระออกไปทุกทีแล้ว

กำลังใกล้ผีเข้าไปทุกทีแล้ว

เปลี่ยนชีวิตกันเสียใหม่เถอะ . . .

เข้าหาพระกันเสียทีพี่น้องเอ่ย!!

ອບາຍມຸຂ ໂ
ໂອບເທິ່ງວກລາງຄືນ

ผู้ที่ชอบเที่ยวกลางคืน พอใจในการเที่ยวกลางคืน
มักจะไปเที่ยวกลางคืนอยู่บ่อยๆ หรือเมื่อมีโอกาส
จะมีไห ๖ อร่าย คือ . . .

- ๑) ชื่อว่าไม่รักษาตัว
- ๒) ชื่อว่าไม่รักษาลูกเมีย
- ๓) ชื่อว่าไม่รักษาทรัพย์สมบัติ
- ๔) เป็นที่ระแวงสงสัย
- ๕) เป็นเป้าให้เข้าใส่ความหรือข่าวลือ
- ๖) เป็นทางมาของเรื่องเดือดร้อนเป็นอันมาก

เหตุที่การเที่ยกลางคืนมีโทษถึงขนาดนี้ ก็ เพราะเวลา
กลางคืนเป็นเวลาวิกาล เป็นเวลาที่ผิดกากล ไม่เหมาะสมที่จะเที่ยวไป
เหมาะสมที่จะพักผ่อนนอนหลับมากกว่า เหมาะที่จะอยู่กับเหย้า
ฝ่าเรือนมากกว่าเตร็ดเตร่เยื้อๆ และช่วงกลางคืนก็มักจะเป็น
ช่องทางของสิงไม่ดี คนไม่ดีและสัตว์ร้ายจะเข้ามาเบียดเบียน
ได้โดยง่ายที่สุด

คนเที่ยกลางคืนท่านถือว่า เป็นคนตั้งอยู่ในความประมาท
โดยแท้

หลวงพ่อปัญญาฯ ท่านกล่าวว่า ...

เรื่องเที่ยกลางค่ากลางคืนก็เป็นเรื่องไม่ดี ธรรมชาติเขา
ได้แบ่งไว้ดีแล้ว คือ มีกลางวันแล้วก็มีกลางคืน กลางวันนั้นสำหรับ
ทำงานประกอบอาชีพ ส่วนกลางคืนเป็นเวลาสำหรับพักผ่อน
นอนพักเพื่อเอาเรียแวงไปไประยะกิจการงานต่อไป

คนสมัยก่อนอายุยืนกว่าคนเราสมัยนี้ เพราะอะไร?

เพราะว่าคนสมัยก่อนเขามีชีวิตคล้อยตามธรรมชาติ
พอตัววันขึ้นเขาก็ตื่น ตื่นแล้วเข้าไปประกอบกิจการงานตามหน้าที่
พอตัววันตกดินไม่มีไฟ ไม่มีอะไรสนุกสนาน เขาก็นอนเท่านั้น
เว้นไว้แต่คืนเดือน hairy เขายาจมน้ำนั่งคุยกันท่ามกลางแสงจันทร์
หรือก่อไฟขึ้นกลางสนาม แล้วมานั่งล้อมกองไฟคุยกัน สนุกสนาน
กันบ้างมันก็ไม่ก้ามายเกินไป เพราะว่าไม่มีการปรุงแต่งในเรื่อง
ความสนุกสนานที่จะยำให้กิเลสมุขย์เหมือนกับที่ทำในสมัยนี้

สมัยนี้มนุษย์เราฝืนธรรมชาติ กลางคืนควรจะพักผ่อน...

ไม่พักผ่อน แต่ว่าไปเที่ยวสนุกสนานเพลิดเพลินกับสิ่งยั่วยุต่างๆ ที่เขามีเปิดไว้ทั่วๆไปสำหรับยังคนให้ไปเที่ยว แล้วพอรุ่งขึ้นก็ไปทำงานอ่อนเพลีย ตาลาย หน้าตาชูบซีด ทำงานไม่กระปรี้กระเปร่า เพราะง่วงเหงาหวานอน งานก็ไม่ดี ไม่ก้าวหน้า อันนี้เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเหล่านั้น เพราะฝืนธรรมชาติ

ถ้าเราปฏิบัติตนตามธรรมชาติ ตื่นแต่เช้าไปทำงาน เย็นกลับบ้าน ค่ำแล้วก็นอนเลีย หรือไม่นอน...อยู่กับบ้านอ่านหนังสือ ทำความรู้เพิ่มเติม หรือพักผ่อนทำจิตใจให้สงบเป็นสมาธิ แทนที่จะไปเที่ยวหาความยั่วยวนใจมายังกิเลสร้างกิเลสให้เพิ่มขึ้น ในใจ อันนี้จะช่วยให้สิ่งทั้งหลายดีขึ้น สมัยนี้มันมีสิ่งชั่วนี้ให้เที่ยวให้เพลิดเพลิน ถ้าไปเที่ยวแล้วมันก็เพลินไปกับสิ่งเหล่านั้น ลืมบ้านลืมช่อง ลืมลูกเมีย เพราะความสนุกสนาน

พระพุทธเจ้าท่านจึงบัญญัติว่า ...

การเที่ยวกางคืนนั้นเป็นอย่างมุข

เป็นปากทางแห่งความเสื่อม ความเสียหาย

ซึ่งว่าไม่รักษาตัว ไม่รักษาลูกเมียและไม่รักษาสมบัติ

หลวงพ่อปัญญา ท่านได้อธิบายความโถหของการเที่ยว
กลางคืนไว้ดังนี้

๑. ชี้อ่วงไม่รักษาตัว ไม่รักษาตัว เพราะอะไร?

เพราะว่า การเที่ยวกลางคืนไม่รักษาตัว ที่เห็นง่ายที่สุด ก็คือไม่รักษาสุขภาพทางร่างกาย เพราะไปเที่ยวดึกดื่นจึงจะกลับมาบ้าน ไม่ได้หลับไม่ได้นอน นี่ทำให้ร่างกายทรุดโทรม

คนที่รักตัวนั้นต้องประคับประคองตัวเอง ไม่ปล่อยตัวปล่อยตนไปในทางเสื่อม เพราะรู้ว่าความเสื่อมนั้นมันทำลายเรา มันไม่ได้สร้างเรา ไม่ได้ทำให้เราเจริญก้าวหน้า เราเก็บไม่ไป

ประการที่ ๒ ไม่รักษาลูกเมีย

เพราะว่าเมียอยู่ที่บ้านลูกก็อยู่ที่บ้าน พ่อนีหน้าที่ต้องคอยดูแลสุขทุกข์ของคนภายในบ้าน เวลากลางคืนเดือนมันมีดอาจมีอันตรายอะไรมาก็ได้ พอบ้านไม่มีอยู่ ทำให้คนที่อยู่ในบ้านความเกิดว้าเหว่ ไม่สบายนิ่ง เป็นทุกข์ เพราะว่าในครอบครัว มันต้องมีผู้ชายเป็นผู้ให้ความอุ่นใจแก่ครอบครัว แต่ตัวกลับไปเที่ยวเสียอย่างนั้น ก็ชี้อ่วงไปปล่อยละเลยไม่รักษาลูกเมีย

ประการต่อไป ได้ชี้อ่วง ไม่รักษาทรัพย์สมบัติของตัว

ตัวไปเที่ยว...ใครดูแลทรัพย์สมบัติ ทรัพย์สมบัติทิ้งไว้ในบ้าน วัวควายทิ้งไว้ เงินทองทิ้งไว้ คนมันอาจจะมาลักขโมยได้ง่าย แต่ถ้าตัวอยู่บ้านมันก็เกรงๆสักหน่อยว่ามีผู้ชายอยู่ในบ้าน แต่ถ้าไม่มีพ่อบ้านอยู่ก็เรียกว่าขาดแนวป้องกัน พอมาน้ำถึง...โจกรึมาถึง แนวหลังเลย ลูกเมียก็ได้รับความเดือดร้อน ทรัพย์สมบัติก็เสียหาย นี่ได้ชี้อ่วง ไม่รักษาทรัพย์สมบัติ

อีกประการหนึ่ง คนเที่ยวกางคืนชื่อว่า ไม่รักษาทรัพย์ เพราะว่าการเที่ยวมันต้องใช้จ่าย ไปไหนมันต้องจ่าย จ่ายค่ารถ จ่ายค่าอาหาร จ่ายซื้อความสนุกสนาน มันเสียทั้งนั้น ไม่มีอะไรเลยที่จะไม่เสีย นี่เรียกว่าไม่รักษาทรัพย์ของตัว นอกจากทรัพย์ภายนอกหมดสิ้นแล้ว ทรัพย์ภัยในคือคุณงามความดี ก็หมดไปด้วย ผลที่สุดก็ตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้ ชีวิตของคนกางคืน นำความเสื่อมมาในทางทรัพย์สมบัติ ไม่เฉพาะส่วนตัว ครอบครัว แต่จะทำให้ทรัพย์สมบัติของชาติหมดไปสิ้นไปด้วย

เป็นที่ระแวงสงสัย เป็นเป้าให้เข้าใส่ความ ทำให้เดือดร้อน

ประการที่ ๔ คนเที่ยวกางคืน เป็นที่ระแวงของคนทั่วไป เห็นคนที่เดินกางคืน เขาก็ระแวงแล้ว ระแวงว่าไอนีถ้าจะเป็น นักเค้าแมว คนเห็นก็ระแวงว่าไอนีจะเป็นนักแข็ง นักล้วงกระเปา นักจี้ นักปล้น นักอะไรต่างๆ คนก็ระแวงลงลึก แล้วมักถูกใส่ความ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นในช้อยนั้นในตรอกนั้น คนใดเป็นคนชอบเที่ยวกางคืน เขางงสัยก่อน และผลสุดท้าย... คนนั้นก็ได้รับความ ลำบาก ไม่ลำบากแต่ตัวคนเดียวยังลำบากไปถึงครอบครัวด้วย ทำให้เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงพลอยเดือดร้อนไปด้วย

อباحยมุข ๓
ขอบเที่ยวดูการละเล่น

ผู้พ่อใจฝักใฝ่ในการเที่ยวดูการละเล่น อันได้แก่ . . .
มหาสพหรือการแสดงต่างๆเพื่อความสนุกสนานรื่นเริง
จะมีโภชโดยทำให้เสียการงาน
 เพราะใจเกิดความกังวล คอยคิดจ้องแต่จะไปดู
 กับเสียเวลาเมื่อไปดูสิ่งต่างๆเหล่านั้น ทั้ง ๖ กรณี คือ

- ๑) รำทีใหญ่ ไปที่นั่น
- ๒) ขับร้องทีใหญ่ ไปที่นั่น
- ๓) ตนครีทีใหญ่ ไปที่นั่น
- ๔) เสภาทีใหญ่ ไปที่นั่น
- ๕) เพลทีใหญ่ ไปที่นั่น
- ๖) เดิดเทิงทีใหญ่ ไปที่นั่น

คนประเททที่มีงานรื้นเริงที่ไหนเป็นต้องไปร่วมด้วยเสมอ ก็จะได้รับโทษคือ เสียงานกับเสียเวลา ทำให้ชีวิตกับกิจการงานไม่ค่อยเจริญรุ่งเรือง หรือหากความก้าวหน้าไม่ได้เลย

หลวงพ่อปัญญา กล่าวไว้ว่า ... ในประเทศไทยเรานี้ พอกถึงหน้าแล้งก็มักจะมีงานประเททสนุกสนานในที่ทั่วๆไป แม้ในงานของวัดก็มีเรื่องสนุกสนานเข้าไปแทรกแซงอยู่มากมาย เช่น งานผูกพัทธสีมา ปิดทองพระ หรืองานอะไรต่างๆซึ่งมีอยู่ทั่วไป และในงานก็จะมีภพยนตร์ มีดนตรี มีลิเก มีละครบ หรือมีอะไรหลายประการ ซึ่งเป็นเรื่องของความสนุกสนาน ทำให้คนไปเที่ยว เกิดความหลงใหลในเรื่องเหล่านั้นอยู่ไม่ใช่น้อย

ความจริงตามงานต่างๆที่ทำในวัด น่าจะงดเว้นจากสิ่งสนุกสนานประเททยั่ว基เลส ให้คนหลงใหลเพลิดเพลิน เช่นว่า มีงานวัดแล้วจัดให้มีการรำวงเป็นตัวอย่าง ความจริงรำวงก็เป็นเรื่องมีประโยชน์สำหรับในสมัยหนึ่ง เพราะการรำวงนั้นเป็นการเล่นสนุกสนานชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ได้เป็นอาชีพอย่างสมัยนี้ ซึ่งมีบุคคลบางประเททจัดรำวงเป็นอาชีพ คือเปิดเป็นประจำอยู่ในย่านชุมชน มีสถานที่ มีเวที หาผู้หญิงสวยๆมาเป็นนางรำ แล้วก็เก็บสตางค์จากคนที่เข้าไปรำ คิดเป็นรอบๆไป เด็กหนุ่มก็ไปหลงสาواๆ จึงขึ้นไปรำเรื่อยไปจนกระทั่งว่าหมดสตางค์ แล้วก็ไม่ได้หลับไม่ได้นอนกันเพราะว่าหลงใหลในรูปนั้นที่ตนได้เห็น แต่ไม่ได้จับไม่ได้ต้องแล้วก็ร้องเพลงปลูกใจเร่งเร้าอารมณ์ทำให้เกิดราคะ

คือความกำหนดเพลิดเพลินในการกระทำนั้นๆ เป็นเหตุให้ติดการกระทำจนบางคนเรียกว่าเป็นน้าไปเลย ไม่เป็นอันกินอันนอนต้องจับมาดไว้กับเสา เพื่อแก่ให้เป็นคนดีต่อไป อันนี้เป็นความสนุกสนานประเภทที่เป็นไปเพื่อความเสื่อม ไม่ได้เป็นไปเพื่อความเจริญ เพราะว่ากระทำเกินพอดีไป

เรื่องอีนกีเหมือนกัน เช่น ไปดูลิเก ไปดูตนตรีประเภทต่างๆ เช่นตนตรีลูกทุ่ง ความจริงก็เป็นเหตุให้เกิดความเพลิดเพลินหลงไหลไปติดในสิ่งนั้น เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนขึ้นในชีวิตการทำงานได้เหมือนกัน เพราะว่าเวลาเราไปดูสิ่งเหล่านั้นต้องไปดูกางคืน แล้วก็ไม่ได้หลับได้นอน พ้อรุ่งขึ้นกีบ่่วงเหงาหวานอนกลับบ้านก็ต้องนอน เลยไม่ได้ทำการทำงาน

เพราะฉะนั้นธรรมชาติจึงให้มีการพักผ่อนในเวลากลางคืน กลางคืนนี้เป็นเวลาพักผ่อน แต่กลับเอาเวลากลางคืนนั้นไปสนุกสนานประเภทไม่เข้าเรื่อง จึงเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย อันนี้เป็นความเสื่อมแก่ชีวิตแก่การงานด้วยเหมือนกัน

งานมหรสพ การละเล่นรื่นเริงต่างๆ

ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะจัดอยู่ในจำพวกอุบายมุขทั้งสิ้นนั้น หลวงพ่อปัญญาฯ ไม่ต้องการให้จัดในวัดโดยเด็ดขาด ท่านได้ทำ...นำให้ดูให้เห็น

มีวัดจำนวนไม่น้อยที่ทำการแบบอย่างของท่าน

นับเป็นการสร้างความเจริญก้าวหน้าแก่พระศาสนา

หลวงพ่อปัญญา กล่าวว่า...

พ่ออาตามาเป็นสมการเสร็จเรียบร้อย ก็ตั้งอยู่ในชานชาลา ใจว่า
วัดชลบุรี จะไม่ให้มีมารสพแสดงต่อไปตลอดอายุ
ของการเป็นสมการ อาตามาไม่นิยมอย่างนั้น

การจัดงานเจ็บจะดีเว็นไม่มีสิ่งนั้น น่าจะจัดงานในการ
สนับสนุนกันในทางธรรมะกันเสียบ้าง คือ มีการเผยแพร่องรม
มีการอภิปราย มีการแสดงปาฐกถา หรือถ้าจะฉายเป็นภาพก็เป็น
ภาพยันตร์ทางศาสนา หรือเป็นภาพสไลด์สำหรับที่จะให้คนเห็น
อะไรมากๆ ให้เกิดปัญญา แต่ไม่ควรจะให้นานเกินไป ให้มีความ
พอดี ให้คนได้พักผ่อนเอาเรียวเอาแรง จะได้ลุกขึ้นมาประกอบ
กิจกรรมตามหน้าที่ต่อไป

เมื่อสมัยที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ก็มีคนไปถาม
พระพุทธเจ้าเกี่ยวกับเรื่องความสนับสนุนประเพณีเหล่านี้เหมือนกัน
คือ คนๆหนึ่งเข้าเป็นศิลปิน เป็นนักฟ้อน นักรำนักเต้น นักรำ
ทำให้คนอื่นสนับຍิ่ง เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า แล้วทูลถามว่า

“ข้าพระองค์นี้เป็นศิลปิน มีหน้าที่做人ให้เพลิดเพลิน
เจริญใจ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “เอօไม่ควรถามปัญหานี้กับเรา”

เขากรีบเร้าเข้าซีดามอยู่อย่างนั้นถึง ๗ ครั้ง พระองค์ก็เลย
ตอบว่า “การกระทำของເธอนີ ตายแล้วจะไปเกิดในรกร นรก
ขุมนั้นเรียกว่า หาสนรกร”

หาสະ กີແປລວ່າ ສນຸກສນານ ໄປທກນຮກຄວາມສນຸກສນານ
ເບັກຄາມວ່າ “ທຳໄມ້ທຳຄນໃຫ້ສນຸກສນານຈຶ່ງຕ້ອງໄປນຮກ”

ພຣະຜູ້ມີພະກາດຕອບວ່າ “ເຮືອທຳໃຫ້ຄນຫລັງ ໃຫ້ມ້ວເມາ
ທຳຄນໃຫ້ປະມາທ ເປັນເຫດຖຸໃຫ້ເກີດຄວາມເສື່ອມໃນຊີວິດ ສມຄວຣຈະ
ມີໂທເຄີ່ງກັບທກນຮກ ເຮີກວ່າ ອາສນຮກ”

ນາຍຄນນັ້ນໄດ້ຟັງແລ້ວກີທຳໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ສຶກໄມ່ສປາຍໃຈ ຄິດວ່າກາຮ
ກະທຳຂອງເຮົານີ້ເປັນກາຮໄມ່ສມຄວຣ ຄວາຈະເລີກໄດ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ເລີກ
ກາຮກະທຳຍ່າງນັ້ນ ທັນໄປຫາອ້າສີພື້ນມາທຳຕ່ອ

ເຕີຍນີ້ໃນເມືອງໄທເຮົາ ກີມີຄວາມສນຸກສນານຍ້ວຍຸອມນົ່ວ
ນາກມາຍກ່າຍກອງ ເປັນຄວາມສນຸກສນານທາງໂທຣທັນບ້າງ ທາງ
ວິທຸບ້າງ ຈາກໜັງສືອປະເກຫສື່ອມວລຍນອະໄຮຕ່າງໆບ້າງ ລັວນແຕ່
ໝວນໃຫ້ເກີດຄວາມສນຸກສນານຫລັງໃຫ້ມ້ວເມາໃນເຮືອນັ້ນ...

ຜູ້ຈັດງານກີຄວຣຈະຄິດເປີບອນາຄຕຂອງຄນ ອນາຄຕຂອງໝາດຕີ
ຂອງສີລອຮຽມ ອັນຈະເປັນເຫດຖຸໃຫ້ເກີດຄວາມເສື່ອມຄວາມເສີຍຫາຍ ສິ່ງໃດ
ທີ່ໄມ່ເໜາະໄມ່ຄວຣ ກີງດູເວັນໆກັນເສີຍບ້າງ ແມ່ວ່າຈະໄດ້ເງິນທອງ
ຈາກຄວາມສນຸກສນານແລ້ວນັ້ນກີຈິງຍູ່ ແຕ່ວ່າຄນມັນເສີຍ ເຮົາໄດ້ວັດຖຸ
ເງິນທອງ ແຕ່ວ່າຄນມັນເສີຍ...ວັດຖຸນັ້ນຈະມີຄຸນຄ່າອະໄຮ

ເມື່ອຄນມັນເສີຍໄປໜົດແລ້ວ ຈິຕໃຈຄນທກຕໍ່ໄປໜົດແລ້ວ ສິ່ງທີ່
ເຮົາມີໄດ້ນັ້ນກີທາປະໂຍ່ນໆອະໄຮໄມ່ໄດ້ ເປັນຄວາມເສີຍຫາຍແກ່ສູນະ
ທາງເສຣະສູກິຈ ທາງສັງຄນ ຕລອດໄປຈນົ້ງກາຮບ້ານກາຮເມືອງ ມັນ
ກະທຳກະທະເກືອນກັນໄປໜົດ...ໄມ້ມື່ອໄຮດີ

นี่เป็นเรื่องที่น่าคิด สำหรับสังคมในยุคปัจจุบันของเรานี้ ซึ่งมีมานมายเกินไปในเรื่องความสนุกสนาน ถ้าจะได้ช่วยกันงดเว้น เลี้ยงบ้าง ก็จะช่วยให้สิ่งทั้งหลายลดลงรุ่งเรืองขึ้น

รวมความว่า เรื่องความสนุกงานประเทาต่างๆ เช่น มีการ เต้นรำ มีการเล่นดนตรี มีการดูหนัง มีการฟังเพลงอะไรต่างๆ ซึ่งแม้จะเป็นคลิปบางประเทาที่เราควรจะรักษาไว้ แต่ก็ต้อง ใช้ให้พอดี อย่าให้เกินพอดีไป จะเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ ความ เดือดร้อนแก่ชีวิตจิตใจด้วยประการต่างๆดังที่กล่าวมา

นี่เป็นเรื่องที่ขอฝากให้ประชาชนทั้งหลาย ที่ได้ศึกษา ได้อ่าน เรื่องที่แสดงปาฐกถาเรื่องนี้ก็ดี หรือได้ฟังในบัดนี้ก็ดี ช่วยกันคิดช่วยกัน นึกว่า เราควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขอะไรกันบ้าง ในทางที่จะ ทำให้จิตใจของคนเราไม่เสียหาย ไม่เป็นโทษเป็นทุกข์ในทางจิต ทางวิญญาณ เพราะว่าสิ่งใดที่ทำลายความเป็นอยู่ทางจิตใจของ คนนั้น เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ที่เราจะส่งเสริมกระทำให้ เกิดขึ้นในสังคม เพราะเป็นไปเพื่อความเสื่อม ดังที่กล่าวมาแล้ว

นี่เป็นเรื่องที่เราจะได้จัดทำแต่เพียงพอดี

เพราะว่า . . . คนเราต้องการความสนุกสนานบ้าง

มีการหัวเราะเอากันบ้าง

แต่ว่าก็ต้อง . . . “พ่อหมาย” . . . “พอดี”

อباحymuñ ๔

เล่นการพนัน

กู้เงิน ให้ 9.5%

Sinh

คนที่เล่นการพนันจนติด

คิดฝึกไฟ พอใจเกี่ยวข้องอยู่กับการเล่นการพนัน

จะได้รับโทษหรือผลร้าย ๖ ประการ คือ

- ๑) เมื่อชนะย่อมก่อเวร
 - ๒) เมื่อแพ้ก็เสียดายทรัพย์ที่เสียไป
 - ๓) ทรัพย์หมดไปฯ เห็นชัดๆ
 - ๔) เข้าที่ประชุม เขาไม่เชื่อถือด้อยคำ
 - ๕) เป็นที่หมิ่นประมาทของเพื่อนฝูง
 - ๖) ไม่เป็นที่พึงประสงค์ของผู้ที่จะหาคู่รองให้ลูกของเขา
- เพราะเกรงว่าจะเลี้ยงลูกเมียไม่ไหว

คนที่ติดการพนันทุกราย
จะหาความเจริญมิได้เลยในทุกด้าน
ชีวิตและการงานของตัวเองก็เสียหาย
. . . ครอบครัวก็เสียหาย
ส่งผลกระทบไปถึงญาติพี่น้อง มิตร สหาย
คนข้างเคียงให้พลอยเสียซึ่อเสียตามไปด้วย

การพนันเป็นเห็นผิดร้าย ทำให้ล้มจม

หลวงพ่อปัญญา กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า ...
การพนันมันก็เป็นผิดเหมือนกันนะโดยมนะ...ผิดร้าย
ถ้าไปบ้านใครแล้วฉบับหายบ้านนั้นแหล่...เอาตัวไม่รอด
เพราะนักการพนันไม่คิดก้าวหน้า คิดแต่ว่าจะไปล้อมวง
เล่นถ้า เล่นไป เล่นไฮโล เล่นกีกเก็ก เล่นสามหก...อะไรก็เมรู้
ชื่อมันมากเรียกกันไม่ไหว ไปเล่นกันตลอดเวลา ไม่ได้คิดปลูกอ้อย
ปลูกถั่วปลูกงากันแล้ว ม้าแต่จะล้อมวงเล่นการพนัน เศรษฐกิจ
ก็ไม่เจริญก้าวหน้า ชาติประเทศบ้านเมืองก็ไม่เจริญก้าวหน้า
 เพราะคนที่เป็นนักการพนัน...อย่าไปมัวมาเล่นการพนัน เพราะ
 การพนันไม่ช่วยให้ครร่ำราย ไม่ช่วยให้ครเจริญ อายุท่าน
 ปัญญาครีร้อยแล้ว สังเกตมานาน...ไม่เคยพบครอบครัวใด
 บุคคลใดที่ได้ร่ำราย เพราะการพนัน แต่ว่าล้มจม เพราะการพนัน

ไฟใหม่สิบครั้ง...ไม่เท่ากับแพ้การพนัน

นิสัยของคนไทยในสมัยก่อนนั้นไม่ชอบการพนัน ไม่ส่งเสริม การพนัน ใครจะมาขอหมั่นลูกสาวเขามากจะถามว่า มันเป็นนักการ พนันหรือเปล่า ถ้าเป็นนักการพนันก็ไม่ยอมยกลูกสาวให้ ถ้าไม่ใช่ นักการพนันจึงจะให้แต่งงานด้วย

คนสมัยก่อนเห็นโถงของการพนัน จึงได้กล่าวไว้ว่า โจร ปล้นสิบครั้ง...ไม่เท่ากับไฟใหม่ครั้งเดียว ไฟใหม่สิบครั้งไม่เท่า กับแพ้การพนัน โจรปล้นมันเอาไม่หมด ไฟใหม่ก็ไม่หมดดินอยู่ ดินเหลือสร้างใหม่ต่อไปได้ แต่ถ้าการพนันใหม่สิโยม...หมดเลย ขายนา ขายสวน ขายทอง ขายหมดเลย ตัวของตัวเองถ้ามีคนซื้อก็ อยากจะขายเสียด้วยเหมือนกัน....เป็นอย่างนั้น นักการพนันมัน เป็นอย่างนั้น

เมื่อนักการพนันได้แต่งงานกับใคร แต่งกับนักการพนัน หรือ ผู้หญิงเป็นนักการพนันก็ได้ผัวเป็นนักการพนัน ผู้ชายนักการพนัน ก็ได้เมียนักการพนัน มันได้กันที่ไหน...ก็ได้ในวงการพนันนั่นเอง ถ้าเกิดลูกออกมาก็เป็นนักการพนันต่อไป แ昏! ชั้นลูกมันเก่งใหญ่ พอก็เป็น แมก็เป็น ลูกก็เป็นแต่ในท้องโน่น พอก็เกิดออกมาก็จับไฟ เป็นเสียแล้ว เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เสียหายหนักที่เดียว

พระท่านเจ็บว่า . . .

มันเป็นผู้รายที่คอยทำลายสังคมให้เดือดร้อนเสียหาย

การพนันอีกประเภทหนึ่งที่มุ่งไปทางสลากรินรวม...ขอบกันนัก เรามักจะซื้อหากันบ่อยๆ สมัยนี้ยังไม่ใช่จุดเสียที่เดียว แบบทุกันไม่อื้อไม่จำวะ เวลาถูกแล้วไปเอาเงินกันได้...ยังเล่นกันอยู่ สลากรินรวมมันเลยรวมที่เดียว ได้น้อยแต่มันรวมเอาไปหมดเลย ...เจ้ามีครบไป วันหลังเจ้ามือก็ถูกรวบไปอีกเหมือนกัน

คราวก่อนนี้ไปพิษณุโลกไปพบเข้ารายหนึ่ง ไปหาภินกับผีที่พิษณุโลก...ชาวลพบุรี ไปเจอก็คุยกันแกบกอกว่า มนี่มันจนปัญญา ต้องมาหากินกับผีแล้ว หาภินกับผีทำอะไรล่ะ? ทำพิณพาทย์ทำงานศพหน่องๆหน่งๆไปตามเรื่อง แกบกอกว่ามนี่เมื่อก่อนอยู่ ลพบุรี มีฐานะพอไปได้ แต่ไปฝึกเป็นนักเจ้ามือจากการพนันเข้า เล่นกินรวมเป็นเจ้ามือ หรือออกหวยออกเบอร์รวมให้คนเข้าแทง เข้าได้มาก...ชั้นแรกนะ เงินเข้าบ้านเยอะใส่กระสอบซ่อนเอาไว้ บนเพดาน สายสร้อยคอ ตุ่มหูเมีย ปากกา นาฬิกา...ทองทั้งนั้น ทั้งเนื้อทั้งตัวทองทั้งนั้น... รายใหญ่ พอมันหมดไปเท่านั้นนะโຍม ไอ้ที่มันมาก็ออกไป...ออกไป...ออกไป ไม่ไปแต่ของใหม่เข้าของเก่า ออกไปเสียด้วย ของเก่ามีเท่าได้มันเอารอกไปเสียด้วย สายสร้อย ตุ่มหู นาฬิกาเรือนทอง ปากกาปลอกทอง ต้องเอาไปขายหมด ...ไม่มีเหลือ ผลที่สุดมันໄล่ออกจากบ้านเสียด้วย บ้านก็อยู่ไม่ได้ มันแทงถูกแต่ฟมไม่มีตั้งค์จะให้ บอกว่าไม่มีมันก็ไม่เชื่อ มันจะจากฟม ฟมต้องแอบหนีกลางคืน...เดินตามช่วงสถานีหนึ่งแล้วไปขึ้นรถ หนีมาพิษณุโลก เดี๋ยวนี้ยังกลับบ้านไม่ได้เลย

ไฟการพนัน

เพราะอะไร?

ผู้การพนันมันໄล่เอาออกจากบ้านเลย ไม่สามารถที่จะกลับบ้านต่อไป เป็นอย่างงี้ล้วนใหม่ เศรษฐีที่มีทรัพย์สมบัติต้องหมดเนื้อหมดตัวเพราการพนัน เราอย่านึกว่าเงินมาก อย่านึกว่าหาหลายแปลง สวนหลายชนิด ถ้าไปหัดการพนันเข้าแล้วไปไว้นักหนาทีเดียว ไฟการพนันมันเผาพักเดียวเท่านั้นหมดเลย

ตระกูลใหญ่ๆในเมืองไทย ที่ล้มลงต้องขายวังขายบ้านนั่นมันเพราะอะไร?...ไปสืบคุณເຕະ...ผู้การพนันมันเผาเอากันทั้งนั้นแหละ พากนั้นไม่ทำอะไร...นั่งเล่นไฟวันยังค่ำ ผลที่สุดก็หมดเนื้อหมดตัวไม่มีอะไรเหลือ นี่การพนันมันเป็นฝีได้อย่างนี้...เผาลง

ผู้การพนันขันต่ออดไม่ใครได้ เพลอๆต้องล้อมวงเล่นไฟกันเสียหน่อย ยิ่งบ้านอยู่ร่วมกันมากๆอย่างนี้ บางทีพ่อบ้านไปทำงานแม่บ้านก็ไปทำเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ไปทำงานมีเงินดาวเดือนไปทำงานแจกพัดบ้านโน่นไปแจกพัดบ้านนี่ แจกกันตั้งแต่เช้านักราชทั้งเย็น พอตอนเย็นคุณพีกลับบ้าน แล้วแกក็โถลไปยืนปืนโตเพื่อนไปซื้อกับข้าวจากร้านมา บอกว่าเดินผ่านหน้าร้านรู้ว่า ของนี้คุณพีชอบ เลยซื้อมาฝากหน่อย เลยผิดศีลข้อมูลساอิกข้อหนึ่ง เพราะความจริงไม่ได้ตั้งใจจะซื้อหรอก ไปเล่นเพ่ำแล้วไม่ได้

หุ่งข้าว เลยหาเรื่องมาพูดกันต่อไป เจ้าผีไฟนี้สำคัญควรคิดให้ดี เพราะว่าการพนันนี้ไม่ได้ช่วยใครให้ร่ำรวย ไม่ได้ช่วยใครให้ก้าวหน้า ไม่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง ประเทศชาติได้ประชาชนม้วนสุมกับการพนัน...ประเทศนั้นไม่ก้าวหน้าเลย

พวกเรายังหลงเป็นคนไทย เป็นชนชาติอิสรภาพ ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของชนชาติอื่น บรรพบุรุษของเรานำรักเอกราช หนักหนา จึงได้กู้บ้านกู้เมืองให้พวกเราได้อ้มอภิมหาใจ แต่ถ้าเรา มัวแมในการพนันขันต่อ เราจะไม่เป็นไฟแก่ตัว แต่เราจะเป็นไฟลุก ของคนอื่น เพราะสถาปัตย์ไม่พอใช้ เมื่อสถาปัตย์ไม่พอใช้ต้องไปกู้ ไปยืม แล้วคนที่ให้กู้นั้นเอาดอกเบี้ยแพงเสียด้วย ยืมร้อยบาทได้ไป ๔๐ บาทเท่านั้นแหล่ะ พ่อวันจะส่งต้องส่งเต็มร้อย เดือนเดียวเอา ดอกตัง ๒๐ บาท อย่างนี้ก็ชุดเลือดซีบๆไปเลย แต่เราก็ต้องยอม ให้เขาชุด เพราะเรามันเป็นคนประพฤติไม่ดี มัวแมในการพนัน ขันต่อ ขอบเสี่ยงโชคในทางลัด อยากร่ำรวย อยากเป็นเศรษฐี แต่ไม่เคยมีใครเป็นเศรษฐีจากการพนัน

วันไหนเป็นวันเสาร์วันอาทิตย์พื้นอุปปีดูเกอะ...ไปดูที่สนาม ราชฤณมัย ดูเสี่ยเต็มไปเลยที่เดียว แต่ตัวกันแปลงๆ ขึ้รยนต์ คันใหญ่คันน้อย มีทุนก็เข้าไปในสนาม ไม่มีทุนก็ให้อู่ร่อนอก ริมถนนศรีอยุธยา รถจักรยาน รถยนต์ รถสามล้อ ไม่หากินแล้ว ในวันนั้น...ไปใหม่กันตีกว่า ไปเปย์เสียหน่อย บางคนอยู่ใกล้ลุตสาห์ รีบไปให้มาแตะเสียทีสองที แล้วจะได้เดินกลับไปบ้าน พอตอนเย็น

ดูหน้าตาออกจากสนามม้า บางคนเดินยืนชนหน่อย บางคนเดินหน้าเคราห์มดตัว วันนี้เข้ม้าตัวนั้นมันแย่เลย ภูนิกว่าจะถูก...อ่านสะระทะมาแล้ว มันผิดไปเสียได้ ใครบ้างที่จะหายถูก ถ้าหากคนหายถูกมีในโลกนั้นเป็นเศรษฐีเสียแล้ว ไม่ต้องทำอะไร ไปนั่งหายเท่านั้นก็ได้มา หมอดูไม่ได้หายถูกอะไร ใครจะไปดูถูก...ดูกันไป ว่าอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็ไม่ได้ความทึ้งนั้น พื้นของทึ้งหลายอย่าไปม้ามากับการพนันอย่างนั้น

นอกจากการพนันประเทททิกล่า่ำมา ยังมีอีกอย่างหนึ่ง คือ สลากกินรับ พื้นของเรารอบเสียงแหงลงสลากรับกันหนักหนา อุตสาห์ที่เที่ยวหาซื้อ หรือมีฉะนั้นคนขายก็มาวอนจนถึงบ้าน ซื้อไปเถอะ...เลขนี้มันดีนะ เพื่อมันจะถูก เดี่ยวมันออกมาจริงๆไม่ซื้อไวจะเสียใจ เอ้า! ซื้อไว ซื้อเสร็จแล้วไม่ถูก ไม่ถูกไม่เป็นไร...ก็ซื้อใหม่ครานี้ซื้ออีกก็ไม่ถูก ไม่ถูกก็เที่ยวสืบด้วยนะ เออ...ทำอย่างไรจะถูกนั่น เพื่อนก็บอกว่าไปหาหลวงพ่อซี หลวงพ่อวัดนั้นหลวงพ่อวัดนี้ ไปจุดธูปเทียนบูชาศาลเจ้าพ่อหลักเมืองบ้าง ก้อนหินบ้าง จอมปลวกบ้าง ต้นไม้บ้าง...เอ้าทึ้นนั้น สมัยนี้คนไหว้ร้อยแปดตันไม่กี่ไหว้ ก้อนหินกี่ไหว้ จอมปลวกกี่ไหว้ ไม่ใช่ไหว้เรื่องอะไรไหว้ขอเลข ๗ ตัวเท่านั้นเอง ไม่ใช่ขออะไรหนักหนา แล้วก็เที่ยวไหว้ประจำไปทีเดียว

เวลาไปหาพระตามวัดที่เป็นหลวงพ่อ พระท่านก็บอกเป็นปัญหามาให้...มานั่งคิดๆกันจนหัวจะแตกแต่เวลาซื้อไม่ถูก ครั้นพอ

ลือตเตอร์ืออกมา เออ...ท่านบอกถูก เรามันsslับเลขผิดเสียเอง ไห้ตัวนี้ควรจะอยู่หลังดันไปไว้ข้างหน้า ท่านบอกถูกแล้ว นั่นว่าไปอย่างนั้นกันเสียอีก หาว่าหลงพ่อของถูก ความจริงไม่มีหรอก ถ้าหลงพ่อท่านบอกถูกนะพื้นอองทั้งหลาย ท่านจะบอกเราทำไม ท่านซื้อเองเสียไม่ดีกว่าหรือ ไม่ต้องไปบินหาแต ไม่ต้องลำบากสร้างภูมิ ไม่ต้องแจกวีก้า ไม่ต้องเทคโนโลยีมาชาติ ดูเลขถูกก็ซื้อมันเสียเลย จะออกเลขไหนก็วันซื้อให้หมดตลาด แล้วก็จะได้เป็นหลงพ่อเศรษฐีกันเสียบ้าง แต่เปล่า...หลงพ่อไม่เคยดูรู้เลย เห็นคนไปถกามกับอกสุมสีสุมห้าไปเท่านั้นเอง ความจริงไม่รู้หรอก ที่นี่ถ้าหากว่าหลงพ่อท่านรู้...ถึงท่านจะไม่ซื้อเอง ท่านก็คงจะบอก คนสนิทซื้อ บอกโดยมผู้หญิง บอกโดยมผู้ชาย หรือบอกโดยที่เคยยกปืนโตไปให้ แต่ท่านไม่บอกหรอก ท่านลงสาร กล่าวว่าโดยจะนิบทายเสียก่อน บอกคนอื่นดีกว่า เรามันเป็นคนท่างก้มัวไปหาอย่างนั้น ผลที่สุดหมวดเนื้อหมวดตัวเพราการเล่นพนัน พื้นอองทั้งหลายครรุไร แล้วก็อย่าให้ผี slag กินรวม ผีไฟ ผีการพนันเข้าสิงใจ มันจะนำความทุกข์ความเดือดร้อนมาสู่ชีวิตของเรา

นิสัยคนไทยเรานั้นเดิมทีเกลียดการพนัน

ความจริงคนไทยเรานั้นไม่มีนิสัยการพนัน...การพนันไม่มีอาทตามนีอยู่บ้านนอก จำได้ว่าในบริเวณบ้านที่อยู่นีไม่มีเรื่องการ

พนันเลย ในจังหวัดนั้นไม่มีการพนัน มีอยู่บ้านเดียวเพียงเท่านั้น คนเล่นการพนันเป็นทุกอย่าง เขารายกว่า บ้านมะกอกใต้

บ้านมะกอกใต้นี้อยู่ปากน้ำ เรือเข้ามาค้าขาย เรือสำเภา มาจากเมืองสงขลา มาจากปากพนัง มาจากเมืองจันท์มี เรียกว่า ผ่านปากช่องสงขลา เข้ามาพัทลุง มาจอดที่นั่น เพราะว่าเป็น ท่าเรือ เมืองท่าเรือนี่ทุกแห่ง...มันเป็นถิ่นนักลงอันดับ...ยอด ของพวกเก้ายอดสิบยอดมาตรฐานที่ท่าเรือทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าท่าเรือ เมืองลอนดอน เมืองไห่กีทั้งนั้น มีทั่วไปทั่วโลกเลย

ที่นี่ การพนันมันก็มีที่นั่น คนบ้านนั้นเล่นการพนันเป็น บ้าน คนอื่นเขาไม่เล่นแล้ว จำได้ว่าฝ่ายชายจะไปขอหมันลูกสาวใครนี่ อาทิตย์เป็นเด็กก็แอบไปนั่งฟังเขากุยกัน คนแก่เขากุยกัน เวลาเขามากุยกันเขารายกว่ามาแบบ มาแบบ คือ มาหาบทามก่อน ว่าเขายังมาขออะไรจะให้มาหรือไม่ให้มา คนสมัยโบราณนี่เขาทำอะไรเป็นขั้นเป็นตอน ไม่หยาบคายเหมือนคนสมัยนี้ สมัยนี้ไม่ต้องแบบไปยลละ...ซักพ้าไปเลย เข้าป่าไปเลย สันดานมันหยาบมากคนเดียวเนี่ย สมัยก่อนเขาทำเป็นขั้นตอน เขางส่งคนที่ไว้เนื้อ เชือใจเป็นผู้ใหญ่ที่คนนับถือมาบ้านนี้ มาถามว่า บ้านนั้นเขายังมา เป็นทองแผ่นเดียว กับบ้านนี้จะให้เขามาหรือไม่ให้มา ถ้าเขายาพอใจ ก็จะก่อว่าไม่เป็นไร ถ้าเขายาไม่พอใจ ก็จะก่อว่า เด็กนั้นยังเล็กอยู่ ยังไม่รู้ ประสิประสา การบ้านการเรือนการหูกระหอมันก็ยังไม่รู้จัก นี่แสดงว่าเขายาไม่ให้ แต่เขาก็ไม่ตอบว่าฉันไม่ให้หรอกนะ ลูกสาวฉัน

ไม่แต่งกับคนนั้นหรอก เขาพูดแบบทุตหน่อย...เข้าเข้าใจพูดกันอย่างนั้น แต่ว่าถ้าเขาจะให้เขาก็จะตามก่อน... ยังจำได้ว่ามีถามอยู่เรื่องหนึ่ง ครอบครัวนั้นเป็นนักการพนันหรือเปล่า? พ่อเป็นนักการพนันหรือเปล่า? แม่เป็นนักการพนันหรือเปล่า? แล้วลูกขายมันเป็นนักการพนันหรือเปล่า? นี่แสดงให้เห็นว่า เรื่องการพนันเป็นเรื่องที่เขากลัวมาก เขากลัวว่าจะอันตรายต่อลูกของเขาก่อทรัพย์สมบัติ แก่วงศ์สกุล นี่เขากลัวอย่างนั้น

ลักษณะไม่กล้า เขาไม่ถ้ามว่ามันเป็นนักเลงหรือเปล่า เขาชอบ...ถ้าเป็นนักเลงนี้เขาชอบ เรียกว่ารู้จักรักษาทรัพย์สมบัติ มีวัวไม่หาย มีควายไม่สูญ เพราะเป็นนักเลง คบเพื่อนมาก เป็นคนกว้างขวาง แต่ถ้าเป็นคนเล่นการพนันนี้เขามิ่งเอ้า ถ้ารู้ว่าเป็นนักพนัน เขายอมยกลูกสาวให้

มืออยู่ครอบครัวหนึ่ง อยู่ใกล้บ้านอาตามาเมื่อเป็นเด็ก เป็นเชื้อสายคนจีน คือว่าปู่นี่เป็นคนจีน แล้วก็พ่อนี่เป็นลูกจีน แล้วหลานไม่เป็นจีนแล้วล่ะ พุดจีนไม่ได้สักคำหนึ่ง ยังอยู่อย่างเดียวป้าใหม่จีนล่ะก็เรียกว่าตรุษจีน ยังไห้เจ้า จุดลูกประทัดปุ่งปั้ง โป้งปางนิดหน่อย

แต่ในครอบครัวนี้ ลูกนี่ คือว่าขันพ่อนี่เป็นนักการพนัน แล้วลูกก็ติดการพนันมา ลูกทุกคนติดการพนันเหมือนพ่อ ผลที่สุดก็หมดเนื้อหมดตัว บ้านช่องหมด ที่นาไร่สวน...หมด ไม่มีอะไร ต้องอยู่อยู่อย่างลำบาก

นี่ โทษการพนันมันเป็นอย่างนั้น มองเห็นทั่วๆไป คนโบราณ
เขาจึงพูดว่า “โจรปลัน ๑๐ ครั้ง ไม่เท่าไฟไหม้ครั้งเดียว ไฟไหม้
๑๐ ครั้งไม่เท่ากับแพ้การพนัน” ว่าอย่างนั้น คือ โจรปลันนี้มันเอา
ไปไม่หมด มันเอาของที่เอาไปได้ เรือนนี้มันไม่เอา ดินก็ไม่เอาไป
แต่ถ้าไฟไหม้นี่...เรือนไหม้หมด แต่ดินยังอยู่ เราสามารถสร้าง
เรือนใหม่ได้ เขาร่างเป็นตึกสวยงามขึ้น แต่ถ้าหากการพนัน
เพาไหม้แล้ว...เกลี้ยงเลย ไม่มีเหลือ เรือนหมด ดินหมด ตัวก็
พลอยหมดไปด้วย นี้ให้เราคิดดูอย่างนั้นครอบครัวไหนที่มัวสุนใน
การพนัน มันค่อยร่อยหรอลงไปๆ ผลที่สุดไม่มีอะไรเหลือ หมดเนื้อ
หมดตัวกันไปเลยทีเดียว

การพนันมิใช่เพื่อสร้างสรรค์ แต่เป็นไปเพื่อทำลาย

ทำไมจึงเรียก “การพนัน” ว่าเป็นอย่างมุข ปากทางแห่ง
ความเสื่อม?

เพราะว่า . . .

การพนันนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อสร้างสรรค์ แต่เป็นไปเพื่อการ
ทำลาย ก็เพราะว่าการพนันไม่คิดจะทำอะไรที่เป็นเรื่องค้างคาย
อุตสาหกรรม หรือกิจการงานที่จริงก้าวหน้า ถึงแม้จะทำก็ทำไป
อย่างนั้นแหล่ะ จิตใจไม่ได้อยู่กับงาน แต่ไปมัวสุนอยู่กับการพนัน
ขันต่อ...การงานที่ทำก็ค่อยหมดไปสิ้นไป

การพนันไม่เป็นไปเพื่อการผลิต

การพนันไม่เป็นไปเพื่อการผลิต

คนทำไร่ข้าวโพด ผลิตข้าวโพดส่งไปขายต่างประเทศ หรือ ส่งฝ่ายเข้าโรงงาน ปลูกปอ กีสงปอไปขาย ปลูกข้าว กีสงข้าวไปขาย ปลูกสับปะรด กีสงสับปะรดไปขาย ทำเหมืองชุตแร่ในแผ่นดิน ส่งไปขาย ท่านเหล่านี้ผลิตทั้งนั้น ได้เงินตราต่างประเทศเข้าบ้าน เข้าเมือง หรือว่าไปสร้างໂไฮเตลโรงแรมใหญ่ๆ คนมาพักผ่อน ชาวต่างประเทศมาพักกันนำเงินตราเข้ามาในบ้านในเมือง

ถ้าเราสร้างบ่อนการพนันนี่มีอะไร ผลิตอะไรบ้างล่ะ ที่จะ พoSงไปต่างประเทศได้... มันไม่มีอะไรที่จะส่งไปขายยุโรป อเมริกา หรือจะส่งไปไหนๆ... มันไม่มี เขาก็ไม่ต้องการ สินค้าการพนันเขา ไม่ต้องการ

ผู้แทนบ่อนໄກ

ผู้แทนราชภูมิบางคนซึ่งเป็นนักการพนัน กีได้มารอร้อง รัฐบาลซึ่งเป็นพระครพวงกัน บอกว่าให้เปิดบ่อนໄກ คนจะได้ติ่อกัน แน่! บ่อนໄກเปิดใหญ่สมัยนั้น เปิดบ่อนໄกทั่วบ้านทั่วเมือง

อาทมาได้เดินเข้าไปได้ยินเข้า กีไปเห็นนั่นกัน บอกว่า บ้านเมืองจะจิบหายแล้วนะ เพราะว่าเปิดบ่อนໄก คนก็จะเลี้ยงໄก

เข้าเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ พันธุ์ไข่ ได้ส่งไปขายต่างประเทศ นั่นพอที่จะนำส่งเคราะห์อุดหนุน แต่นี่เลี้ยงไก่ชนตัวหนึ่งสองตัว แล้วก็เลี้ยงไก่ชนนี่ไม่ได้ทำงาน ตื่นเข้าทำอะไรล่ะ? ก็ต้มน้ำหม้อหนึ่งในหม้อนั้นมีอะไรต่ออะไรเยอะยะะ พอต้มเสร็จแล้ว...น้ำเดือด เอามาวางให้เย็นๆ อุ่นๆ แล้วจับไก่มา เอาผ้าชี้รีวชูบัน้ำในหม้อ...ทาหน้าไก่ นวดหน้าไก่ เคยเห็นเมื่อตอนเด็กๆ นั่นนวดหน้าไก่ นวดแล้วชูบคอแล้วก็ย้ายคอไก่ นั่งย้ายคอไก่แล้วก็ไปชูบทิกล้มหน้าอก ๒ ข้าง ชูบปีกขวาออกไป ดึงปีกซ้ายออกไป แล้วก็เอาผ้าชูบัน้ำเช็ดที่ตินไก่ นวดแข็งนวดชา พอนวดเสร็จเอากรงวาง เอากรงมาวางกลางแดด อาบน้ำเสร็จแล้วนี...อาบอบนวดแล้วก็เลยไปอาบแดดต่อ

อาบแดดแล้วก็นั่งดู...นั่งดูไก่ นั่งดูได้ประเดิมเพื่อนมา เพื่อนร่วมรุ่นมาแล้ว...นานั่งดูไก่กัน ดูเกล็ตมัน ไอ้นีเกล็ตดีนะ ถ้าไปตื่น่าจะชนนะ เอ้า.! มึงจะตีวันไหนบอกกูด้วยนะ จะไปลงเดิมพันด้วย แล้วก็ประคบระหงມไก่ตัวนั้นแหละ ประคบระหงมอยู่นั้นไม่ต้องทำอะไรแล้ว พอจวนเที่ยง ๑ โมงเข้า กินข้าวเที่ยง พอกินข้าวเที่ยงแล้วอนพักนิดหน่อย พอนอนพักแล้วถึงตอนบ่ายไปดูไก่อีกแล้ว...ดูไก่ ดูว่าถ้าวันไหนเขานไก่กีอุ่มໄປ อุ่มไก่...ไก่ตัวเดียวอุ่มໄປเอ้าไปเปรียบตัวอื่น ไปยืนเคียงกัน ดูน้ำหนัก ดูเกล็ต ไอตัวโน้นดูเด้อย ดูอะไรต่ออะไร เอ้า! ตกลงกันใหม่ล่ะ เอา! ตกลงกัน ตกลงก็ตีไก่

สมัยนั้น ติกันทิหนึ่งมันก็ไม่แพง เงินมันแพงนะ ๓๐ บาท อาทิตย์เดียวเข้าไปในบ่อนไก่ คือ ไปดูว่าเขาติกันอย่างไร ไม่เคยไปเล่นกับเขา...เล่นไม่เป็น ไม่มีสตางค์ด้วย เคยไปนั่งดูเขาติกัน ในบ่อนไก่ทำเป็นวง แล้วก็มีเก้าอี้นั่งเป็นวง แล้วก็มีขาดโอลแล้ว ก็มีกะลาเล็กๆ เจาะรูเอาไว้ เอาไปวางลงในน้ำ น้ำไหลเข้านิดๆ พอกะลางมแล้วก็ติกระทำด้วยไม่ไฟ ปีกๆๆ เอ้า...ยกໄกให้น้ำ ยกໄกให้น้ำ คนให้น้ำนี่ พีเลียงไก่นี่เก่งมากนะ ให้น้ำໄก...ยืดเท้าไป เอามาวางเข้าระหว่างขา ชุบน้ำนานวดหน้า นวดตา นวดปีก ซักนั่นซักนี่ตามที่เคยว่า แล้วถ้าสมมติว่า ໄอิไก่ตัวนี้มันถูกเดือย ตัวโน้มมา ตาเจ็บ...ตาปิดนะ ต้องเย็บเปิดหนังตาแล้วก็เย็บดึงไว้ ดึงหนังตาบนตาล่างไว้ ให้มันมองเห็นต่อไป แล้วมันถูกแทงอึก แนม! Truman ที่สุดเลย...ติไก่นี่ Truman สัตว์ที่สุด ๗ ชั่วโมง มันยังไม่ยอมแพ้เลย มันสู้ไม่ไหวแล้วมันทำยังไง...เอาหัวช้อนใต้ปีกตัวที่ได้เบรียบ ชูกใต้ปีกแล้ววนไปรอบๆ มันไม่โผล่หัวออกมานะ พอดีล้ออกมา ໄอันน์ตีอึก...หลบลงไป

การพนันที่เป็นการ Truman สัตว์

อาทิตย์แล้วสสารໄกว่าทำไม่ถึงเล่นกันได้ยังซี เราเป็นเด็กจะพูดก็ไม่ได้ เดียวถูกเขากะบาล เวลาันนี้ได้แต่นั่งนิ่งกว่า มัน Truman สัตว์ที่สุดเลย สงสารໄกที่เอาไปติกัน ติกันจนแพ้ เวลา

แพ้นี่ไม่อุ้มแล้ว ทิว...หัวกลับบ้าน ไปถึงบ้านเอามีดสักคอไก่ต้มเลย
เอามากินกันเลย มันอยากแพ้ ไก่ตัวที่แพ่นี่กินไม่ไหว เนื้อมันเหนียว
ไก่ชนนี่กินไม่ไหว...เนื้อมันเหนียว เพราะว่ามันแข็ง เนื้อมันเหนียว
เคี้ยวไม่ออ ก ต้องต้มนานๆถึงจะกินได้ เป็นการทราบสัตว์มาก
ที่สุดเลย เพราะฉะนั้นคนเปิดบ่อนไก่นี่เรียกว่าสร้างขุมนรกรแท้ๆ
...ทราบสัตว์

กฎแห่งกรรมของคนที่ชอบชนไก่

แล้วคนทราบที่สัตว์ตีไก่นี่บำบัดกรรมมันมีเหมือนกัน
เวลาไก่ลักษณะ หล่ายคนไกลักษณะ...เอามือ ๒ มือมาชนกัน เข้า
ดึงไว้ก็ไม่ยอม ชนกัน ๒ มือนี่นะ ทำไมอย่างนั้น จิตมันนึกถึง
เรื่องไก่ คือว่าคนไกลักษณะนี่มันขาดการควบคุมจิต มันนึก
เรื่องนั้น ที่นี่ชอบตีไก่นึกแต่เรื่องตีไก่ชนกันนั้นเองแหล่ะ ชนกัน
จนหนังคลอกปอกเปิด ต้องเอามือด้วย ถ้าไม่มัด...มันตีมันต่อยกัน
สองมือ ต่อยกันจนตาย น้อยย่างนี้ก็มี

ที่นี่มืออยู่รายหนึ่ง ชื่อยมนาค อาทมาไปเทศน์ต่างจังหวัด
กลับมา พอกลับมาเข้าบ่อกว่าโยมนาคตายแล้ว อาทมาเก็บเลี้ยงไป
เยี่ยมศพ ถามว่าเป็นอะไร? โอ...เป็นความร้อนสูงตาย เอ๊ะ! เป็น
อะไร? บอกว่าแกเดินไปในละแวกบ้าน ปกติแกเมี๊ยะโลยู่ที่ต่าตุ่ม
แพลงยื่นออกมานะเหมือนกับเดือย ว่าอย่างนั้น...รักษาไม่หาย

วันนั้น โอมนาคแกเดินไปนอกบ้าน มีไก่อูดัวหนึ่งไม่รู้มันมาจากไหน พอมาถึงมันพุ่งมา...จิกเอาๆ มันจิกที่แพลงนั้น ที่นี้ปากไก่มันสกปรก มันเกิดมีบาดทะยัก กลับมาถึงบ้านสะบัดร้อนสะบัดหนาว ความไข้สูง...ตายเลย เป็นบาดทะยักนั้นเอง แต่ทำไม่ไปถูกไก่ตีล่ะ เอ้า! เกิดปัญหาแล้ว

อาทิตย์ว่า เอ...มันอยู่ดีๆทำไมเดินไปให้ไก่ตีและโดนจิกเอาฯ จนกระทึ้งเป็นไข้ มันเรื่องอะไร ก็ถามว่า ขอโทษເຕອະ....อาทิตย์ตามลูกสาวแก โอมนีสมัยหนุ่มๆชอบตีไก่หรือเปล่า ลูกเข้าบอกว่า เรื่องไก่นี้ที่หนึ่งของพ่อ ว่าชั้น ใครจะคุยเรื่องอะไร....ไม่ผุดแล้วถ้าผุดเรื่องไก่ต้องคุยเรื่องไก่กัน แล้วก็เลี้ยงไก่หลายตัว...เลี้ยงเอง เอาไปตีป่อนั้นปอนี เป็นนักลง ตีไก่มีหนึ่งเลย นีแหละบานเกรเทรمانไก่ ที่นีไก่เหล่านั้นมานมาเกิดในตัวไก่ตัวนี้ มันโกรธนานนน แล้ว อีตัค)nีมันทำพากฎเจ็บนัก ถูต้องเอามันทีล่ะ เลยจิกให้ตายเลย มันไม่น่าจะตาย แต่มันเป็นบาดทะยัก ปากไก่มันสกปรกนี แต่ว่าทำไมไก่มันจึงจิก ไก่มันไม่เคยจิกใครตายนะ แต่ว่าทำไมถึงจิก นีแหละเข้าเรียกเวรกรรม

เรื่องเวรกรรมนี้ เราอย่านึกเป็นเรื่องเล่นๆ
มันสนองผลกระทบของคน
. . . มันสนองผลให้เกิดขึ้นได้นะ
แต่เราไม่ศึกษา ถ้าศึกษาจะพบความจริง

กฎแห่งกรรมของคนที่ชอบชนวัว

นอกจากเรื่องໄກ້ ນັກເລີ່ມການພັນອີກປະເທດໜຶ່ງ “ວ້າຍນໍ”
ປັກຢີໄດ້ເລື່ອງວ້າເຍອະ.....ເຂົາວ້າໄວ້ຊັກນັ້ນ ດັກເລື່ອງວ້ານີ້ປົງປັບຕິຕ່ວງວ້າ
ຢຶ່ງກວ່າພ່ອຂອງຕົວເລີຍອີກ ການມັງໃຫ້ອນ ປຸ້ນໜູ້ໃຫ້ ອາບນໍ້າ ຖຸ້ຕົວ
ເຈັດວັນພັນປີໄມ່ເຄຍຕັກນໍ້າໃຫ້ພ່ອແມ່ອາບ ແຕ່ກັບວ້າ ແກ່ນ! ຕັກນໍ້າຮັດໃຫ້
ອາບໃຫ້ ເຊືດຖຸຈຸນສະອາດ ໂຮງວັກສະອາດ....ເຂົາໃຈໃສ

พี่นี้ พากทีชนวันนี มือญี่ร้ายหนึ่งกำลังเลี้ยงวัว วัวมันเชื่อ
แต่วันนั้นไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร จูงลงไปท่าน้ำ พอลง...ลงไป วัวมัน
กระโดดขวิดเลย...เข้าชายโครง ขวิดเข้าชายโครง มันกระโดด
แทบเลย แทบคนจูง แทบติดเข้าแล้วมันเหวี่ยง...เหวี่ยงจนตายเลย
โายนลงไปในน้ำ

ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น?

ก็ เพราะมันเป็นบ้าป่าเรื่อง วัฒนคุณนึกว่า ไอันมันธรรมานุญาต
นานแล้ว มันเลี้ยงกูจริง แต่มันเอาภูไปชนกับเพื่อนของกูทุกที
วันนี้ก็ต้องชนมันสักทีล่ะจะ เลยชนเลย เพราะมันถึงเวลาแล้ว

นี่เรียกว่า . . .

พนันส์ตว์เดร็จฉาน

พากตีไก่ ชนวัว เรื่องยุ่งทึ้งนั้นแหละ

ตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้ แล้วยังเป็นบ้าเป็นกรรมอีก

ปัจจุบันการพนันลุกถามมากในงานศพ

เดี่ยวนี้การพนันมันลุกถามเข้ามาในงานศพของวัด ตามวัด มีศพ...เล่นการพนัน

อาทิตย์นี้ไปเชียงใหม่ครั้งแรกปี ๒๕๖๗ ขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ พอกลับมาขึ้นไปเชียงใหม่ พอขึ้นไปเชียงใหม่ พอขึ้นไปเชียงใหม่ ก็ไปในวิหารทกใจเลย ล้อม เป็นวงๆ หลายวง เล่นถ้วนไปอะไรงานศพ งานศพทำไม่เข้าเล่นการพนัน กันอย่างนี้ เลยก็ขึ้นเทคโนโลยี ก็พยายามห้ามความเข้าใจ ไม่ได้พูดอะไร รุนแรงกับเขา เพราะว่าไปใหม่ ก็พูดจาให้รู้ว่าเราทำศพเพื่ออะไร เราทำบุญอุทศให้แก่คุณแม่คุณพ่อที่ตายแล้ว สิ่งที่เราทำอยู่เมื่อ สักครู่นี้มันเป็นบุญที่ตรงไหน การเล่นการพนันในวิหารซึ่งเป็นที่ ประดิษฐานพระพุทธรูป แล้วพระพุทธเจ้าท่านห้ามไม่ให้เราเล่น การพนันมันเป็นการถูกไหม?...พื้นของลองคิดดูเถอะ

แต่บางแห่งที่ไม่ได้ไปสอน ก็ยังมีอยู่บางจังหวัด ตั้งศพไว้ ๑๕ วัน ยังไม่ได้อาไปฝัง ที่เพชรบูรณ์ อาทิตย์นี้ไปเทคโนโลยีหลายตำบล สมัยนั้นผู้ว่าราชการนิมนต์ไป แล้วก็ไปพักวัดนั้น พักอยู่ ๒ อาทิตย์ เอ...ศพนี้ไม่เห็นเอาไปฝังกับสักที่ ก็พยายามห้าม ทำไมศพนี้ไว้นาน ไปฝังไม่ได้...มันแพ้กันมาก พวกการพนันมันแพ้กันมาก ก็พยายามหัก กับเจ้าภาพว่า อย่าฝังศพ...เอาไว้ก่อน จะต้องเล่นต่อไป เพราะเล่น การพนันในงานศพตัวร่วงไม่จับ นี่เสียหาย...ตัวร่วงมาฟังอยู่บ้าง จำไว้ด้วย งานไหนเล่นการพนันจับเต็ดขาดเลย จับเจ้าภาพ จะให้ดี

ต้องจับศพไปด้วย เอาไปโรงพักด้วยเข็นไปไว้โรงพักเลย เพราะว่า มันเล่นการพนันต่อหน้าศพไม่ได้ เราไปส่งเสริมสิ่งชั่วร้าย... เปิด บ่อนเล่นการพนันในงานศพกันทุกๆ คืน เจ้าภาพก็ได้ค่าตั้ง เพราะว่า เปิดบ่อนนี้ ก็เลยเหมือนกับว่าคุณพ่อคุณแม่ตายหากำไรจากศพไป ๑๕ วัน จึงเข็นไปฝังป่าช้า ไม่ได้เรื่องอะไรเลย เป็นความเสียหาย ใหญ่โต นี่รุกล้ำเข้าไปถึงในวัด

การพนันเป็นเช่นเนื้อร้ายลุกلامรุดเร็ว

เวลาเนี้ยเมืองไทยเป็นเมืองพนันขั้นต่อ

เวลาเลือกผู้แทนนี่... เขานั้นกันแล้ว

บางคนแพ้เพราะการพนันแท้ๆ

คือมันถือหางฝ่ายนี้มาก มันว่าฝ่ายนี้ชนะ ถ้าฝ่ายโน้นแพ้มันพนันกันเท่าไหร่ มันต้องหาวิธีการให้คนไปลงคะแนนฝ่ายที่มัน พนันกันไว้ฝ่ายหนึ่ง แพ้เพราะเรื่องการพนันนี่ก็ไม่ใช่น้อย นี้เกิด ความเสียหายมากมาย จึงควรจะได้คิดแก้ไขปัญหานี้

แต่ว่าที่มันเป็นปัญหาหนัก เพราะเราปล่อยมานานแล้ว จน เรื่อังเป็นเนื้อร้าย ผ่าตกรนี้ไปออกตกรนั้น ผ่าตกรนั้นมันไปออก ตกรโน้น ผลที่สุดมันก็ตาย เหมือนกับโรคมะเร็งร้ายที่เป็นขึ้นใน ตัวคนนี่แหละ ในเวลานี้การพนันเป็นมะเร็งเนื้อร้ายที่ลุกلامใน ประเทศไทยทุกหนทุกแห่ง อาทมาไปเทคโนโลยีเมืองใหม่ก็เจอทั้งนั้น

พระจะแพ้มารเลี้ยวเวลานี้ เรียกว่า พระสูมารไม่ได้แล้ว เพราะ
มารรุกเข้ามาถึงใต้ถุนภูมิแล้ว รุกเข้าไปในโบสถ์ในวิหาร...มาร
ทั้งนั้น รอบวัดมีแต่マー แล้วพระจะอยู่อย่างไร เลยพระก็ต้อง^{เป็น}
เป็นมารไปด้วย เป็นการเพราะว่าทำ乜ຍๆ ไม่รู้ไม่เชื่อ ตามเมหิน หูก
ไม่ได้ยิน ปากก็ปิดหมด กล้ายเป็นลิงของวัดจีนไปเลย

ประเทศไทย ศาสนา จะล่มจนก็พระราชพนัน

วัดจีนเขามีลิง ๓ ตัว ลิงตัวหนึ่งเอามือปิดปาก ลิงตัวหนึ่ง
เอามือปิดตา ตัวหนึ่งเอามือปิดหู อันนี้พระก็ต้องเป็นลิง ๓ ตัว
ข้าไม่พูด ข้าไม่ได้ยิน ข้าไม่เห็น ใครจะทำอะไรฉบับหายอย่างไรก็
ช่างหัวมัน แล้วจะอยู่ได้อย่างไร ไม่ได้เรื่องอะไร ศาสนาจะล่มจน
พระราชพนันขันต่อ เพราะอย่างนี้จึงอันตรายมาก อาตามา
มองแล้วว่าอันตราย

อันนี้ถ้ารู้บาลเข้มแข็งเพียงพอ ชวนกันรื้อป่อนทั้งหลาย
ทั้งปวง อย่างเด็ดขาด ไม่ส่งเสริมการพนันต่อไป ประเทศไทยของเรา
ก็ເອາத្តารอด

ในที่สุดนี้ . . .

จึงครรช่องฝากญาติโยมทั้งหลายว่า . . .

ถ้าเรายังไม่เล่น อย่าไปเล่น

มีลูกหลานลั่งสอนแนะนำตักเตือน ชี้ทุกข์ ชี้โทษ

ยกตัวอย่างให้เด็กเห็นว่าการพนันเป็นสิ่งไม่ดีไม่งาม
ตามโรงเรียนต่างๆ . . .

ก็ควรจะซื้อโทรศัพท์ในเรื่องของบายมุขนี้ให้เด็กเข้าใจ
เด็กจะได้ลงทะเบียนและไม่สนใจในเรื่องเหล่านั้น
ถ้าเราสอนไปตั้งแต่เด็กนี้ . . . มันฝังนาน

คนที่เข้าดีๆนั้น เพราะได้การอบรมมาตั้งแต่เบื้องต้น จาก
พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ตั้งแต่น้อยๆ แล้วก็ติดเป็นนิสัย แต่ถ้าปู่ ย่า
ตา ยาย พ่อ แม่ อบรมในเรื่องเสีย บ้านนั้นเป็นบ้านการพนันก็
เสียหมด พ่อแม่เป็นนักการพนัน ลูกก็เป็นนักการพนัน หลานก็
เป็นนักการพนัน ผลที่สุดเอาตัวไม่รอด ทรัพย์สมบัติที่อุตส่าห์
หาไว้ได้ก็จะหมดสิ้นไป เพราะการพนัน

พ่นทองที่มีสมบัติเงินทอง อย่าเอาไปลงทุนในเรื่องอย่างนั้น
จะเป็นเจ้ามือ จะเป็นลูกมือ จะเป็นคนเดิน...มันเสียทั้งนั้น
ทำให้เกิดความเสียหายในระหว่างประเทศชาติ
ทำให้เกิดความล้มจมแก่บ้านเมือง เราจึงควรงดเว้น
เราระจะเอาทรัพย์ที่เรามีนั้นไปลงทุนค้ายา
ทำอะไรให้เกิดดออกอกผลต่อไป
ดีกว่าที่จะไปมัวสุมกับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ
เรื่องนี้สำคัญมากอยู่เหมือนกัน

อباحยมุข ๕
คบคนชั่วเป็นมิตร

การควบหาสมาคมกับคนชั่ว

ด้วยการไปมาหาสู่ไปไหนมาไหนด้วยกัน ร่วมคิด ร่วมพูด
ร่วมทำ ร่วมกิน ร่วมนอน ให้ความสนใจกลุ่มคนเหล่านี้
ให้ความรัก ความกตัญ ความนับถือต่อ กัน
ก็จะได้รับประโยชน์ร้าย

โดยทำให้กลายเป็นคนชั่วอย่างคนที่ตนคบห้าม ๖ ประเภท
คือ . . . ได้เพื่อนที่จะทำให้กลายเป็น

- ๑) นักการพนัน
- ๒) นักเลงหัญจ
- ๓) นักเลงเหล้า
- ๔) นักลวงของปลอม
- ๕) นักหลอกลวง
- ๖) นักเลงหัวไม้

เมื่อเราไปคบคนชั่วนามาเป็นมิตร สักวันเราก็จะกล้ายเป็นคนชั่วนั่นเองด้วย เป็นไปตามหลักที่ว่า “คบคนเช่นใด ก็เป็นคนเช่นนั้น”

หลวงพ่อปัญญาได้กล่าวไว้ว่า ...

คบเพื่อน...ถ้าสมมติว่าเด็กคนนี้ไปคบเพื่อนเสีย ก็ค่อยๆ ดึงไปในทางเสีย และผลที่สุดเสียคนไม่ได้เรียนหนังสือ เยี่ยนหนังสือ หลอกคุณพ่อคุณแม่ ต้องการเงินจะไปซื้อหนังสือนี้ พ่อสิ้นปีขอมากหน่อย เพราะต้องเลื่อนชั้น ต้องเสียค่าหน่วยกิต อะไรต่างๆ นานา คุณพ่อคุณแม่ก็อยู่บ้านนอก ไม่รู้ว่าเขาเรียนหนังสือนั้นเขามาเสียอะไรกันบ้าง สุดแล้วแต่ลูกจะปอกลอกไป เยี่ยนจดหมายไป ก็ส่งมาฯ ๕ ปี ๕ ปี ลูกก็ไม่ได้เรื่องอะไร ผลที่สุดกลับบ้าน...เอากลับคนไปฝ่ากคุณพ่ออีกคนหนึ่ง เพิ่มสมาชิกขึ้นในครอบครัว คือได้มียกับด้วยคนหนึ่ง อย่างนี้มันไม่ได้เรื่องอะไร เพราะมันไปคบคนผิด คนผิดนั้นย่อมดึงไปในทางผิด เขาจึงบอกว่า “คบพาล พาลก็พาไปหาผิด คบบันทิต บันทิตก็พาไปหาผิด”

พาลหรือบันทิต พิจารณาให้ดีก่อนจะคบ

ที่นี้ปัญหาเกิดมีอยู่ว่า . . .

คนไม่ค่อยรู้ว่าใครเป็นคนพาล ใครเป็นบันทิต
แต่พวกเรานั้นไม่ค่อยจะได้พิจารณา กัน

คนพาล...บางที่เขามีเทคนิคในการจูงใจเรา เข้าอื้อเพื่อ เข้าเอกสารเอาใจเรา ให้เราติดใจเขา เช่น เขารอเรียบ้าง ให้ ลูกค้าเรียบ้าง แนะนำอย่างนั้น แนะนำอย่างนี้ จนเราตกหลุม คือให้ความรักแก่เขา พอใจเขา ครึ้นเมื่อพอใจแล้ว...เกรงใจ พอ เขารวบให้ทำอะไรเราก็เกรงใจ เลยต้องไปกับเขา นี่แหละคือ ปากทางแห่งความเสียผู้เสียคน ซึ่งมีอยู่ไม่ใช่น้อย

เรามีลูกหลานเคยลังเกตดูบ้างใหม่ว่า ลูกหลานของเราไป เดินร่วมกับใคร เพื่อนของลูกเราเป็นคนประเภทใด มีความคิด อย่างไร สภาพในบ้านเรือนนั้นเขาเป็นอยู่อย่างไร อันนี้เราไม่ค่อย จะได้พิจารณา กัน เพราะพ่อแม่นั้นก็ไม่ค่อยมีเวลาที่จะสอบสวน ทวนถามถึงเรื่องอะไรต่างๆ ก็เกี่ยวกับชีวิตของเด็ก เพราะฉะนั้น เด็กมีทางจะเสียคนได้ง่าย เช่น ไปสูบบุหรี่ สูบกัญชา สูบยาโรsin ติดพงขาว ก็ เพราะว่ามันไปควบคุณประเภทอย่างนั้นเข้า แล้วก็ แนะนำซักจูงไปในเรื่องที่จะทำให้เสียผู้เสียคน

เทคนิคการคบคน

คนเรานี่มีปกติอันหนึ่งที่ทำให้เสียง่าย คือ เชื่อง่าย โกรมา พูดอะไรมาทำอะไรให้ดูแล้ว...มักจะเชื่อง่ายเกินไป ขาดปัญญา ขาดการพิจารณา ไตร่ตรองอย่างรอบคอบในเรื่องนั้นๆ จะนั้น จึงถูกเข้าหลอกเข้าตามเขาได้ง่าย โดยไม่นึกว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น

อะไรจะทำให้เราเสียหายในเรื่องนั้นๆ อันนี้คือความเสีย จึงควรจะให้ข้อคิดเอาไว้สักหน่อยว่า คนที่ไม่คุ้นเคยกัน...มาพูดอะไรกับเรานั้น ให้ส่งสัญໄວ่ก่อน อย่าเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ให้นึกส่งสัญໄວ่ก่อนว่า ไม่รู้ว่าใครมันจะมาไม่เห็นก็ไม่รู้ มันจะหาวิธีการต้มยำเรออย่างไรก็ไม่รู้...ส่งสัญໄວ่ก่อน

เฉลี่ยว ฉลาด : สติ ปัญญา

ส่งสัญໄວ่ก่อนอย่างนี้ เรียกว่า “เฉลี่ยวใจ” มีความเฉลี่ยวใจ ความเฉลี่ยมันคู่กับความฉลาด เราจึงพูดว่า “เฉลี่ยวฉลาด” เฉลี่ยนั้นคือตัวสติ ฉลาดมันตัวปัญญา เฉลี่ยมันต้องมาก่อน พอกেิดเฉลี่ยวขึ้นแล้วมันจะฉลาด แต่ไม่เฉลี่ยวขึ้นแล้วมันจะไม่ฉลาด เราเชื่อเข้าทันที เพราะคนบางคนรูปร่างดี แต่ตัวดีพุดชาติ เรียกว่า มีบุคลิกลักษณะพอที่จะหลอกคนกินได้ ก็นิกว่า น่าเชื่อถือ

แล้วบางที่เข้าบอกว่า ผู้รู้จักคนนั้น รู้จักรคนนี้ รู้จักท่าน เลขาฯ นายกตี อย่างนั้นอย่างนี้ ผู้คุ้นเคยกัน มันว่าคุ้นกันทั้งนั้น ล้วนแต่คุ้นกับคนสำคัญ ท่านปลัดกระทรวงเศรษฐกิจ หัวบ้าน หัวเมืองโน้น มันพูดอย่างนี้ เรายังต้องเฉลี่ยวใจว่า ทำไมจะต้องอ้าง อย่างนั้น ไวนี่มันต้องมีแผนแล้ว เฉลี่ยวใจໄว่ว่าคนนี้มันต้องมีแผน ที่มาพูดย้ำให้เราเชื่อในตัวเข้า

ถ้าคนดีไม่ต้องอ้างใคร ไม่ต้องอ้างว่ารู้จักเลขาย รู้จักปลัดกระทรวง หรือว่ารู้จักอธิบดีนั่นอธิบดีนี่ เพราะมันต้องอยู่ในตัวแล้ว จะไปอ้างทำไม นี่มีการโฆษณาชวนเชื่อว่ารู้จักคนนั้น รู้จักคนนี้ ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ นี่แสดงว่ามันมีลูกไม้จะมาต้มเรา เราอย่าไปรับเชื่อ พังเขยๆ ยิ่งๆ ไปตามเรื่องตามราوا แต่ว่าจะไม่ยอมรับเชื่อคนๆนั้น เขารอร่องอะไรจากเรา ก็คิดว่าจะปฏิเสธอย่างไรดี มันต้องมีเทคนิคในการปฏิเสธเหมือนกัน

เหมือนกับนิทานอีสปที่เข้าเล่าว่า . . .

สิงโตตัวหนึ่งมันไปเที่ยวตามสัตว์ต่างๆว่า กลิ่นปากมันเป็นอย่างไร กลิ่นหายใจเป็นอย่างไร สัตว์บางตัวบอกว่าเหม็น มันก็ตะครุบเอ่า บางตัวว่าหอม ไอันปุดไม่จริง มันก็ตะครุบเอาก็เหมือนกัน ที่นี่ไปเจอสัตว์ตัวหนึ่งมันฉลาด มันก็บอกว่า หมูนี้คัดจนูก ดมอะไรไม่รู้เรื่องเลย นี่เขารายกว่ามันฉลาด มันมีเทคนิคในการปฏิเสธ เพราะว่าถ้าพูดว่าตึกไม่ได้ ว่าเสียมันยิ่งกรอดใหญ่ ที่นี่เราจะพูดอย่างไร เราก็พูดว่า จนูกหมูนี้แย่มาก เป็นหวัดมาสองสามคืนแล้ว ไม่รู้กลิ่นอะไรเลย นี่เขารายกว่ามันฉลาดที่จะแก้ไขสถานการณ์ คนเรามันก็ต้องอย่างนั้น ต้องมีแนวปฏิเสธไม่ให้เสียทีแก่ใครได้

ที่นี่บางที่เขามาชวนให้เราเข้าหุ้นเข้าส่วน ทำนั้นทำนี้ แ昏! พูดแนวทางดี วางแผน สติ神器บร้อยอย่างนั้นอย่างนี้ เชื่อตามเข้าไปเลย เชื่อแล้วก็เลยลงทุนไปกับเขา พอลงทุนไปแล้ว ก็ล้มจม

เป็นแطرไปเลย พอล์มแล้วบอกว่า แหม! มันพูดเก่ง อ้างสถิติ อ้างจำนวนอย่างนั้นอย่างนี้ ที่จะมีจะได้เดือนละเท่านั้น ได้ปีละ เท่านั้น...มันแจ่ว คนพูดได้ ไม่ลำบากอะไร จะยกตัวเลขให้มันแจ่ว อย่างไรก็ได้ แต่เรออย่าไปเชือ เพราะพูดมันง่ายหรอก แต่ทำนั้น มันจะได้ดังที่พูดหรือ มันต้องลงสัยไว้ก่อนว่าทำได้หรือเปล่า พูดนี่ มันง่าย ใครจะพูดอะไร์ก็ได้ พูดสร้างวิมานในอากาศสักกีครั้ง ก็ได้ แต่เกิดปัญหาว่ามันจะเอาเสากองกริถอะไรไปสร้างวิมานใน อากาศ

ถ้าเราลงสัยเอาไว้บ้าง . . .

เราก็จะไม่เสียที่คนอันธพาล

หรือว่าคนที่จะมาตั้มมายำเราด้วยประการต่างๆ

หรือมาชวนเราให้ไปเสียผู้เสียคน

อันนี้มีบอย ญาติโภมบางคนไปเสียที่เขามา เขารวนให้ไปทำ อย่างนั้นไปทำอย่างนี้ แหม! มันพูดจาเข้าที่ มีเหตุผล บอกว่า มีเท่านั้นเท่านี้ เลยเชือไปเข้าหุนกับเขา ผลที่สุดลัมไปเลย ไม่ได้ อะไร...เสียหาย อันนี้เพราะไม่มีเฉลี่ยว ฉลาดแต่ว่าไม่เฉลี่ยวใจ นั้นก็เสียหาย

เพราะฉะนั้น . . .

เราจะต้องเฉลี่ยวใจไว้ว่ามันจะเป็นไปได้หรือ

มันนำเขือหรือ คนคนนี้คือใคร

เรายังไม่รู้จักมักจี่ทำไม่จึงมาพูดโฆษณาตัวเองอย่างนี้

แล้วให้จำไว้ด้วยว่า คนที่ชอบโฆษณาตัวเองเป็นอันธพาล
เหมือนกัน จำไว้ว่า...อันธพาลชอบโฆษณาตัวเอง ชอบยกย่อง
ตัวเอง ไม่สรรเสริญยกย่องคนอื่น เอาตัวดีกว่า ข่มเขาด้วย
ประการต่างๆ เราก็ไม่ไว้ใจ พึ่งไปตามเรื่อง พึ่งดูว่ากลเม็ด
เด็ดพรายมันจะขนาดไหน เสร็จแล้วเราไม่เอาเรื่อง ไม่เชื่อ
อะไรเลยๆ ไม่เอาใจใส่ อย่างนี้ก็ไม่ลำบากอะไร

คุณลักษณะและอาการ ๓ ของคนพาล

หลวงพ่อกล่าวว่า ...

“คนพาล” คือ คนโง่

ไม่รู้จักประโยชน์โลกนี้ โลกหน้า
ปราศจากปัญญา เป็นอยู่ด้วยสักว่ามีลมหายใจ
คนพาลผู้ละประโยชน์ในโลกนี้มี ๔ ประการ

... คือ ...

- เป็นคนชี้เกียจ เกียจคร้าน ไม่ทำกิจกรรมการทำงาน
และห่วยความสามารถรู้ที่จะนำมาซึ่งลาภผล ๑
- ไม่รักษาทรัพย์ของตนด้วยอุบัtyแห่งปัญญา ๑
- เลี้ยงชีวิตด้วยความประมาททรัพย์
คือทรัพย์น้อย แต่กินมาก ๑
- คบคนพาลสันดานเป็นบ้า ๑

คนพาลผู้ลับประโภชน์ในโลกหน้ามี ๕ ประการ คือ

- ไม่มีครั้ทความเชื่อในคุณพระรัตนตรัย ๑
- ไม่มีศีล ๕ ศีล ๔ เครื่องรักษาภารายวาจา ๑
- ไม่มีการฟังธรรมเทศนา ๑
- ไม่มีการบริจาคมหานข้าว ๑
- ไม่มีปัญญาพิจารณาสังขาร ๑

บุคคลใดผู้ลับเสียชี่งประโภชน์ทั้ง ๕ ประการดังที่กล่าว
เรียกว่า คนพาล

อนึ่ง คนพาลมีอาการ ๗ คือ ลักษณะ นิมิต และอปทาน
ลักษณะ นั้นได้แก่ มโนทุจริต ๗ คือ ความเพ่งเลึงลักษณะ
ของเข้า ความพยายาม ความໂกรธผูกเวรเข้า และความเห็นผิด
จากพระพุทธศาสนา

นิมิต นั้นได้แก่ វจีทุจริต ๕ คือ กล่าววัวจลาจล อบรม
ผู้อื่น กล่าวส่อเสียด บุยงให้เข้าแทกร้าวกัน กล่าวคำหยาบ มีด่า
พ่อแม่เป็นต้น และกล่าวแต่เรื่องราวามีประโภชน์

อปทาน นั้นได้แก่ กายทุจริต ๗ คือ ข่าสัตว์ที่มีชีวิตให้ตาย
ลักษณะของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง และการล่วงประเวณในสตรี
ที่เข้าห่วง

ลักษณะเครื่องหมายที่สามารถเห็นได้ชัด และรู้ว่าเป็น
คนพาลประการสำคัญที่สุดก็คือ เข้าสามารถที่จะกระทำการ
ทุจริตได้อย่างไดก็อย่างหนึ่งดังกล่าว

ผู้เข้าคลุกคลีกับคนพากลด้วยการไปมาหาสู่ ตีสนิท ชิดชอบ จรรจิกภักดี เป็นเพื่อนร่วมคิดร่วมเห็น เป็นเพื่อนร่วมกันอยู่ และดำเนินตามอย่าง คือทำตามข้อประพฤติของคนพากล นี้ซึ่งอว่า คบคนพากล

การคบคนพากลไม่เป็นมงคล

คนพากลมี ๒ ประเภท คือ พากลภายนอก...คนอื่นที่เป็นพากล และพากลภายใน...ตัวเราเองที่มีกายชั่ววาระชาช้ำ

การคบคนพากลไม่เป็นมงคล เพราะเป็นเหตุให้ผู้คบเป็น คนเสื่อม ฉุดคร่าฐานะของตนให้ตกต่ำกว่าเดิม มีจิตใจเลวร้าย อันนำมาซึ่งความเดือดร้อนแห่งชีวิต

ส่วนการไม่คบคนพากลเป็นเหตุให้เจริญด้วยสรรพสมบัติ เลื่อนฐานะของตนให้ดีขึ้นกว่าเดิม มีชีวิตอย่างสงบสุขและไม่ต้องเดือดร้อนอนthonทุกข์ มีกาย วาจา และใจอันดีงาม ซึ่งจักนำมาซึ่งความเจริญในชีวิต

“คนพากล”

ที่นี่ คำว่า “พากล” นี่หมายความว่าอย่างไร? พากล ในศัพท์บาลีเข้าแปลว่า “อ่อน” แสงแಡดอ่อนๆ เข้าเรียกพากลเหมือนกัน

พาลสุริยะ ดวงอาทิตย์อ่อนๆตอนเข้า หรือว่าตอนเย็นๆนี่แสงมัน อ่อนๆ ก็ใช้คำว่าพาลนำหน้าเหมือนกัน

เด็กอ่อนเรียกพาละ เด็กน้อยๆอนอยู่ในเบะเรียกว่า พาลทารก หมายความว่า เด็กอ่อนยังไม่รู้เดียงสา ไม่รู้ที่จะคิด จะอ่าน ช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องให้คนอื่นช่วยเหลือ มันก็เป็นสภาพ หนึ่ง แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรียกว่าเป็น “คนพาล” หมายความว่า เป็นคนอ่อนสติปัญญา อ่อนการศึกษา อ่อนทางความคิด ความอ่าน อ่อนทางความประพฤติ อ่อนในประสบการณ์ชีวิต เขามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องอย่างนั้น เขาถูกเรียกว่า อ่อน ภาษาไทย เรายุดกันว่ามันอ่อนหัด ที่ว่าอ่อนหัดหมายความว่า มันยังเป็นพาลอะอยู่ ยังไม่เก่งในเรื่องนั้น ไม่เก่งในเรื่องนี้ ยัง อ่อนหัดเกินไป นี่เรียกว่าเป็นพาลเหมือนกัน

แต่เขามีคำว่า “อันธะ” ใส่เข้ามาข้างหน้า อันธะ แปลว่ามีด ว่าบอด มองไม่เห็น เช่นว่า คนตาบอดเขาเรียกว่าคนอันธะ เมื่อ он กัน...ตามบอด อันธะจักชุหมายความว่า เป็นคนตาบอด มองอะไรไม่เห็น อันธะปัญญา ก็หมายความว่าปัญญามันไม่มี เป็น คนมีด ไร้การศึกษา ไม่มีความคิดความอ่าน หรือเป็นคนที่ไม่ได้ เล่าเรียนในสำนักครูอาจารย์ที่ดี มีครูแต่ไม่ครูไม่ดี ครูอันธพาล ก็มีเหมือนกัน สอนลูกศิษย์ให้เสียผู้เสียคน หัดสอนลูกศิษย์ให้ ดีมเหล้าบ้าง ให้เล่นการพนันบ้าง สอนลูกศิษย์ให้ไปเที่ยวกลางคืน ทำตัวเป็นตัวอย่างในทางเสื่อม เขาเรียกว่าเป็นครูอันธพาล

คนที่เป็นประเภทอันธพาลความประพฤติไม่ดี การคิด การอ่านก็ไม่ดี การเป็นอยู่และใช้ชีวิตประจำวันที่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยนี้เรียกเป็นพากอันธพาล

คุณธรรมที่ไม่มีในอันธพาล

พากอันธพาลนี้ขาดคุณธรรมหลายอย่าง เช่นขาดเมตตา เป็นข้อแรก ไม่มีความเมตตาต่อใครๆ เห็นแก่ตัว จะเอาประโยชน์ตัวเป็นใหญ่ ไม่คิดถึงความสุขของเพื่อนมนุษย์ ถ้าจะทำอะไรเขาก็ทำเพื่อตัว แต่ไม่ได้คิดเลยว่าคนอื่นจะเดือดร้อน วุ่นวาย จะมีปัญหา...เขามิคิดอย่างนั้น แต่เขาก็ดูว่าภูตได้เป็นพ่อ นีพากอันธพาลเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ไม่คำนึงว่าสิ่งที่ได้มานั้นผิดหรือถูก ทำให้เกิดความเสื่อมแก่สังคม แก่ประเทศชาติบ้านเมือง ก็จัดเข้าในจำพวกอันธพาลเหมือนกัน

คนขาดเมตตาไม่มีความปราณีครอ ไม่มีความคิดในทางที่จะทำครอให้มีความสุขความสบายน คิดแต่ว่าจะตัดตอนความสุข ความสบายนของคนอื่น จะสร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่คนอื่น ก็เรียกว่าเป็นพากอันธพาล คือ ขาดเมตตา ขาดกรุณา ไม่ช่วยเหลือครอ ครอได้ทุกชีวิตร้อนที่จะมีแก่ใจไปช่วยเหลือให้เขามีความสุขความสบายนก็ไม่มี พากนี้เป็นอันธพาล คนที่เป็นอันธพาลนี้ไม่มีความพอใจยินดีอนุโมทนาในความสุขของคนอื่น

คนพาลไม่สรรเสริญการให้ทานและชอบเบี้ยดเบี้ยนผู้อื่น

มีพุทธภาษิตบทหนึ่งแปลว่า “คนพาลไม่สรรเสริญทาน”
ไม่สรรเสริญการให้ ตัวเองก็ไม่ให้ คนอื่นให้ก็ไม่สรรเสริญ
ไม่ชุมเชย ไม่สรรเสริญ การบริจาคม และตัดตอนการทำทาน
ของคนอื่น ใจจะบริจาคมเข้าก็ตัดตอน...ทำลายเสีย

ถ้าญาติโยมยกกระบวนจะไปหยอดผ้าป่าหอดอกจูน อันอพala
กี้ยกกระบวนเหมือนกัน มาสักด้วยแล้วก็เก็บเรียบ...หอดมันตรง
กลางทางนั่นเอง หอดให้กับพวกล้านธพalaไปเลย มันไปไม่ถึงวัด
นี่พวกลไม่สรรเสริญทาน ไม่ยกย่องการบริจาคม ไม่ยินดีในการ
บริจาคมของครา เรียกว่า ไม่พoleyยินดีในความดี ความสุข
ความเจริญของคนอื่น

ที่นี่ ลักษณะของคนอันธพalaที่เห็นได้ชัด ก็คือว่า ชอบ
เบี้ยดเบี้ยนคนอื่นให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อน ไม่มีน้ำใจ
เห็นความทุกข์ของคนอื่น แต่เห็นความทุกข์ของคนอื่น เป็นเรื่อง
สนุกไป เป็นเรื่องที่ตนสบายใจได้ทรงานคน ได้เบี้ยดเบี้ยนคนทำให้
คนไม่ได้หลับไม่ได้นอน ทำสังคมประสาทกับชาวบ้าน เช่น
อยู่ในครอบครัวก็ทำความรบกวนให้แก่ชาวบ้านทั้งครอบครัว ด้วยการ
ทำให้มีเสียงบ้าง เอาหินขวางบ้านเขาบ้าง เข้าไปปลักข้าวลักของ
เขาบ้าง ลักเล็กลักน้อย หรือว่าลักมากๆ อย่างนี้เขาระบุว่า พวกล
นิสัยอันธพalaทั้งนั้น

พวກอันธพาลมักมีอยู่ในทว่าฯไป ตามตรอกตามซอยต่างๆ มักจะมีคนประเภทนี้ชอบแฝงอยู่ แล้วก็ชอบเที่ยวกลางคืน ขอบเดินในที่มืดๆ กลางวันมักจะหลับนอน มักคล้ายๆกับนกเค้าแมว นกเค้าแมวเขานอนกลางวัน ตามนั้นไม่ค่อยเห็นกลางวัน แสงสว่างไม่ค่อยช่วย แต่พอกลางคืนตาลุกวาว แล้วก็มองอะไรเห็นชัด เพราะฉะนั้น จึงเป็นคนประเภทหากินกลางคืน พวກอันธพาลก็ เป็นพวกรอย่างนั้น ชอบหากินกลางคืน ชอบลักขโมย ตัดซ่องย่องเบาเอารทรัพย์ของคนอื่น

เรاجึงเห็นว่า อันธพาลนี้เป็นคนเกียจคร้านสันดานหนา ไม่ชอบการทำงาน เข้าไปทำงานที่ไหนก็เอาเบรียบคนอื่น ทำงานไม่จริง แต่จะเอาผลประโยชน์ให้มาก และถ้าเข้าไปทำงานที่ใด แทนที่จะเข้าไปทำงานก็กลับไปเที่ยวบุยงคนที่ทำงานให้รังเกียจ นายจ้างบ้าง ให้รังเกียจหัวหน้าบ้าง ไปให้เข้าแตกแยกกัน ให้ก่อการสไตร์ค ให้หยุดงาน สร้างปัญหาให้แก่นาย เป็นคนชอบแก่ลัง คนอื่นให้มีความทุกข์ให้มีความเดือดร้อนใจ นี้เรียกอันธพาล

อันธพาลนินสัยเป็นอย่างนั้น จึงทำแต่ปัญหาสร้างแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นในสังคมด้วยประการต่างๆ นินสัยพวกอันธพาลนั้น จึงเป็นไปในทางหลอกหลวง ปลิ้นปล้อนเบิดเบี่ยนคนอื่น ทำความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่คนอื่นอยู่ตลอดเวลา เรื่องที่จะทำให้คนสับายด้วยการให้นั้นยาก ถ้าเขาก็ให้เขาก็หวังผลที่จะเอาคนนั้นมาเป็นพรรคเป็นพวกรอไป

อันธพาลขั้นยากจนก็มี อันธพาลที่มั่งคั่งก็มีเหมือนกัน อันธพาลที่มั่งคั่ง เพราะว่า ทำมาหากินในทางที่ผิด เช่นไปเที่ยว ค้าของเลื่อน ค้าเยโรอิน ค้ากัญชา หรือว่าค้าของที่เป็นพิษ อาวุธ สมครามอะไรอย่างนั้น เอาจมาค้าขายเพื่อให้คนมั่นเบียดเบี้ยน กันฝ่ากันพนักกัน อย่างนี้ก็เป็นพวกอันธพาล อันธพาลนี้ตัวเองเป็น อันธพาลแล้วไม่พยายามส่งเสริมสนับสนุน ให้คนอื่นเป็นอันธพาล อีกด้วย ก็เรียกว่าเป็นอันธพาลเหมือนกัน

ไม่มีมิตรแท้ในหมู่คนพาล

สมมติว่า เราเป็นเจ้าหน้าที่ในวงงานวงการ แต่ถ้าเราไปคบ อันธพาลไว้ เลี้ยงไว้ ให้กำลังใจแก่พวกอันธพาล จะได้มีชีวิตอยู่ ยืนยาว ได้เบียดเบี้ยนชาวบ้านต่อไป ผู้ให้การสนับสนุนอันธพาล ก็เป็นอันธพาลเหมือนกัน เรียกว่า รวมหัวกับพวกอันธพาล ตัว ก็เป็นอันธพาลไป ทำให้เกิดความเสียหาย เพราะเลี้ยงคนชั่วไว้ ในบ้านในเรือน ให้เข้าได้ทำความชั่วต่อไป และคนชั่วนั้นแหล่ มันจะทำลายคนนั้นต่อไป เพราะอะไร?

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ...

“ความเป็นมิตรที่แท้จริง ไม่มีในคนพาล”

ความเป็นสหายหรือความเป็นมิตรที่แท้จริงนั้น ไม่มีใน คนพาล เพราะคนพาลนั้นถือเอาประโยชน์เป็นเรื่องใหญ่ ถ้าได้

ประโยชน์เราก็เป็นมิตรกับผู้นั้น ผู้ที่ให้ประโยชน์แก่เรา แต่ถ้าคนนั้นไม่ให้ประโยชน์แก่เราเมื่อใด เราจะไม่เป็นมิตรกับคนนั้นแล้ว นั้นเป็นความคิดของพวกร้อนพอال เพราะฉะนั้นเขาไม่เป็นมิตรของใครจริง เขายังหักหลังมิตรเมื่อได้ก็ได้ ทำลายมิตรเมื่อได้ก็ได้ ทรยศต่อมิตรเมื่อได้ก็ได้ นี่เรียกว่าเป็นอันธพาล

อันธพาลขึ้นธรรมดาก็มี การเมืองก็มีอันธพาลเหมือนกัน บางประเทศเรียกว่า นโยบายเป็นอันธพาล เป็นอันธพาลในเรื่องอะไร ขอบเป็นใหญ่ ชอบรุกรานประเทศเล็ก ประเทศน้อย ใช้รัฐการรุกรานหลายอย่าง เช่นว่า . . .

บุแห่งคุณภาพในประเทศให้แตกแยกกัน ให้รบกันเอง ให้เกิดเป็นสองพวก พวกรในปักษ์บวกในเมือง และที่นี้ประเทศที่เป็นอันธพาลก็ส่งอาวุธมาให้พวกรในปักษ์ส่งหยกส่งยา มาให้ ส่งคนมาช่วยเป็นที่ปรึกษา ส่งยอดอันธพาลของประเทศนั้นมาให้ มาเป็นที่ปรึกษาของพวกรอันธพาลที่อยู่ในป่า และจะได้ช่วยกันประหัตประหารเบียดเบียนให้ประเทศนั้นแตกแยกกัน บรรจ่าฟันกัน

ประเทศที่เป็นอันธพาลก็ส่งกองทัพอันธพาลเข้ามาเพื่อมาช่วยพวกรอันธพาลที่ตนเลี้ยงไว้ และผลที่สุดฝ่ายที่ไม่ใช้อันธพาล มีกำลังไม่พอ ก็แพ้เขา พอแพ้เขา...อันธพาลก็ยึดครองประเทศนั้น ต่อไป ประเทศนั้นก็เลยอยู่ในอำนาจของอันธพาล

ที่นี่ คนที่เป็นอันธพาลครองเมืองนี้เขามีมีคุณธรรม เขายังไม่มีเมตตาปรานีใคร เขายังต้องใช้อำนาจเคี่ยวเขี้ยวเรือไป

ดังที่ในหลวงรัชกาลที่ ๖ เผยไว้ว่า...

โครงการเป็นเจ้าเข้าครอง

คงจะต้องบังคับขับไล่

เคี่ยวเขญเย็นค่ารำไป

ตามวิสัยเชิงเข่นผู้เป็นนาย

เข้าจะเห็นแก่นหน้าค่าซื่อ

จะนับถือพองศ์พันธุ์น้อยอย่าหมาย...

มันลึกไปถึงอย่างนั้น นี้คือ อันธพาลที่ยุแห่งประเทศไทยนั้น ประเทคโนโลยีเดียวที่มีอันธพาลหลายประเทคโนโลยีอันธพาลใหญ่ประเทคโนโลยีหนึ่ง แล้วก็อันธพาลเล็กๆน้อยๆอยู่ๆอย่างนี้ แต่ประเทคโนโลยีนี้ให้เกิดความลับสนธุ์วุ่นวาย ส่งกองหัวพันธพาลเข้าไปในประเทศไทยนั้น ยืดครอบคลุมไว้แล้วก็ไม่ยอมถอย สุภาพชนทั้งหลายจะด่าจะตะโกน จะว่าอันธพาล ภูไม่เคยแคร์ ภูไม่สนใจ ภูจะหนาหัวด้านอยู่ต่อไป จนกว่าจะสำเร็จประโยชน์ นี้อันธพาลมันเป็นอย่างนั้น เราจึงควรรู้ไว้ แล้วก็ระวังตัว อย่าไปคลุกคลีกับพวกอันธพาล

การคลุกคลี หมายความว่า ไปกินร่วมกับเขา ไปนอนร่วมกับเขา ไปทำงานร่วมกับเขา เช่น ไปเข้าหุ้นเข้าส่วนร่วมกับพวกอันธพาล ส่งเสริมอันธพาลให้สนับสนุน กิจกรรมประเภทอันธพาล เช่น เราไปเที่ยวในที่สนุกของพวกอันธพาล สมมติว่า อันธพาลเปิดป้อนการพนัน...เราไป ก็เรียกว่าเราไปสนับสนุนความเป็นอันธพาลของพวกเหล่านั้น หรือว่าเข้าเปิดสถานที่ทำให้คน

เหลวไหลประगห์ได้ประกห์หนึ่งกีตام เรายาไปเที่ยวเตร่สนุกสนาน
ซักขวนเพื่อนกันไปสนับสนุน กีเป็นการให้กำลังใจให้กำลังทรัพย์
แก่คุณอันธพาลทั้งนั้น เราันก็จะกล้ายเป็นคุณอันธพาลไปด้วย
เหมือนกัน

ที่นี้ทำอย่างไร? ประชาชนต้องร่วมมือซักขวนเพื่อนฝูงมิตร
สหายไม่ให้ไปบ่อนนั้น ไม่ให้ไปเล่นแท่งม้า ไม่สนับสนุน สมมติว่า
พอเปิดม้าแข่ง...ไม่มีคน สนามไทรงเรงไป มีที่นั่งนิดหน่อย
คนไม่ค่อยมี...เจ้าของม้ากีวิตกกิบวลแล้ว กฎจะจับหายแล้วคราวนี้
ขึ้นเลี้ยงม้าต่อไปจะต้องขายม้าแล้ว...เลิกเสียที เพราะว่าอาชีพนี้
ไม่ไหวแล้ว มันเป็นเหตุให้คนเดือดร้อนรุนแรง กีว่ากันไปตามเรื่อง

บางคนพูดว่า “การพนันมันเป็นนิสัยของคนไทย” อันนี้
มองดูคนไทยใกล้ๆ คือ คนไทยปี ๒๕๐๐ ไม่มีนิสัยการพนัน คนไทย
ไม่เป็นนักการพนัน การพนันในเมืองไทยมีน้อย แล้วก็ไม่ค่อยจะ
เล่นกัน ดูซึ่งการพนันแต่ละชื่อมีใหม่ภาษาไทย หรือว่าซื่อภาษา
บาลีเป็นคำการพนัน...มันก็ไม่มี มันเป็นภาษาอื่นทั้งนั้น เอาไป
มาถูกก็แล้วกัน ไอ้ลายไม่ใช่ลายไทย ไปตามพากสถาปนิก
พากวิจารศิลป์ว่ามันลายอะไรในไฟมันไม่ใช่ลายไทย ลวดลาย
มันไม่ใช่ของไทย

นีมันแสดงอยู่แล้วว่า ไม่ใช่สมบัติของไทย ไฟผ่องก็ไม่ใช่
ของไทย ไฟฟรังก์ไม่ใช่ของไทย มันบอกแล้วไฟดอกจิก โพธิ์ดำเนิน
เป็นของฝรั่ง ซือก็เป็นฝรั่ง...มันไม่ใช่ของไทย

การพนันจึงไม่ใช่ของไทย แต่ว่ามันเพิ่งเกิดในประเทศไทย
 เพราะฉะนั้นใครพูดว่าคนไทยมีนิสัยชอบการพนัน แล้วใครทำให้
 คนไทยมีนิสัยการพนัน เช่น นิสัยชอบเล่นสลากรกินรูป พากเล่น
 หารายเล่นเบอร์ ใครเป็นผู้สร้างนิสัยให้แก่คนไทย พูดไปแล้วมันก็
 กระเทือนชาง อย่าไปพูดติกว่าเรื่องนี้ เรายังสร้างนิสัยใหม่ขึ้น...
 ของเดิมมันไม่มี เราไปรับอารยธรรมของต่างประเทศมา ไม่ใช่
 อารยธรรม ไม่ใช่เครื่องหมายแห่งความเจริญ เรายังเอามาใช้
 แล้วก็ใช้กันจนแพร่หลาย จนกระทั่งนิภัยว่าคนไทยเรามีนิสัยชอบ
 การพนัน ความจริงไม่มี แต่เพราะเราละเลยกะเจ้าย ปล่อยกัน
 เกินไปในเรื่องความเสื่อมความเสียมันก็เจริญงอกงามขึ้นทุกวัน
 ทุกเวลา อันนี้คือความเสียหาย

ลักษณะของมิตรที่ดี

เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้แล้วว่าอะไรมันเป็นอุบัtyมุข เป็น
 ปากทางแห่งความเสื่อม เราก็พยายามหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะ
 การคบคุณต้องระวัง คนไทยเราจึงเตือนกันไว้ว่า ...

“คบคุณต้องดูหน้า ชื้อผ้าต้องดูเนื้อ”

คบคุณต้องดูหน้า คือว่า หน้าบันทิต หรือหน้าอันธพาล
 หน้าขันดิหนน ดูให้ชัดไปถึงจิตใจ ซึ่งถึงการเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน
 คนบางคนพ้อเจอกัน ถ้ามไปไหน...หมดเรื่อง ไปได้แล้ว ไม่พูด

กันมาก แต่บางคนนั้นพอยืนคุยกันได้บ่นถัน แต่พามาที่บ้านไม่ได้ บางคนก็ขวนไปกินข้าวตามร้านกาแฟ ตามร้านอาหารได้ แต่พามาบ้านไม่ได้ แต่บางคนพาเข้าไปในบ้าน นั่งคุยกันสักครู่ยามแล้ว ก็เลิกกันไป บางคนนั้นเรารู้จะจะชวนมานอนที่บ้านก็ได้ ถ้าเราเห็นแล้วว่าเข้าดี

ที่นี่ “คนดี” นั้นคือคนอย่างไร?

เราต้องรู้ไว้ด้วยว่า คนดีนั้นมีปกติແນະนำพรำเตือนเพื่อน เพื่อนที่ดีคือเพื่อนที่ค่อยແນະนำพรำเตือน ค่อยให้สติ ค่อยละกิดบอก ไอันนั่นไม่ดีนั่น ไอันนี้ไม่เหมาะสม อย่าทำอย่างนั้นนะ อย่าไปที่นั้นนะ อย่าคบคนนั้นนะ เรื่องนั้นต้องระมัดระวังนะ เดียวจะเสียหาย เพื่อนดีของเรามาว่าจะเป็นหญิงเป็นชาย ถ้าเขาก้อยบอก ค่อยเตือนแล้วก็เป็นเพื่อนดี

เพื่อนดีนั้นย่อมจะมีความหวังดีต่อเรา ແນະนำเรารاให้ศึกษาเล่าเรียน เช่นว่า หนูนักเรียนน้อยๆ ถ้าเพื่อนดีเขาก็ชวนหนูคุยเรื่องการเรียน การเขียน การอ่าน ชวนถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ หนังสือ ตำรับตำรา เพื่อนไม่ดีก็ชวนคุยแต่เรื่องสองบุรุษจากโลกันต์บ้าง เรื่องอะไรต่ออะไร แสดงว่าเปิดแต่โทรศัพท์ตลอดเวลา ไม่ได้ดูหนังสือ เพื่อนอย่างนั้นอย่าคุยนาน ขึ้นคุยนานก็ไม่ไหว หรือเขาชวนเราไปเที่ยวในสถานที่ไม่ดี เพื่อนที่ดีนั้นต้องชวนให้เรารู้ศึกษาให้เราเกิดความชื่อสัตย์ ความอดทน การบังคับตัวเอง ความเสียสละ เกิดความรักสามัคคีในหมู่คณะ นั่นเพื่อนดีของเรา

แต่ถ้าเพื่อนอัน稻พลาลแล้วมันจะ眷จะซักไปในทางเสีย เป็น
เราจะไปโรงเรียน มันว่า เออ...เรียนมาตั้งนานแล้ว ไปดูหนังกัน
หน่อยเถอะวันนี้ แล้วชวนเพื่อนไปดูหนังไปฟังเพลง เราไม่สูบบุหรี่
ถ้าเพื่อนไม่ดีมาเคี่ยวเขญ อื้! สูบบุหรี่ โตป่านนี้แล้วมันต้องสูบ
บุหรี่เป็น นั่นเพื่อนเสีย อัน稻พลาลมาชวนให้เราสูบบุหรี่ ชวนให้เราสูบ
กัญชา หรือเอาผงขาวายดบุหรี่ให้เราสูบ นั่นเพื่อนทำลาย ไม่ใช่เพื่อน
ที่ดีของเรา

เราเห็นว่าถ้าเป็นเพื่อนที่จะทำลายแล้ว เราห่างๆเสีย ไม่ให้
เข้าใกล้ ไม่ไปคบหากับคน แล้วถ้าเพื่อนคนใดเข้าใกล้ก็กระซิบ
บอกว่า...อย่าไปยุ่งกับมัน เดียวมันจะชวนให้เราเสียหาย ชวนกัน
แอนตี้ไม่เข้าไปยุ่งกับคนข้าวคนร้าย เขาจะได้สำนึกตัวว่าสิ่งที่เขา
กำลังประพฤติปฏิบัติอยู่นี่มันไม่ดี สังคมเขาไม่ชอบ ไม่สนับสนุน
ไม่ส่งเสริม เขาก็จะได้เลิกจะจากความชั่วนั้น

พระพุทธเจ้า . . .

จึงสอนให้เราคบกับคนที่เป็นบันพิตร

อย่าคบคนที่เป็นอัน稻พลาล

. . . เพราะ . . .

จะเป็นปัจจัยให้เราเสียผู้เสียคน

ทำให้เราเกิดความเสียหายขึ้นมาได้

การคบคนชั่วนี้แหละเป็นปากแห่งความเสื่อม

ความช้ำทั้งหลาย...มักตั้งต้นจากเพื่อนไม่ดี

หลวงพ่อได้ให้แบ่งคิดไว้ตอนนี้ว่า ...

เราต้องอยู่เพื่อชีวิตให้เป็นประโยชน์ ประโยชน์ตนก็ต้องให้ได้ ประโยชน์ผู้อื่นก็ต้องให้ได้ อยู่เป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน อยู่ให้ครองแล้วสบายใจ ครองได้ฟังเร้าุดสบายใจ ได้พบเราที่ไหนเขามีความสบายใจ ไม่ใช่พอเห็นหน้าเราแล้วเขามีสบายใจ หรือบางที่เขาวิงหนี...ไม่อยากเข้าใกล้ เห็นเราเหมือนกับเราเป็นกึ้งกือ เป็นไส้เดือน เป็นสิ่งนำสะอิดสะเอียนไป สิ่งต่างๆเหล่านี้ มันไม่ได้เป็นมาตั้งแต่กำเนิด ที่มันเกิดขึ้นก็ เพราะความเหลือความประมาท เพราะคบเพื่อนไม่ดี และเพื่อนก็ดึงไปในทางช้ำทางต่ำ

บรรดาความช้ำทั้งหลายในสังคมมนุษย์นี้ มันตั้งต้นจากเพื่อนที่ไม่ดี คือเราไปคบเพื่อนช้ำ คบเพื่อนช้ำแล้วเพื่อนก็สอนเราให้ทำช้ำ ถ้าเราไปคบเพื่อนที่ชอบสูบบุหรี่ มันก็จะสอนเราให้สูบบุหรี่ คบเพื่อนที่ชอบดื่มเหล้า ดื่มเบียร์ เพื่อนมันก็ฝึกเราให้ดื่มเหล้า ดื่มเบียร์ เพื่อให้เหมือนเขา

หมายทางด่วนแล้วมันชวนเพื่อนให้ตัดทางทั้งนั้น เพื่อให้เหมือนกัน แต่คนฉลาดก็ไม่ยอมตัดทาง ถ้าคนโง่ก็เลยไปตัดทางเหมือนคนที่ทำช้ำ....ย้อมชวนเพื่อนให้ทำช้ำด้วย ก็เพื่อจะให้มีเพื่อนร่วมงานร่วมวงศ์ใหญ่กัน เราไม่รู้ไม่เข้าใจก็เลยทำไปอย่างนั้น

คบคนที่หนีโรงเรียน กีชวนเราหนีโรงเรียน ไปดูหนังไปเที่ยว สนุกสนาน หลบไปหลบมา พ่อเลิกเรียนกีกลับบ้านเท่ากัน หรือว่า มันชวนเราให้เกียจคร้านไม่ให้เรียนหนังสือ ด้วยการพูดว่า “เออ... เรียนไปทำไป เรียนไปก็เท่านั้นแหละ ไอ้คนเรียนจบแล้วได้ปริญญา ไม่มีงานทำเยอะยะะ แล้วเราจะไปเรียนให้เสียเวลาทำไม” เขา เรียกว่าให้กำลังใจในทางต่าง แก่เพื่อนผู้เข้าไปคบหา ยุ่งให้เป็นคน ไม่เรียนหนังสือ ให้ขอบสนุก ให้เล่นการพนัน ให้ไปเที่ยวในสถานที่ เหลวแหลก เพื่อมันจุ่งไป...จุ่งไป เราก็ไปกับเขา ไปแล้วก็ไม่รู้ว่า กำลังทำสิ่งเสียหาย กำลังทำสิ่งชั่วร้าย กีลายไปกันตลอดเวลา กลับตัวกลับใจไม่ได้ ถลั่ร่องลึกเสียแล้ว...จนอยู่ที่ร่องนั้น เลย เอาตัวไม่รอด อันนี้นำเสียดาย

คุณแม่ที่เกิดเรามานั้นท่านอธิษฐานใจ พอร์รู้ว่าตั้งห้องนี้ ท่านอธิษฐานใจ...ขอให้ลูกของฉันเป็นเด็กดี เป็นคนมีปัญญา มี ความฉลาด เป็นผู้มีความสามารถ เป็นผู้ประพฤติดี ประพฤติชอบ เป็นเกียรติเป็นศรีแก่วงศ์ตระกูล ไปให้วัดไหน ไปไหว้อะไร ที่ไหน กีวิวงอนขอร้องเพื่อให้ลูกดีทั้งนั้น ไม่มีแม่คนไหนที่จะไป อธิษฐานว่าให้ลูกออกมาเป็นโ้อเลือ หรือว่าขอให้เป็นอันธพาล รักบ้านรักเมือง...ไม่มี

แม่พ่อมีความปรารถนาดีต่อลูก อยากให้ลูกดี ให้ลูกเจริญ ให้ลูกก้าวหน้า อันนี้เราที่เป็นเยาวชนอยู่ในวัยรุ่นนี้ต้องคิดให้ได้ รักคุณแม่ให้มาก รักคุณพ่อให้มาก รักพี่รักน้อง อย่าไปรักคนอื่น

ให้มากเกินไป เพราะว่าถ้ารักมากเกินไปแล้วมันจะเสียคนได้ง่าย ตั้งใจเรียนเขียนอ่านให้มีความรู้สึกซึ้ง ให้นึกเตือนตนไว้เสมอว่า คนที่ไม่มีความรู้เหมือนคนatabอดคนหูหนวก atabอดแล้วมันมองไม่เห็นอะไร ไม่เห็นสีของดอกไม้ ไม่เห็นสีของใบไม้ ไม่เห็นทิวทัศน์ อันสวยงามตามธรรมชาติของโลกนี้ เพราะตาเข้าบอด คนหูหนวก ก็ไม่ได้ยินอะไร หลวงพ่อปัญญาณทะเทศก็ไม่ได้ยิน เสียงดนตรี ก็ไม่ได้ยิน เสียงอะไรก็ไม่ได้ยิน เขาระบุว่าคนหูหนวก เมื่อเรา หูหนวกเสียแล้วมันก็ไม่ได้เรื่องอะไร...เสียหาย

ที่นี่ถ้าเราเป็นอย่างนั้นเราจะเสียคน เราอย่าอยู่อย่างคนเสียคน แต่อยู่อย่างคนดี มีประโยชน์ เป็นเด็กดีต้องเป็นเด็กดี เป็นหนุ่มดีสาวดี แล้วออกไปเป็นผู้ใหญ่ดีต่อไป เพราะเราเกิดมา เพื่อสร้างความดี หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่า เราเกิดมาเพื่อ ประพฤติธรรม เพราะเราเกิดจากธรรมะ พ่อแม่มีธรรมะจึงได้ เกิดเรามา ถ้าพ่อแม่ขาดธรรมะเราก็ไม่ได้เกิด ท่านเอาไปพิธี เสียที่ไหนก็ไม่รู้...ไม่ได้เกิดออกมานะ ที่นี่ที่ได้เกิดเป็นตัวเป็นตน เรียบร้อย ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ก็เพราะว่าคุณธรรมที่อยู่ใน น้ำใจคุณพ่อคุณแม่คุณครองรักษา เราเกิดมาจากการะ เราอยู่ ด้วยธรรมะ เราเกิดต้องใช้ธรรมะเป็นดวงไฟสองทาง ให้เดินไป ในทางที่ถูกที่ชอบ อย่าได้เดินไปในทางที่ผิดที่เสียหาย

อยู่ในกรุงเทพฯ นี่ สิงบั้วยที่ทำให้เด็กหนุ่มเด็กสาวเสียคน มีมาก หนูฯ จำไว้...มันมีอยู่มาก มันยั่วยวนชวนใจ เข้ายังทางวิถุ

ยั่วทาง โทรทัศน์ ยั่วตามป้ายโฆษณา ตามสามแยก สี่แยกต่างๆ ถ้าหากเราลงให้เหลเพลิดเพลินไปกับสิ่งเหล่านั้น...เราจะเสียคน เมื่อคนเข้าไป แล้วก็ตายด้วยผลไม้มีพิษนั้นก็ต้องระวัง ผลไม้ไม่ใช่ว่า จะกินได้ทุกอย่าง ใบไม้ไม่ใช่ว่าจะกินได้ทุกอย่าง...ต้องระวัง สิ่งใด เป็นพิษอย่างกินเข้าไป ผู้ใดเชือฟังคำสอนคำเตือน...ชีวิตก็อยู่รอด เรียกว่าได้ชีวิต ชีวิตปลอดภัย แต่ถ้าเราไม่เชือฟังใคร พ่อแม่ห้าม ไม่เชือ ห่าว่าพ่อแม่เป็นคนหัวเก่า ไม่ทันสมัย สมัยนี้เขาย่างนีกัน ทั้งนั้น คุณพ่อคุณแม่ไม่รู้เรื่อง มันห่าว่าพ่อแม่โป้เสียอีกด้วยซ้ำไป ใจมันตกต่ำเสียแล้ว เลยคิดอย่างนั้น แล้วก็ไปตามความคุณของ เมื่อโนโครถึกที่วิงไปตามความคุณของ แล้วผลที่สุดก็ไปสู่คนตก กันทั้งนั้น เข้าเอาไปฝ่าตายไป บางคนก็ตายทั้งเป็น

พลเมืองสามขัน

ตายทั้งเป็น ก็คือ ชีวิตไม่มีค่า ไม่มีราคา เพราะเราทำแต่ เรื่องชั่วเรื่องร้าย ชีวิตเลยตกต่ำ...สูญค่า เพราะจะนั้นในฐานะ ที่เราเป็นเด็ก ยังอยู่ในวัยของการศึกษา เราจะต้องค่อยเตือนจิต ลงกิดใจไว้ให้คิดแต่เรื่องถูกต้อง ให้พูดแต่เรื่องถูกต้อง ทำแต่ เรื่องถูกต้อง คบคนที่ดีงามไปสู่สุสานที่ดีงาม อย่าไปสู่ที่ชั่วที่ร้าย เช่นมาวัดนี้เรียกว่าใช่ได้ แต่ถ้าไปเที่ยวตามบาร์ตามโน๊คลับ ตาม

สถานที่ต่างๆที่เป็นเครื่องชวนให้เหลวไหลเสียผู้เสียคน เราก็จะ
หมดค่าหมดราค้า ชีวิตของเราจะไม่มีความหมาย เป็นผลเมือง
ไทยประเทททำจำนวนให้เต็มเท่านั้น

พลเมืองมันมี ๓ ขั้น คือ ...

คนที่หนึ่งมาทำประเทศชาติให้คงดีงาม

อีกคนหนึ่งเกิดมาทำประเทศชาติให้ต่ำทรมาน

อีกคนหนึ่งเกิดมาเพื่อให้จำนวนมันเติม...ให้เป็นจำนวนเติมกับเขา แต่ว่าไม่ได้ทำอะไรที่เป็นคุณงามความดี

ไม่ควรอยู่อย่างคนที่ทำประเทศชาติให้ตกต่ำ ไม่ควรอยู่อย่างคนที่ให้มั่นคงจำนวนที่เขานับกันในสำมะโนครัว แต่อยู่เพื่อสร้างตัวเองให้เจริญก้าวหน้า ให้เป็นประโยชน์แก่แผ่นดินที่เราได้อยู่อาศัย

หนูทุกคนจำเรื่องนี้ไว้ เอาไปคิดจำใส่ใจเอาไปปฏิบัติ การมา
วัดก็จะได้ประโยชน์ ได้คุณ ได้ค่า ควรเขียนไว้ในสมุดบันทึก หรือ
เขียนใส่กระดาษติดไว้ข้างที่นอน พอตื่นนอนอ่านเสีย ก่อนนอน
ก็อ่าน อ่านแล้วก็มองดูตัวเองว่า ...

เรารู้ว่าคนผิดหรือว่าคนถูก

เรารอยู่อย่างคนเจริญหรืออยู่อย่างคนล้าหลัง

เรารู้อย่างคนดีหรืออย่างคนชัว

ถ้ารู้สึกตัวว่าไม่ค่อยดี ไม่เป็นประโยชน์ ก็แก้ไขกลับใจเสียเดินทางผิด...รู้ว่าผิดก็อย่าเดินต่อไป รับกลับเดินทางที่ถูกเสีย

គບគນພາລ ພາລພາໄປທາຜິດ

ອຍ່າເຂົາໄກລັກນ້ຳ ອຍ່າມ້ວ່ສຸມກັບຄົນໜ້າ
ແຕ່ເຮົາຄວາມເຂົາໄກລ ຄົນດີ

គບຫາສາມາຄມກັບຄົນດີ ມີຄຸນຮຽມປະຈຳຈິຕໃຈ

ພຣະພຸທອເຈົ້າທຣັສວ່າ ຂບຄນເຢັ່ງໄດ...ກີຈະເປັນດັ່ງຄົນເຢັ່ງນັ້ນ
ເຫັນ ເຮົາໄປຄົບຄນີ້ແລ້ວ ໄມ່ເຫັນໄດ້ເຮົາກີຈະເປັນຄົນີ້ແລ້ວ ໄປຄົນນັກ
ກາຮັນນັ້ນ...ເຮົາກີຈະກລາຍເປັນນັກກາຮັນໄປ ເຮົາໄປຄົບກັບນັກເຖິງ
ກລາງຄືນ...ເຮົາກີຈະກລາຍເປັນນັກເຖິງກລາງຄືນ ເຮົາໄປຄົບກັບຄົນທີ່
ເກີຍຈົກຮ້ານ...ເຮົາກີຈະກລາຍເປັນຄົນເກີຍຈົກຮ້ານ ຂບບັນຫິດ...ເຮົາກີຈະ
ກລາຍເປັນບັນຫິດ ຂບອຸບາສກ...ເຂົາກີຂວານເຮົາໄປວັດ ຄ້າຄົບກັບຄົນອື່ນ
...ເຂົາກີຂວານເຮົາໄປທີ່ອື່ນ ນີ້ຄືອຄວາມເສີຍຫາຍ

ປັຈຈີຍກາຍນອກທີ່ຈະທຳໄຫ້ຄົນເສີຍອູ້ທີ່ກາຮັນຫາສາມາຄມ
ຈຶ່ງຄວາມເລືອກຄົບແຕ່ຄົນດີ

ໃນມັງຄລສູຕຣີບື້ນຕັ້ນວ່າ...

ອະເສວະນາ ຈະ ພາລານັ້ນ ປັນທິຕານັ້ນຈະ ເສວະນາ

ແປລວ່າ ອຍ່າຄົບຄນພາລ ໃຫ້ຄົບບັນຫິດ

ຈຶ່ງຄວາມເລືອກພິຈາຮນາຄນທີ່ເຮົາຈະໄປຄົບຫາສາມາຄມດ້ວຍ

ພຣະພຸທອເຈົ້າຢັ້ງຕຣັສຢໍາໄວ້ອີກວ່າ ຄ້າໄມ້ໄດ້ເພື່ອນທີ່ດີກວ່າເຮ
ຄວາມເຖິງໄປຄົນເຖິງ ທ່ານສອນໄວ້ສິ້ງຂນາດອຍ່າງນັ້ນ ຢ້າໜັກໃນ
ເຮືອງເກີຍກັບເສວະນະຄືອກາຮັນຫາສາມາຄມ ເພຣະວ່າກາຮັນຫາ

สมาคม ทำคนให้เสียมากแล้ว ทำให้คนดีก็มี แต่ว่าคนเราไม่ค่อยจะเลือก... คงมันเรื่อยไป ผลที่สุดก็เสียผู้เสียคนไปตามๆ กัน เพราะไปเสวนากับคนข้าวคนพลา อันเป็นปากทางของความเสื่อม ความเสียหาย

คงบันทิต บันทิดพาไปหาผล

เมื่อท่านสอนไม่ให้คบคนพลาแล้ว ท่านก็แนะนำให้คบแต่บันทิต เพราะคบบันทิตแล้วทำให้มีความเจริญรุ่งเรืองบันทิดนั้นเป็นอย่างไร?

หลวงพ่อได้กล่าวไว้ว่า ...

บันทิตมีลักษณะตรงข้ามจากชนพลา คือ ท่านเป็นอยู่และดำเนินในประโยชน์กิจด้วยปัญญา ไม่มีที่จะคิดให้ร้ายแก่ใครๆ

บันทิตเป็นผู้ที่มีอธยาศัยโอบอ้อมอารี และเหลียวแลถึงประโยชน์ของผู้อื่นไม่คดดาย ย่อมแสวงหาประโยชน์ ๒ ประการ ได้แก่ ประโยชน์ในโลกนี้ และประโยชน์ในโลกหน้า

บันทิตมี ๒ ประเภท

... กล่าวคือ ...

บันทิตภายนอก... คือคนอื่นที่เป็นบันทิต

และบันทิตภายใน... ตัวเราเองที่มีกาย วาจา และใจดีงาม

ลักษณะของการควบบัณฑิต มี ๗ ประการ คือ
การไปมาหาสู่
การเข้าตีสนิทชิดชอบ
ความจรรยา คือ รักใครรักนั้นจริง
ความก้าดี คือ นับถือเลื่อมใสซื่อตรงต่อ กัน
เป็นเพื่อนร่วมคิดร่วมเห็นด้วยกัน
เป็นเพื่อนร่วมกินร่วมอยู่ด้วยกัน และดำเนินตามอย่าง
ผู้เข้าสมาคมกับบัณฑิต ด้วยลักษณะแห่งการควบบัณฑิต
ดังกล่าว ซึ่งว่า “ควบบัณฑิต”

ควบคนเข่นได้ก็เป็นคนเข่นนั้น ผู้ควบบัณฑิตก็พลอยเป็น
บัณฑิตไปด้วย แม้ถึงหากจะไม่ตื้น ก็ยังได้ชื่อว่าอยู่ในหมู่บัณฑิต
ย่อมเป็นลิริแก่ตน ดูใบไม้ห่อของห้อม...ก็พลอยห้อมไปด้วย
ผู้ควบมิตรชั่วแม้จะไม่ชั่วไปตาม ก็ยังเสียชื่อเสียงว่าสมาคม
กับคนชั่ว ดูจคนเดินทางร่วมใจ แม้มิใช่ใจก็ยังพลอยถูก
อันตรายด้วย

ผู้ซึ่งชื่อว่าเป็นบัณฑิต แม้เมื่อเราควบเพียงครั้งเดียว การควบนั้น
ก็ทำให้เรามีความสุขอยู่เป็นนิaty คุ้มครองเราให้ปลอดภัย และ
สนับสนุนให้เรามีชื่อเสียงเกียรติคุณ

ผู้ใดควบหาบัณฑิตแล้ว ย่อมจะซักพาให้ทำดี คือ ทาน ศีล
ภารนา เป็นต้น ขวนให้ประพฤติอยู่ในสุจริตทั้ง ๗ ได้แก่ กаяสุจริต
วจีสุจริตและมโนสุจริต

กายสุจริต คือ ไม่ม่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์
และไม่รุ่มประเวณในสตรีที่เข้าทาง
วิสุจริต คือ ไม่พูดปดผู้อื่น
ไม่พูดسؤเลียดบุญผู้อื่น ไม่พูดคำหยาบ
และไม่พูดคำที่ไม่มีประโยชน์
โมสุจริต คือ ไม่โลภ
คิดอยากได้ของผู้อื่นที่เขาไม่ได้ให้
ไม่อាមณฑยาบาทผูกเร叹
ไม่เห็นผิดจากพระพุทธศาสนา

การควบบัณฑิตเป็นเหตุให้ผู้คนนั้นเจริญด้วยสรรพสมบัติ
เลื่อนฐานะของตนให้สูงขึ้นไปกว่าภาวะเดิม มีภัยว่าจะใจดีงาม
มีชีวิตก้าวดำเนินไปอย่างสะดวก رابรื่น ปลอดภัย ปราศจาก
อุบัทช์และอุปสรรค ไม่โศกเศร้าในท่านกลางหมู่คนผู้โศกเศร้า
สบ้างมาท่านกลางหมู่ญาติ เป็นผู้มีความสุขอยู่ตลอดกาล และ
หลุดพ้นจากทุกข์ในวัฏภะทั้งสิ้นเป็นที่สุด จะนั่นด้วยเหตุดังกล่าว
พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส การควบบัณฑิตนั้นเป็นเหตุแห่งมงคล
ความเจริญ

คนรักกัน...ก็ต้องผูกพันกันและห่วงใยกัน จึงแนะนำกัน
ซักนำกันและชวนกันไปในทางที่ดีงาม เรายังเพื่อนมิพากพ้อง
มิมิตรสายมากมาย ก็ซักชวนกันไปเข้าวัด เพื่อฟังธรรม ทำบุญ
ศึกษาธรรมะ จะได้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตต่อไป

มีคำสอนของหลวงพ่อปัญญาฯ อญ্তตอนหนึ่งว่า . . .

บุคคลที่มองชีวิตถูกต้อง เข้าใจปัญหาชีวิตอย่างถูกต้อง
เขาจะเป็นอยู่ด้วยความระมัดระวัง ไม่คิดอะไรในทางที่จะทำให้
เป็นทุกข์ ไม่พูดอะไรกับใครในทางที่จะก่อให้เกิดทุกข์ ไม่ทำอะไร
อันจะเป็นเหตุให้เกิดปัญหาภาระทบทั้งต่อคนนั้นต่อคนนี้
คนอย่างนี้เป็นประโยชน์แก่สังคม อยู่ด้วยธรรมะ ธรรมะเป็น
เกราะป้องกันคนนั้นไม่ให้เกิดอันตราย เราจึงจำเป็นต้องแสวงหา
ธรรมะเพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

วันอาทิตย์เรามีเวลาว่างก็ซัก寒暄กันมาทีวัด การมาวัดใน
วันอาทิตย์ก็มาเพื่อศึกษาทำความรู้ความเข้าใจ การแสดงธรรมนี้
ก็คือการให้ความรู้ทางธรรมะ เราจะได้รับธรรมะไปเป็นหลักใน
ชีวิตประจำวันต่อไป เรายังจะปลอดภัยมากยิ่งขึ้น อย่ามานา闷เดียว
รู้จักเพื่อนฝูงมิตรสหายเราก็พยายามดึงเขมาด้วย ให้เข้าได้มา
ชิมรสแห่งพระธรรมเสียบ้าง ให้เข้าได้มองเห็นว่าธรรมะเป็นสิ่ง
จำเป็นสำหรับชีวิตของเขาย่างไร และเมื่อเข้าได้เห็นคุณค่าของ
ธรรมะ เข้าแสวงหาธรรมะของเขات่อไป เรายังช่วยเพื่อนของเรา
ให้ดีขึ้น

การรักเพื่อก็ต้องช่วยเพื่อนให้ดีขึ้น อย่าชวนเพื่อนไปใน
ทางต่ำทางเสีย โดยมากเรามีค่อยชวนกันมากความดี แต่ชวน
กันไปหาสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม การชวนเพื่อนฝูงมิตรสหายไปในสิ่งที่
ไม่ดีไม่งามนั้น...เราไม่รักเข้า เราทำลายเข้า เราเอาเข้าไปสู่ที่ช้ำที่ทำ

ทำให้เขาหมดความเป็นคน หมดความเป็นผู้มีคุณธรรมในจิตใจ เป็นความเลือมแก่เรา เป็นความเลือมแก่เขา เป็นเรื่องที่เราไม่ควรกระทำ แต่ว่าเราควรจะดึงเขามาวัด นาหาพระ มาศึกษาธรรมะ ถ้าเราเห็นเพื่อนคนใดมีจิตใจกำลังตกต่ำ เช่นเขามีความทุกข์ มีความเดือดร้อนใจ อกไหม์ໄลสืบม เราจะช่วยเขาได้อย่างไร?... ช่วยอย่างอื่นมันไม่ได้ มันไม่ตัดปัญหา แต่ว่าชวนเขามาวัด มาในวันอาทิตย์ก็ได้ ไม่ใช้วันอาทิตย์ก็ได้ถ้าเป็นกรณีที่รุนแรงมีเรื่องพิเศษต้องมาวันอื่น ไม่ใช้วันอาทิตย์ เพราะว่าวันอาทิตย์นี้เวลาไม่ค่อยจะมีสำหรับที่จะคุยกับเรื่องเฉพาะคน จึงมาในวันอื่นก็ได้ มาในวันเสาร์ก็ได้หรือวันไหนที่เราหยุดงานหยุดการ หรือว่าเวลาตอนเย็นเลิกงานแล้วเราเก็บขวดเพื่อนมาวัด นำเพื่อนมาให้พบ ‘หมอทางใจ’

คนป่วยเป็นโรคทางกายนั้นเรานำไปโรงพยาบาล แต่ว่าคนป่วยโรคทางใจนั้นต้องนำมาที่วัด เพราะว่าธรรมะนั้นเป็นโรงพยาบาลของโรคทางใจ เป็นยาแก่โรคทางจิตใจ นำเขามาพูดจาทำความเข้าใจกันให้รู้เรื่อง แต่ก่อนที่จะนำเพื่อนมานี่ ควรจะบอกให้ทราบกันก่อนสักหน่อย อย่าไปบอกต่อหน้าเพื่อน ว่าเพื่อนคนนี้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เขาจะอายในการที่บอกต่อหน้าอย่างนั้น ทำให้เขาเสียกำลังใจ แต่เราควรจะบอกก่อน... บอกมาทางโทรศัพท์ก็ได้ หรือว่าเขียนจดหมายมาบอกล่วงหน้าให้รู้ว่า คนที่จะพามานี้มีอาการโรคเป็นอย่างไร สภาพจิตใจเป็นอย่างไร

ก็จะได้เตรียมมาไว้ให้เข้าให้เหมาะสมแก่โรคที่เข้าเป็น แล้วเขาก็จะได้รับประทานจากธรรมะ

การทำอย่างนี้ช่วยได้จริงจัง ช่วยในทางวัตถุเป็นการช่วยเลิกน้อย เพราะเรื่องมันไม่จบถ้าช่วยหายาวยัตถุนี่ แต่ว่าเราช่วยยกระดับจิตใจของเข้าให้สูงขึ้น ให้เข้าได้รู้จักปรับตัวเอง ทำตัวเองให้ถูกต้อง นั้นเป็นการช่วยแท้ เป็นเรื่องที่ควรกระทำ

เราอย่านึกว่า “ธุระไม่ใช่” อิกเซ่นเดียวกัน แต่นึกว่าเราเป็นเพื่อนกันควรจะช่วยเพื่อนในทางยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น แล้วพยายามดึงเข้ามา หรือว่าเอาธรรมะไปแจกให้เพื่อนอ่าน เรากำฟังแล้วซื้อหนังสือธรรมะไปแจกให้เพื่อนได้อ่านได้ศึกษา หรือเทปธรรมะไปให้เข้าได้เปิดฟังอย่างนี้ก็ได้ เขาก็จะฟังหรือไม่ฟัง เราก็ต้องถามบ้าง “เป็นอย่างไร หนังสือเล่มนั้น อ่านแล้วหรือยัง” “เทปเรื่องนั้นฟังหรือยัง” เราก็จะได้รู้ว่าสิ่งที่เราเอาไปให้มันเกิดประโยชน์แก่ผู้รับหรือเปล่า เป็นการสอบถามตามเพื่อจะได้รู้ถ้าสมมติว่าเพื่อนเขายังไม่ได้อ่าน พอเราถามบ่อยๆเขาก็กระดาษแล้วเขาก็ต้องอ่าน หรือยังไม่ได้ฟังเขาก็คิดว่า “umm! เขากลัวต่อหน้าซื้อมาให้แล้วยังถามบ่อยๆ เลียด้ายว่าฟังแล้วหรือยัง อื้! ต้องฟังเสียหน่อย” เขาก็ได้ฟัง เมื่อได้ฟังก็เกิดปัญญา เกิดความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ สภาพจิตใจก็จะดีขึ้น

การช่วยให้คนอื่นมีสภาพจิตใจดีขึ้น นั้นแหล่เป็นการช่วยทั้งงาน เป็นกิจที่เราจะต้องกระทำ เป็นการส่งเคราะห์เพื่อน

มนุษย์อย่างแท้จริง เดียวนี้มีการส่งเคราะห์กันมากเหมือนกัน แต่ว่าส่งเคราะห์ในทางวัตถุ เอาเสื้อผ้าไปแลก เอาอาหารไปแลก เอาอะไรไปแลกกันเรื่อยๆไป...แลกไม่จบหรอก เพราะว่าเราให้แต่ วัตถุ แต่ไม่ให้สิ่งที่เป็นคุณค่าแก่ใจ สภาพจิตใจเขาก็ยังไม่ดีขึ้น ก็ต้องช่วยกันเรื่อยไป เป็นเด็กอ่อนที่ต้องป้อนนมให้กินอยู่ตลอด เวลา ประเทศไทยจะเติบโตได้อย่างไร

การช่วยเหลือที่แท้จริง

การช่วยที่แท้จริงนั้นคือ “ช่วยเขาให้รู้จักช่วยตัวเอง ให้เขารู้จักพึงตัวเอง” นั้นแหล่ะคือหลักการที่ถูกต้อง

แต่ถ้าเราช่วยเขาจนเขารู้อ่อนแอบ ไม่มีกำลังจะช่วยตัวเองได้ ก็เหมือนกับว่าไม่ได้ช่วยอะไร แต่กลับไปทำให้เข้าเป็นคนอ่อนแอบ ไปเสียด้วยซ้ำไป การทำให้คนอ่อนแอบนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง เมื่อเราเลี้ยงลูกก็เหมือนกัน ถ้าเราเลี้ยงจนลูกอ่อนแอบ ช่วยตัวเองไม่ได้ พึงตัวเองไม่ได้ เด็กคนนั้นจะมีอนาคตอันลำบาก โดยขึ้นจะลำบาก...พ่อแม่ก็จะไม่สบายใจ แต่ถ้าเราฝึกให้เขารู้จักช่วยตัวเอง พึงตัวเอง อะไรที่เข้าพอจะทำได้ก็ต้องให้เข้าหัดทำ เรื่องเล็กๆ เรื่องน้อยๆให้เข้าทำเอง ให้เข้าทำทีละเล็กทีละน้อย เป็นการสอนให้รู้จักช่วยตัวเอง พึงตัวเองไปตั้งแต่เล็กๆ พอดีบโตขึ้นเขาก็จะช่วยตัวเองได้ พึงตัวเองได้

การสอนคนให้รู้จักช่วยตัวเอง พึงตัวเองได้ นี่แหล่ะคือ การปฏิบัติตามหลักของพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าท่าน สอนให้ชาวพุทธช่วยตัวเอง พึงตัวเอง ช่วยตัว พึงตัว ก็ต้องพึง ธรรมะ คือเอาระรمانนั้นแหล่ะมาเป็นที่พึ่ง ถ้าเอาระรمانมาเป็น ที่พึ่งก็เรียกว่า ช่วยตัวเองได้ พึงตัวเองได้

คบคนดีเป็นมิตรสหาย

เพื่อความปลอดภัย เพื่อความอยู่อย่างผาสุกสำราญ ทั้งใน ส่วนตัวและส่วนรวม คนเราควรคบคนดีเป็นมิตรสหายเท่านั้น อย่าได้คบหาสมาคมกับคนชั่วเลย แต่หากได้เพื่อนเป็นคนไม่ดี ก็ควรแนะนำซักชวนให้เข้าเป็นคนดี ให้หลีกห่างจากนายมุข เพื่อนขี้เกียจ ก็หาอุบายให้เป็นคนขันขันแข็ง เพื่อนชอบเที่ยว กลางคืนก็ซักชวนให้เข้าเลิกเที่ยวกลางคืน เพื่อนชอบดื่มเหล้าก็ ซักชวนให้เข้าเลิกดื่มเหล้า เพื่อนชอบเล่นการพนัน ก็ซักชวนให้ เข้าเลิกเสีย ทำได้อย่างนี้ก็จะเป็นบุญกุศลอย่างมากมายทีเดียว หลวงพ่อปัญญาฯ ท่านสอนไว้ว่า ...

คบคนดีเป็นมิตรสหาย คนเราเป็นสัตว์สังคมจักอยู่ในโลก ลำพังคนเดียวไม่ได้ แต่ต้องรวมกันอยู่เป็นหมู่เป็นเหล่า จึงต้องมี มิตรสหายเป็นเพื่อนร่วมใจ มิตรมีอยู่สองพวกคือมิตรดีและ มิตรชั่ว คบคนดีทำให้เราดีขึ้น แต่ถ้าคบคนชั่ว ก็จักทำให้ตนเลวลง

พระพุทธองค์ตรัสว่า “ถ้าพูดถึงเหตุภัยนอกกันแล้ว การคบหาสมาคม...เป็นปัจจัยสำคัญที่จักทำคนให้ดีให้เสีย” ดังนั้น ในมงคลสูตรจึงสอนถึงเป็นข้อแรกว่า “อย่าคบคนพาล คบหาบันพิต” ภาษีตไทยก็ว่า “คบคนให้ดูหน้า ชี้อผ้าให้ดูเนื้อ” ล้วนแต่ มุ่งสอนให้ฉลาดในอุบัติคบมิตรทั้งนั้น จึงควรที่ผู้ห่วงความเจริญ แก่ตนจักต้องระวังต้องคบหาแต่คนดีเท่านั้น อย่าคบหากันช้า เป็นอันขาด

ชีวิตของคนเราจะอยู่โดยเดียวตามลำพังไม่ได้ เพราะเป็น สัตว์เมืองจึงต้องอยู่กันเป็นหมู่เป็นคณะ แต่คนที่รวมกันอยู่เป็นหมู่ เป็นคณะนั้นย่อมมีทั้งดีและชั่วປัปนกัน คนดีย่อมนำประโยชน์มาสู่หมู่คณะ คนชั่วนำความทุกข์มาให้แก่หมู่คณะ

พระพุทธองค์ตรัสว่า คบคนเช่นใดก็เป็นคนเช่นนั้น

ถ้าคบนักเลงเหล็กกล้ายเป็นคนขี้เหล้า

ถ้าคบนักเลงการพนันกึกลายเป็นนักเลงการพนัน

ถ้าคบคนขี้ลักขี้โมยกึกลายเป็นโจร

ถ้าไปนอนร่วมกับคนเกียจคร้าน

...ไม่เท่าได้กึกลายเป็นคนเกียจคร้านไปด้วย

พระพุทธองค์ตรัสอีกว่า ...

ถ้าพูดถึงเหตุภัยนอกที่จะทำตนให้ดีให้เสียกันแล้ว ไม่มีอะไรจะสำคัญกว่าการคบหาสมาคม การสมาคมเป็นพานะ ของความดีและความชั่วทั้งสองสถาน เมื่อเห็นคุณและโทษของ

การสมาคมแล้ว ผู้ที่หวังจะแก้ไขตนเองให้เป็นคนดี จึงควรเข้าไปคบหาสมาคมคนดี รับฟังคำสั่งสอนของคนดี ดำเนินชีวิตตามแบบของคนดี ความดีก็จะเกิดแก่ผู้นั้น และหาก็จะไปสู่ทางเจริญได้สมความปรารถนา

ซักขวานเพื่อนให้ห่างไกล語言บัญชา

การซักขวานเพื่อนให้เลิกจากสิ่งเสพติดได้ก็คงหนึ่งในเดือนหนึ่ง...นั่นแหลมยอดบุญแล้ว เราได้ช่วยเพื่อนมนุษย์เต็มที่แล้ว

เราไม่ได้ช่วยคนเดียวนะ เช่นว่าพ่อบ้านขี้เม้า เราไม่ได้ช่วยพ่อบ้านคนเดียว แต่เราช่วยแม่บ้าน ช่วยลูกของเขาหลายคนแล้วก็ช่วยประเทศไทย คือการงานมันดีขึ้น เขายังจัดเก็บหอมรอมริบ รู้จักคุณค่าของชีวิต นี่มันช่วยไปแพร่หลาย ช่วยไปอย่างกว้างขวาง

พวกเรายาวพุทธควรจะถือว่า ไม่ดีเมื่อไร ไม่ให้ครื้น และไม่ส่งเสริมการดื่มสุราเมรัย สิ่งเสพติดประเภทต่างๆ บางคน... ผู้ใหญ่ทำบุญอายุ ไปซื้อเหล้าต่างประเทศ ซื้อบรั้นดีราคาแพง วิสกี้...ของนายขอบ นี่เท่ากับว่าไปบอกนายว่าดื่มมากๆ แล้วจะได้ตายเร็วๆ พอจะได้มาเป็นนายต่อไป มันไม่ใช่ให้พรมาย เรียกว่าไปแข่งให้นายตายไวๆ เอาเหล้าไปให้ นายมันก็ตายไว

เรื่องนี้ไม่ค่อยมีใครเข้าพูดกัน มันไม่ถูก ไม่ชอบ ไม่ควร
เราควรจะซื้อของที่เป็นประโยชน์แก่เขา ของอะไรก็ได้ที่มันเป็น^{ประโยชน์}แก่เขา กินกันได้หลายคน นี่พ่อบ้านกินคนเดียวแล้วก็มา...
เสียเกียรติคนไทย เสียเกียรติของความเป็นข้าราชการ ไม่ระมัด
ระวังตัว เที่ยวมาแบบะอะมะเทิ...เสียหาย เราทำให้คน
เสียหายเป็นบาป ช่วยให้คนเกิดการควบคุมตัวเอง ยับยั้งชั่งใจ
สำนึกรักในความเป็นมนุษย์ในความเป็นไทย ในความเป็นพุทธบริษัท
นั่นเป็นการถูกต้อง ไม่เกิดเรื่องเสียหาย นี่เราควรจะทำอย่างนั้น
ลองหัดทำอย่างนั้นกันเสียบ้าง คนไทยเราช่วยกันปฏิรูปสังคม
ให้ดีขึ้น ไม่ช่วยให้ครกเป็นโรคพระน้ำมา แต่ช่วยให้คนเป็นโรค
อยู่แล้วหายโรคหายภัย ชีวิตเขาจะเป็นสุข ครอบครัวจะเรียบร้อย

คนที่ทำผิดโดยไม่เจตนา เมื่อสำนึกได้ก็ยังมีคนให้อภัย

ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

ไม่ว่าเขาจะเป็นขั้นไหน มีอาชีพการทำงานอย่างไร
เขาก็ต้องเคยทำอะไรที่ผิดพลาด
และเสียหายบ้าง...เป็นธรรมชาติ

การกระทำที่ผิดพลาด ถ้าหากว่าลิ่งที่ทำนั้นเป็นไปด้วย
ใจที่ไม่เจตนา ก็ยังจะมีคนให้อภัยเข้าและยังมีคนลงสารอยู่ โดย
นึกเสียว่าวันหนึ่งเขากลับต้องมาทำลิ่งที่ดีงามต่อไป

คนที่ทำผิดโดยตั้งใจ...เป็นคนไร้ศีลธรรม

แต่ถ้าใครกระทำความผิดโดยตั้งใจ และถ้ามีครามแนะนำเตือนแล้วเขาก็ยังไม่สำนึกริด และยังจะบังคับคนที่มาบอกว่า การกระทำเป็นนั้นเป็นความผิด ให้กระทำความผิดตามแนวความคิดของตนอีก คนประเภทนี้เป็นคนที่ไม่น่าสงสาร ไม่น่าให้อภัย เขายังเป็นคนหน้าด้าน เป็นคนขาดความรู้สึกผิดชอบชัดประจ้ายิ่ง มีความคิด ที่เข้าข้างตนเป็นประมาน ทำอะไรลงไปโดยที่เขามิได้คำนึงถึงศีลธรรมและระเบียบประเพณี คนประเภทนี้เป็นคนที่ ไร้จิตวิญญาณ เรียกว่าเป็นคนไร้ศีลธรรมก็ว่าได้ เขายาทำอะไรไปโดยที่ปราศจากหลักเกณฑ์ แต่เขาก็อหหลักว่าประโยชน์ของข้า สำคัญ สิ่งใดที่ขัดกับประโยชน์ของข้า...สิ่งนั้นไม่ถูก แต่สิ่งใดที่ ถูกกับประโยชน์ของข้า...สิ่งนั้นถูกต้อง...ใช้ได้ โลกจะยุ่งกันกี เพราะว่ามีคนประเภทนี้เป็นผู้นำ

คนที่รู้ว่าทำผิดแล้วยังดึงดันทำต่อไป...เป็นคนควบไม่ได้

ในวงการสมาคมทั่วไป เรายังพอมองเห็นได้ว่ามีคนประเภท ที่ไม่รู้ตัวว่าผิด และดึงดันกระทำความผิดต่อไป โดยมิได้คำนึงถึง หลักการอะไรนั้นมืออยู่อย่างมากมากที่เดียว พวกนักดื่มสิ่งมึนเมา ทั้งหลาย เมื่อกลายเป็นนักดื่มจนติดเป็นนิสัยแล้ว ก็เข้าใจไปว่า

ตอนเป็นคนเก่งอย่างโน้นอย่างนี้ ค้อยหาซ่องทางที่จะทำคนอื่นให้เป็นอย่างตนบ้าง ถ้าเข้าพบเพื่อนที่ยังสุภาพยังเรียบร้อย ไม่ดีมอะไรเลย เขาก็เข้าตีสนิทกับเพื่อนคนนั้น ซักช่วงเพื่อนให้ทำการดีเมื่อไหร่ ถ้าหากเพื่อนยังไม่ดีม เขาก็พูดจาหัวร่วนล้อมให้ตกลงปลงใจดีมจนได้ ถ้าเพียงแต่พูดโดยว่าจ้าไม่สำเร็จ เขาก็บังคับโดยการกระทำบ้าง ตัดพ้อต่อว่าให้เกิดความน้อยใจ และเกิดความอึ้งเหิมบ้าง ผลที่สุดก็กล้ายเป็นนักดีมอย่างเขา

คนที่เสียมาก่อน...ถ้าหากได้ทำเพื่อนให้เสียเหมือนตอนสักคนหนึ่ง เขาก็จะภูมิใจอย่างมากที่เดียว การที่เป็นไปย่ำนี้ เพราะเขายังใจผิด คิดว่าการกระทำของตนเป็นการดีแล้ว ถูกแล้ว จึงหลงผิดในการกระทำแบบนั้นต่อไปอีก และทำเพื่อนให้เสียอย่างตอน นี้คือ การไม่ส่งเสริมกันในทางที่ดีประการหนึ่ง

นักการพนัน นักท่องเที่ยวในเวลากลางคืน นักอะไรอื่นๆ อีกมากที่เป็นไปในทางชั่ว ได้ทำตนและทำผู้อื่นให้เสียไปอย่างนี้ มีมากมาย โลกจึงมีคนชั่วเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกที ถ้าชาวโลก ผู้กระทำผิดนั้นไม่สำนึกต้น และไม่งดเว้นจากการกระทำผิดนั้น

คนเด็กชายเป็นคนเสียไปเพื่อระดับคนที่เห็นแต่ละประโยชน์ต้น

คนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน บางคนมุ่งเอาแต่ประโยชน์ตนเป็นใหญ่ ในเวลาที่ไปติดต่อกับคราเบ้าคิดแสร้งหาประโยชน์

ของตนเป็นที่ตั้ง เขายจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตนได้ผลตามที่ตนตั้งไว้ เขายึดทำการติดต่อทางลับๆให้ผู้มีหน้าที่ทำงานนั้นเกิดความเห็นใจ และยอมทำอะไรให้แก่ตน เพราะเห็นแก่สินจ้างรางวัล การกระทำในรูปเช่นนี้เป็นการกระทำที่ผิดหลักการ เป็นการทำคนดีให้กลای เป็นคนเสียไป เป็นกิจที่คนฉลาดทั้งหลายควรจะงดเว้น ไม่ควรกระทำโดยเด็ดขาด

การเกรงใจ..ก็ทำให้คนเด็กลายเป็นคนเสียได้

อันการให้สินบนกันในวงงานต่างๆนั้น ถ้าคิดดูให้ดีแล้ว ก็มิใช่อะไร เป็นการจ้างคนให้กระทำความผิดเพื่อผลที่ตนหวัง เป็นส่วนใหญ่ ผู้ให้สินบนเป็นคนผิดก่อนและผู้รับสินบนเป็นคนผิด ในลำดับต่อมา บางที่ผู้รับสินบนเป็นคนมิใจแข็งพอ เขายາสินบน มาให้เพียงเล็กน้อยก็คงไม่รับ เพราะยังคิดได้อยู่ แต่ผู้ให้นั้น เขานาดในการเอาชนะใจคน ไม่ได้ทางนี้เขาก็เอาทางโน้นต่อไป ผลที่สุดผู้รับสินบนก็ตกลงรับไว้ และพอรับสินบนเข้าไปแล้ว ก็เกิดความเกรงใจในผู้ให้ ต้องตกเป็นเปี้ยnlàngและถูกเข้าจูงไปได้ตามปรารถนา

คนดีามากมายในโลกนี้

ต้องกล้ายเป็นคนเสียไป

ก็เพราะการกระทำมนต์ที่เห็นแก่ตัวอย่างนี้

ผู้ที่เป็นใหญ่เป็นโตภายในบ้านในเมือง หรือแม้แต่ภายในวัด อันเป็นที่อยู่ของพระภิกษุ การป่วยกันทำให้เสียหายก็มีอยู่มากแห่ง ทำไมจึงเกิดการเสียหายขึ้นเล่า มูลเหตุสำคัญอยู่ที่การกลัวเกรง ในทางที่ไม่ควรจะกลัวเกรง ผู้ใหญ่ที่เป็นหัวหน้า...มีลูกน้องอยู่ใน ปกครองหลายคน ลูกน้องมีความสามารถไม่เหมือนกัน ดีบ้างชั่วบ้าง ตามเรื่อง เวลานายจะทำอะไร...ตามปกติของคนที่เป็นนายเป็น หัวหน้ามิใช่เป็นคนมีสติปัญญาเต็มร้อยเมื่อไหร่ ทุกคนที่เป็น ปุถุชนยังมีความบกพร่องอยู่เป็นธรรมชาติ ถ้าเราคิดว่าใครเป็น คนดีเต็มร้อยก็เป็นการคิดผิด และความคิดในรูปนี้แหล่ะ ทำให้ เสียมากแล้ว

จึงขอให้คิดระหว่างเอาว่า ก่อนว่า ความคิดการกระทำได้ดีของ ครรภ์ตาม ต้องมีความบกพร่องหน้าที่ของคนที่ทำงานร่วมกัน ต้องอยู่แนะนำอยู่เดือนกัน ให้งานนั้นดำเนินไปด้วยดี งานก็คง ไม่เสียหาย คนก็ไม่เสียหาย

บางทีก็เสียคนไปเพราะพวง “บุนพลอยพยัก”

แต่วิธีการชนิดลูกบุนพลอยพยัก หรือนายของผู้ทำถูกทุก อย่างนั้น มันมิใช่เป็นวิธีการของคนที่เจริญด้วยเหตุผล มิใช่วิสัย ของคนในระบบประชาธิปไตย อันเป็นระบบที่ฟังเสียงของคน หมู่มาก

คนที่อยู่ด้วยกันมากๆต้องหาทางแนะเตือนกันบ้าง ผู้น้อยที่รักเคารพในผู้ใหญ่ คือบุคคลผู้รู้จักเตือนในที่ควรเตือน ทำตามในสิ่งควรทำตาม มิใช่ค่อยแต่เอาใจกันอยู่ตลอดไป อันคนที่เดินทางไกลโดยเรือใบหรือเรือไฟลำใหญ่ๆ มีหัวหน้าคือนายเรือเป็นผู้บังคับการเรืออย่างเฉียบขาด แต่มิได้หมายความว่าทุกคนจะไม่มีปากเสียงเสียหาย ในขณะใดที่ลูกเรือเห็นว่าสิ่งที่นายเรือทำผิดสั่งการผิด ถ้าปล่อยไว้จะเกิดความยุ่งยาก จึงจำเป็นต้องแนะนำบ้าง

การแนะนำการเตือนเป็นการกระทำที่ถูกต้องเป็นประมานแล้ว อันคนที่ทำงานร่วมกันนั้น ต้องปรึกษาหารือกันก่อนทุกครั้ง การปรึกษาหารือกันนั้นทุกคนต้องฟังเสียงของกันและกัน เพราะทุกคนอาจมีความเห็นและแนวทางของตนอยู่บ้าง ความคิดเห็นของทุกคนจึงเป็นความคิดที่ควรฟัง ควรนำมาคิดและใช้เสนอหัวหน้าที่ไม่ยอมฟังเสียงของใครเลยนั้น ควรเป็นหัวหน้าของหมู่ชนในสมัยหินมากกว่าที่จะมาเป็นหัวหน้าของคนในสมัยยุคปัจมานี้ ความบกพร่องอย่างสำคัญในหมู่ชนที่รวมกันเป็นหมู่เป็นคณะ และมีหัวหน้านำหมู่ พอมีหัวหน่านำหมู่แล้ว...ทุกคนก็ปล่อยตนให้หัวหน้าจูงไปได้ตามปรารถนา ไม่มีใครจะคิดแข็งข้อพอที่จะพูดความจริงและมีเหตุผลให้หัวหน้าฟังเสียบ้าง กล้ายเป็นคนไม่มีสมองไปเสียหมด สุดแล้วแต่ว่าเขายังจะจูงไปตามความปรารถนา จึงปรากฏว่ามีความผิดขนาดใหญ่ๆเกิดขึ้นเสมอ

เมื่อประданาความจริงก้าวหน้า ก็ต้องแนะนำต้องเดือนกัน

ทำไมคนที่เป็นลูกแطرแطل้นนั้น

จึงไม่กล้าพูดกล้าเตือนกันบ้างเล่า?

ก็เป็นเพราะคงมีเหตุอะไรบางประการมาขัดขวาง ถ้าหากพิจารณา ก็พอรู้ได้ว่า...

ประการแรก คนที่เป็นหัวหน้าเป็นคนถือความเห็นของตัว เป็นใหญ่ ไม่ยอมฟังความคิดเห็นของใครๆ ความคิดอันใดที่ตนคิดและสั่งให้ทำนั้นถูกทั้งหมด คนแบบนี้มีอยู่มากมายทั่วๆไป ถ้าหากลูกน้องคนใดขึ้นคำสั่ง หรือกล้าแสดงความคิดเห็นให้ฟัง ก็จะกล้ายเป็นคนที่เขามิชอบหน้า และความก้าวหน้าก็พลอยหายไปด้วย นี่ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง หัวหน้าเป็นคนชอบให้ของขวัญเพื่อเป็นสินน้ำใจ ให้จนกระทั่งลูกน้องรักและเกรงใจ ผลที่สุดก็จูงไปได้ตามที่ประданา แบบนี้มีอยู่มากเหมือนกัน ทำไมจึงทำเช่นนั้น... เพราะเขายังเป็นคนอยากให้ อยากจะมีอำนาจ อยากจะแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนให้มากขึ้น จนกระทั่งลืมอุดมการณ์และเหตุการณ์อะไรหมด กล้ายเป็นคนไม่มีความหมายในทางธรรม

และเมื่อถึงคราวตกต่ำแล้วก็หาได้ตกต่ำแต่หัวหน้าผู้เดียวไม่ สูญนองทุกคนที่ไม่ประท้วงในเรื่องอะไรต่างๆ ก็พลอยเดือดร้อนไปด้วยเหมือนกัน ความเสียหายจึงเกิดขึ้นแก่ส่วนรวมอย่างนี้

ถ้าเราหวังความเจริญแก่ตน แก่พวง และประเทศชาติ ก็ควรที่จะพิจารณาอะไรโดยความรอบคอบ อย่าได้ถือเอาแต่ ความเห็นของตนเป็นประมาณ เพราะความคิดเห็นของตนนั้น ย่อมหมุนวนไปตามอารมณ์และสิ่งแวดล้อม วันนี้พูดอย่างนี้ เพราะมีเหตุการณ์ให้พูดเช่นนั้น พอดีกับวันหนึ่งนั้นเหตุการณ์ เปลี่ยนไป และไม่นึกถึงคำพูดในวันก่อน ใช้คำพูดใหม่เสียแล้ว สม ตามคำพังเพยของโบราณที่กล่าวว่า **ลินทวัดถึงหู คือเป็นคน กลับกลอกในถ้อยคำ ใจของเขามีมีหลักประจำ ทำอะไรก็ทำตาม อารมณ์ หาได้มีเหตุผลที่อิงอรรถอิงธรรมไม่**

คนขาดหลักประจำใจก็ไม่ต่างอะไรกับสัตว์

อันคนที่อยู่ในโลกถ้าขาดหลักประจำใจแล้ว ชีวิตของเขาก็ ไม่มีความหมายอะไร สัตว์ป่ามันไม่มีหลักครองใจ...มันแสดง อาการตามสิ่งแวดล้อมอันเป็นปกติวิสัยของสัตว์

คนเรา...มีรูปร่าง มีความเป็นอยู่ ความคิดอ่านที่ไม่เหมือน กับสัตว์ แต่ถ้าขาดหลักทางใจ มันก็ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่าเหล่านั้น จึงเป็นความจำเป็นที่ต้องเดินตามหลักกันบ้าง

จิตใจของคนเรา . . .

ถ้าปล่อยไปตามกระแสกิเลส

ก็จะพาตัวไปทำสิ่งชั่วๆอยู่เรื่อยไป

ถ้าคบเพื่อก็จะคบแต่เพื่อนเหลวไหล
... แล้วชักนำกันไปทำสิ่งไร้สาระ
ถ้าเราไม่ปล่อยใจไปอย่างนั้น ...
แต่เมื่อป่าวให้พระให้กับความถูกต้องเสีย
เรา ก็จะไม่ถูกชักนำไปในทางเสีย

ความเกรงใจเกิดจากความรักและความกลัว

หลวงพ่อปัญญา ท่านสอนไว้ว่า ...

เยาวชนส่วนมากเมื่อได้กระทำการความผิดลงไปแล้ว ถ้ามีครามาถานถึงเรื่องนั้น มักตอบว่า ผมเกรงใจเข้า จึงได้กระทำลงไป เช่นนั้น

ความเกรงใจที่เขามายถึงนั้น หมายถึงความเกรงใจเพื่อนที่เขากับหาสมาคม เข้าไปคบกับเพื่อนคนใด...เพื่อนคนนั้นมีอำนาจเหนือเขา ซักจุ่งเข้าไปในทางที่เสียเมื่อใดก็ได้ เมื่อเพื่อนพูดซักจุ่งคำพูดนั้นช่างมีอิทธิพลเสียเหลือเกิน จนเขามีความสามารถจะกล่าวปฏิเสธได้เลย เข้าได้กระทำการคำซักชวนของเพื่อนเสมอ อาการดังกล่าวเป็นเรื่องที่เข้าพูดว่า เกรงใจเพื่อนจึงได้กระทำลงไปอย่างนั้น

ความเกรงใจเพื่อนเกิดจากอะไร?

เกิดจากความรักเพื่อนบ้าง เกิดจากความกลัวบ้าง

เมื่อรักเพื่อนก็ยินดีทำตาม เพื่อนว่าทุกอย่าง เมื่อกลัวเพื่อน ก็ทำตามอีกเหมือนกัน จึงเห็นได้ว่าความเกรงใจเพื่อนนั้นเกิด จากความรักก็ได้ ความกลัวก็ได้ ความรักกับความกลัวทั้งสอง ประการนี้ทำให้เกิดความมีดบอดในใจ ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี อาจจะทำอะไรผิดพลาดเมื่อใดก็ได้ มูลเหตุของความเกรงใจจึง เป็นเรื่องของกิเลสส่วนหนึ่ง

อีกอย่างหนึ่ง บางคนพูดว่า “ผู้เกรงดีเข้า” คำว่าเกรงดี ก็หมายถึงกลัวความดีของผู้นั้น เมื่อเกรงกลัวต่อความดีของใคร ใจก็ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้นั้นทันที ทำให้เขาบังคับเราได้ทุกอย่าง คนเราไม่ควรอยู่กันด้วยความเกรงกลัวในรูปของกิเลส แต่ควร อยู่กันด้วยความเครียดมากที่มีเหตุผล อันจะช่วยให้เกิดปัญญา รู้จักผิดชอบชั่วดีในการกระทำการใดก็ตามนั้นๆ

อำนาจการซักจุ่นใจนั้น ฝ่ายตាំมกมีอำนาจในเบื้องต้นเสมอ

คนหนุ่มๆ...เริ่มต้นชีวิตด้วยการควบหาสมาคมกับเพื่อนผู้ จิตของคนหนุ่มทั่วๆไปมัก ชอบความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็น เรื่องใหญ่ เหตุผลในทางใจยังมีน้อย ความสนุกหรือการตามใจ ตนเองมีอิทธิพลสูงกว่า เขายังมักทำอะไรไปตามอำนาจของ ความรู้สึกในรูปเป็นนั้น การควบเพื่อนก็มักควบที่ตนขอบใจ ความ ชอบใจก็ตั้งอยู่บนมูลฐานของความโครงในทางสนุกเป็นส่วนใหญ่

เมื่อได้คบหาสมาคมกันแล้ว ก็มักชวนกันกระทำอะไรบางอย่าง
ที่เป็นเรื่องสนุก

อำนาจการซักจูงใจนั้น . . .

“ฝ่ายตัว” มักมีอำนาจในเบื้องต้นเสมอ

คราวไม่มีกำลังใจสูงพอ ก็ถูกซักจูงไปเสียหายได้โดยง่าย

อีกประการหนึ่งคนที่ได้ประพฤติในทางเสียมาแล้ว ย่อมหา
โอกาสซักจูงเพื่อนให้ประพฤติเสียเช่นคนไปด้วย เขายจะได้เพื่อน
เสียเพิ่มขึ้น และเมื่อเสียกันหมดแล้วก็ไม่มีคระจะว่าครกันอีก
การกระทำในทางเสียหายก็จะเพิ่มมากขึ้น

ความเกรงใจกันในรูปนี้ มีแต่ความเสื่อมถ่ายเดียว ไม่มี
ความเจริญแต่ประการใด จึงเป็นเรื่องที่ควรพิจารณาและยับยั้ง
ตามสมควร

ร่วมกันสร้างสรรค์ มิใช่ร่วมกันทำลาย

ตามปกติของคนเราที่อยู่ร่วมกันนั้น ควรจะได้มีความ
ก้าวหน้าในทางที่ดีงาม โดยถือหลักว่า รวมกันเพื่อสร้าง มิใช่
ร่วมกันเพื่อทำลาย การรวมกันเพื่อสร้างนั้นทุกคน ต้องจูงกัน
แนะนำกันในทางดี ไม่เกรงใจกัน แล้วชวนกันกระทำความ
เสียหาย เพราะความเสียหายนั้นเป็นสิ่งท่อนความก้าวหน้า
ของชีวิต เป็นกิจที่ผู้หวังความเจริญไม่ควรกระทำ

การอยู่ร่วมกันนั้นต้องเป็นไปเพื่อความดีอย่างเดียว

เมื่อเป็นเช่นนี้เราควรจะทำอย่างไรดี?

ขอแนะนำว่า ...

การอยู่ร่วมกันนั้นควรจะอยู่ร่วมกันเพื่อความดี การกระทำอะไรก็ควรจะทำในแบบของความดีถ่ายเดียว การจะเป็นเช่นนี้ได้ เราต้องมีอุดมการณ์ในทางที่ถูก คือคบเพื่อนเพื่อนำเพื่อนไปหาความดี อย่าคบกันด้วยอำนาจของกิเลส แล้วทำอะไรมากกิเลส บังคับ เพื่อนที่เราคบแล้วเป็นเพื่อนกันแล้ว ก็ควรทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า เราคบกันเพื่ออะไร ควรจะอยู่กันในรูปใด ทำความเข้าใจกันเสียก่อน

การปล่อยตามใจตนเอง เป็นการดำรงชีวิตที่ผิดทาง

เมื่อได้ทำความเข้าใจกันแล้ว ก็ควรขอร้องให้มีการแนะนำ การเตือนกันเสมอ เรายกอไปก็ขอให้เพื่อนเตือน เพื่อจะกลับไป เรายังต้องเตือนเช่นเดียวกัน

การคายเป็นหูเป็นตาแก่กันนั้นเป็นความดี
เป็นช่องทางแห่งการดำเนินชีวิตในทางที่ชอบ
แต่การปล่อยตามใจตนเอง . . .
เป็นช่องทางแห่งการดำรงชีวิตที่ผิดทาง

ในบางคราว เพื่อนماชวนเราไปทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นเรื่องเสีย เราขาดความสำนึกผิดชอบก็ให้ไปกับเพื่อน เรายังต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง ในเหตุการณ์ เช่นนี้เราควรจะนับสิบเสียก่อนจึงตอบรับหรือปฏิเสธ บางคนใจอ่อนเกินไป พอกเพื่อนชวนให้กระทำอะไรก็ทำไปทันที ภายหลังจึงรู้สึกตัวว่าการกระทำ เช่นนั้น เป็นการกระทำที่มันไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง จะต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง การกระทำเช่นนั้นจึงเป็นความเสีย

ปฏิเสธไว้ก่อน...อธิบายเหตุผลที่หลัง

เพื่อหลีกเลี่ยงเรื่อง เช่นนี้ ต้องทำใจแข็งไว้หน่อย ต้องเข้าใจในศีลปะของการปฏิเสธ แล้วก็ปฏิเสธเอาตัวรอดไปก่อน ต่อไปจึงอธิบายเหตุผลสู่กันฟังอีกทีหนึ่ง เพื่อนก็คงเข้าใจถูก คงไม่เสียใจและอาจกลับใจเป็นคนดีไปด้วยก็ได้ เราจึงควรถือเป็นหลักว่า ปฏิเสธไว้ก่อนแล้วอธิบายเหตุผลกันต่อไป อีกประการหนึ่ง . . .

เมื่อถูกเพื่อนซักจุ่งไปในทางไม่ดีไม่งาม เราต้องหาอุบาย แนะนำให้เพื่อนคนนั้นเข้าคิดได้ แล้วไม่กระทำสิ่งนั้น นี่สำหรับคนขอบเหตุผลพอยุดกันเข้าใจได้

แต่ถ้าเป็นคนไม่มีเหตุผลก็ต้องใช้กำลังกันบ้าง เพื่อทำความเข้าใจกัน การใช้กำลังในที่นี้มิได้หมายถึงหมัดตามวยๆ แต่หมายถึง

การพูดจากนอย่างเด็ดขาดลงไปเลย บางทีก็พ่อรังกันไว้ได้ตามสมควร

ในฝ่ายตัวเราเองก็เหมือนกัน บางครั้งอาจเป็นฝ่ายซักจุ่งคนอื่นในทางไม่ดีไม่งาม ถ้าถูกเพื่อนปฏิเสธประท้วงในเรื่องใด ก็ขออย่าได้ขัดเคืองเขา แต่จะคิดอย่างรอบคอบ คิดอย่างมีเหตุผล แล้วจะรู้สึกว่าตนถูกหรือว่าตนผิด ถ้ารู้ว่าตัวผิดก็ควรไปขอโทษ ต่อเพื่อนผู้กล่าวแนะนำด้วยความหวังดีนั้น

การกระทำในรูปแบบนี้ ก็ขอบให้ตนได้ก้าวหน้าในทางที่ดีได้ ประการหนึ่ง

มีพระรัตนตรัยเป็นหลักใจ ไม่ตกสู่อุบາຍแน่นอน

ความจริงในชีวิตของคนเรานี้

ควรจะได้มีหลักไว้ยึดเหนี่ยวจิตใจเอาไว้

เพื่อป้องกันมิให้กระทำอะไรอันเป็นทางเสียหาย

หลักยึดเหนี่ยวที่สำคัญที่สุดก็คือ

... ศាសนา ...

ทุกคนจึงต้องมีศាសนาเป็นหลักสำหรับรักษาใจ

ชาวพุทธก็มีหลักยึดสามประการ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสังฆ หลักยึดทั้งสามประการนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ชาวพุทธควรเอาใจไปฝึกไว้

ถ้าพูดตามภาษาชาววัดก็ว่า ถือเป็นสรณะ หมายความว่า ถือเอาเป็นที่พึ่ง การพึ่งพระทั้งสามอย่างนี้ถ้าถือกันอย่างเด็ก ก็แบบหนึ่ง คือถือโดยยึดเอาเป็นที่พึ่งโดยสำคัญ ทั้งสามประการนี้ จะคุ้มครองตนให้พ้นภัยได้

แต่ถ้าถือตามแบบผู้ใหญ่หรือแบบคนมีปัญญา ก็หมายถึง การปฏิบัติตามหลักทั้งสามประการ เอ้าพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ ว่าเป็นหลักแห่งความดีตามลำดับ

พระพุทธเป็นความดีซึ่งสูงสุดอันเราต้องพยายามเข้าถึง
พระธรรมเป็นแนวทางอันพึงปฏิบัติตามด้วยกิจวاجาจิ
พระสังฆหมายถึงการที่เราลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังตาม
แนวทางนั้น

ผู้ปฏิบัติก็มีพระสังฆ มีพระธรรม และมีพระพุทธเจ้ายู่ในใจ
ด้วยครบถ้วนสามประการ

ในพระบาลได้กล่าวไว้ว่า ...

บุคคลได้ถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งแล้ว
ย่อมไม่ตกไปสู่อุบัติสันสนกัลป

ดับชีพแล้วย่อมเข้ายู่ร่วมกับภูมิของความบริสุทธิ์
แต่การที่จะมีพระคุ้มครองคงนั้น . . .

ผู้นั้นจะต้องเคารพพระ เกรงใจพระบ้าง
อย่ามัวแต่ไปเคารพผีเกรงใจผีตลอดไป

เกรงใจพระ : มีหริ โอตัปปะ^๔
ละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อผลของบาน

การเกรงใจพระ หมายถึง ความเป็นคนมีหริ โอตัปปะ^๕
กล่าวคือละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อผลของบาน

ขณะใดที่ธรรมด้าฝ่ายต้าเกิดขึ้นจะครอบบำใจ ก็มีความ
รู้สึกตัวว่านี้เป็นบาน เป็นความเห็นชอบของใจ ก็น้อมใจไปนึกถึง
พระทันที เอาใจไปมอบไว้กับพระ ยึดพระไว้ให้มั่น ไม่ยอมทำซ้ำ
ทำบานแม้แต่น้อย บุคคลเช่นนี้ชื่อว่า มีความเกรงใจพระ และมั่น
อยู่กับพระ ความเจริญย่อมอยู่กับเขาตลอดเวลา ชาวโลกเราใน
สมัยนี้มีความเกรงใจพระน้อยเข้าทุกที ไปยอมบูชาผี เดินตามผี
เข้าจีบมีแต่ความยุ่งยากในชีวิตด้วยประการต่างๆ

มองตนเองให้ดีเด็ด
เอาความดีเป็นประทีปส่องทางชีวิต

ขอให้ได้มองตนเองให้ดีเด็ด
อย่าได้เข้าข้างความชั่วเลย
แต่จะเข้าข้างความดี เดินตามความดี
เอาความดีเป็นดวงประทีปส่องทางชีวิต
ก็จะช่วยป้องกันมิให้เกิดความมีดบอดได้

โลกนี้จะนำอยู่
ถ้าทุกคนในโลกจะทำแต่ความดีงาม

สรุปความว่า . . .

ความเกรงใจต่อ กันแล้วไปทำชั่ว...ไม่ดี

มีความเกรงใจต่อ กัน . . .

แล้วไม่ทำความชั่ว...เป็นสิ่งดี

. . . คนรักกัน . . .

ต้องมีความเกรงใจต่อ กัน

แล้วไม่นำ กันให้เสียหาย...เป็นความประเสริฐ

. . . ถ้ารักขอบกัน . . .

แล้วไปทำความเสื่อมเสียประการใดประการหนึ่ง

การกระทำ เช่นนั้น...เป็นการไม่ชอบไม่ควร

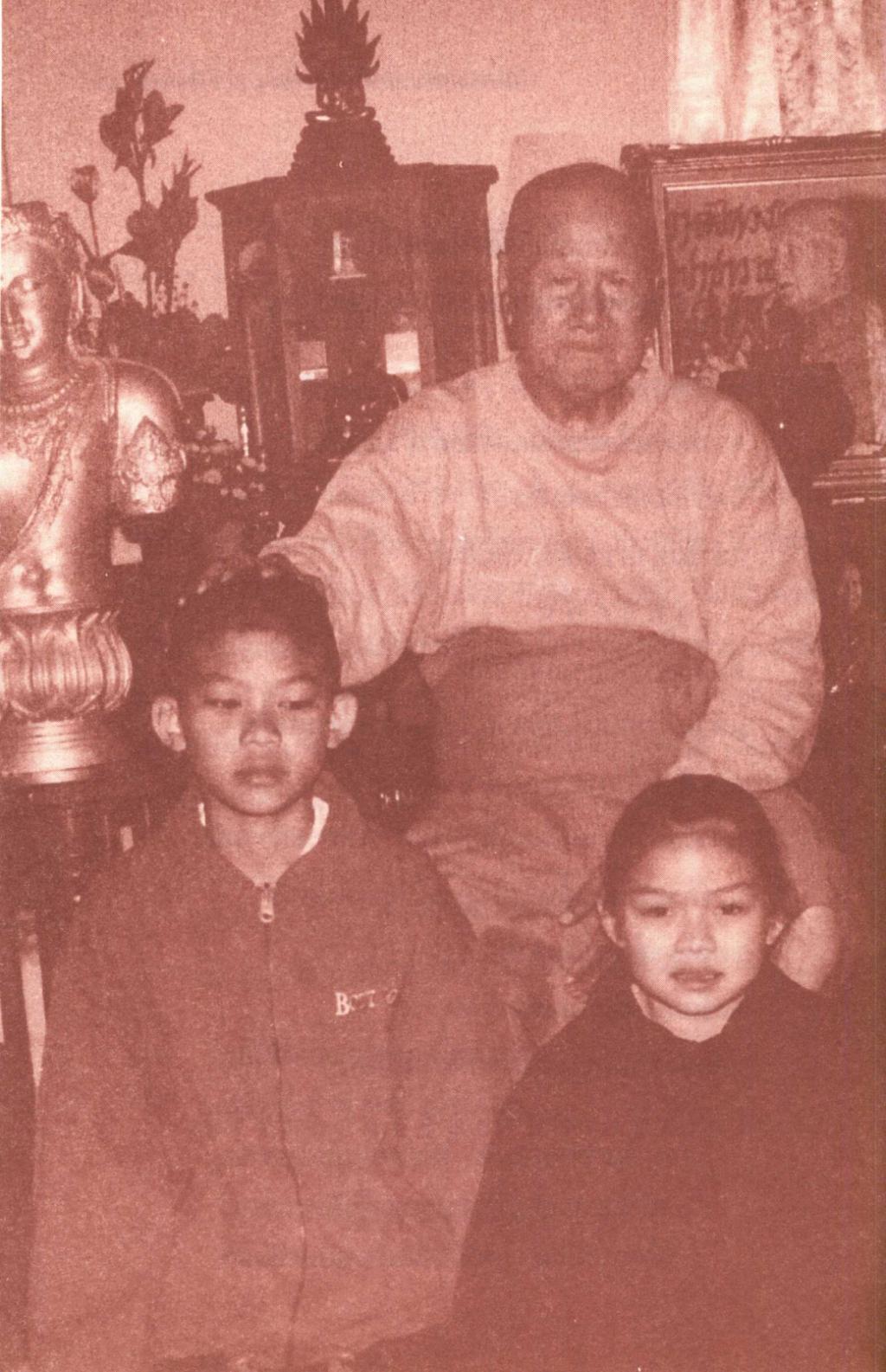
ขอให้ชาวโลกทั้งหลาย . . .

จรรยา กัน เห็นอกเห็นใจ กัน

แล้วช่วย กันกระทำการดีงามเด็ด

โลกเรา จะนำอยู่ขึ้นมากกว่านี้

อباحymุข ๖

เกียจคร้านการงาน

ความเกียจคร้านทำภารงาน
เป็นอխายมุขอย่างที่หก
หรือที่เรียกว่าเป็น “ผิดที่หก”
บางคนไม่รู้ว่าความขี้เกียจนี้เป็นอขายมุข
 เพราะมองไม่เห็นว่ามันทำให้เสื่อมเสียอย่างไร
 ที่จริง . . . มันมีโทษ มีผลร้ายมากmany
 โดยทำให้ยกเหตุค่างๆเป็นข้ออ้างผิดเพี้ยนไม่ทำภารงาน
 โภคทรัพย์ใหม่ก็ไม่เกิด
 โภคทรัพย์ที่มีอยู่ค่อยๆร่อຍหรอ หมดไปลื้นไป

ข้ออ้าง ๖ ประการ ของคนเกียจคร้านการทำงาน

คือ อ้างไปทั้ง ๖ กรณีว่า . . .

๑) หนานัก	แล้วไม่ทำการงาน
๒) ร้อนนัก	แล้วไม่ทำการงาน
๓) เย็นไปแล้ว	แล้วไม่ทำการงาน
๔) ยังเข้านัก	แล้วไม่ทำการงาน
๕) หิวนัก	แล้วไม่ทำการงาน
๖) อิ่มนัก	แล้วไม่ทำการงาน

คนขี้เกียจ...เกียจคร้านไม่เอาถ่าน ก็จะมีข้ออ้างต่างๆนานา
เพื่อไม่ต้องทำการงานอยู่เสมอ

ผลร้ายของคนเกียจคร้าน

เมื่อคนไม่ทำการงานผลร้ายก็จะตกแก่ตน แก่ครอบครัว^{สังคมและประเทศชาติเป็นลำดับไป}

ผลร้ายโดยตรงก็คือ

เกิดความยากจน ความขาดแคลน

ไม่มีปัจจัยสี่ในการดำรงชีวิต

การผลิตการสร้างสรรค์อะไรไม่เกิดขึ้น

ในหมู่ของชนผู้มีความเกียจคร้านในการทำงาน

เวลาเป็นของมีค่า อย่าทำให้หมดไปด้วยความชี้เกียจ

หลวงพ่อปัญญานันทะ ท่านเป็นพระที่ขยันขันแข็งมาก ท่านขยันมาตั้งแต่ท่านเป็นสามเณร เป็นพระหนุ่มเรื่อยมาจนแก่จนเฒ่า อายุ ๙๐ กว่าปีแล้ว ท่านก็ยังขยันเทคโนโลยีสอนภาษาติโຍม แม้ว่าสุขภาพไม่ค่อยดี...อาพาธอยู่ ท่านก็ยังขออนุญาตหมอบไปแลดงธรรมแก่ประชาชน ท่านไม่เคยปล่อยเวลาที่มีให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์

หลวงพ่อได้สอนไว้ว่า ...

เวลาเป็นของมีค่าสำหรับชีวิต พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เราขยันก็ด้วยคิดถึงเวลา คิดว่า “เวลาล่วงไปๆ บัดนี้ฉันทำอะไรอยู่” เพราะถ้าไม่ทำอะไร เวลา ก็สูญไปเปล่าๆ สูญเสียอะไรก็ไม่เท่ากับสูญเสียเวลา เรียกว่าเสียเวลานี่เสียหายมาก เพราะเวลานั้นไม่ได้ผ่านไปเลยๆ มันทำชีวิตของเราให้ชราลงไป ให้แก่ลงไป ให้ชำรุดลงไปด้วย

คน ๓ ประเภท

คนอายุมากก็เรียกว่าแก่นกนั้นเอง แล้วถ้าแก่เปล่าๆ และจะมีค่าอะไร เรียกว่า อยู่แบบรถโลก อยู่หนักแผ่นดิน ไม่ได้ทำแผ่นดินให้มีคุณค่า

ท่านเจ้าจำแนกคนที่เกิดมาในโลกนี้ไว้ ๗ ประเภท

๑. เกิดมาทำให้โลกดงาม

๒. เกิดมาทำให้โลกทราม

๓. เกิดมาทำโลกให้มันเต็มจำนวนคนเท่านั้นเอง

พวกที่เกิดมาทำโลกให้งาม เป็นคนประเภทอางานอาการใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ ด้วยการประกอบกิจกรรมงานตามหน้าที่เขางาน ขาดพลิตเพลินในงาน ทำเรื่อยไปไม่หยุดยั้ง นี่คือทำโลกให้งาม

พวกทำโลกให้ทราม หมายความว่า ไม่ทำอะไร ถ้าจะทำก็ทำแต่เรื่องให้ยุ่ง ให้เสียหาย สร้างปัญหา สร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่คนอื่น เช่น เป็นนักการพนัน เป็นคนชอบเที่ยวกลางคืน เสพสุราฯมา คงเพื่อนช้า สนุกสนาน ประเภทไม่ได้สาระแก่นสาร นี้เป็นประเภทที่เรียกว่าไม่ได้เรื่องอะไร ชีวิตตกต่ำ เพราะไม่ได้ทำงานในเรื่องที่เป็นประโยชน์ แม้จะขยันก็ขยันในทางที่ไม่เป็นคุณเป็นค่า ก็อยู่ในประเภทบันไม่เข้าเรื่อง เป็นคนทำให้โลกมันทรามลงไปด้วยเหมือนกัน นี่ประเภทนึง

อีกประเภทหนึ่ง เกิดมาแล้วอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไร เกิดมาทำให้โลกมันเต็มจำนวนคนเท่านั้นเอง เช่นว่า คนบางคนเกิดมาในสกุลที่พ่อแม่มีฐานะมีเงินมีทอง แล้วก็ไม่ทำอะไร เอาแต่เงินของพ่อแม่ไปกินไปใช้สนุกสนานไป เที่ยวไปเพลินไป กินแล้วก็นอน พ้อตื่นขึ้นมาแล้วก็กินก็เที่ยว อวย่างนี้อยู่ในประเภทเกียจคร้าน ชีวิต

ไม่ก้าวหน้า เพราะไม่ได้เป็นไปเพื่อสร้างสรรค์อะไรให้เกิดขึ้นในชีวิต แต่เป็นไปเพื่อการทำลายความก้าวหน้า เรียกว่าอยู่ในจำพวกคนขี้เกียจสันหลังบารเหมือนกัน

อันนี้เป็นเรื่องที่น่าคิด . . .

ความเกียจคร้านจึงเป็นศัตรูอันร้ายกาจของประเทศไทย เป็นสิ่งที่เรียกว่าทำลายโดยส่วนเดียว

ไม่ได้เป็นไปเพื่อสร้างสรรค์อะไร

. . . ให้เกิดขึ้นในชีวิตคนแม้แต่น้อย

จึงเป็นเรื่องที่ควรจะได้พิจารณา กันว่าเราจะทำย่างไร

ชาวพุทธต้องบัน ตื่นตัว ว่องไว

ทำย่างไร? เราจึงจะ防aveniสัยแห่งความขยันขันแข็ง เอางานเอกสารให้เกิดขึ้นแก่คนในชาติเรา อย่าให้เป็นคนที่ชอบความสบายโดยไม่ได้ทำอะไร แต่ให้เป็นคนชอบความสบาย ด้วยการใช้ชีวิตให้เป็นการเป็นงาน ให้เป็นประโยชน์ เรียกว่า สนุกในงาน เพลิดเพลินในงาน อยู่นิ่งอยู่เฉยไม่ได้ ต้องทำงานทำการ กันอยู่ตลอดเวลา

คนที่ไม่อุยนึงเคลื่อนไหวอยู่เสมอ นั้น เป็นการบริหารร่างกาย ด้วยในตัว แล้วก็ไม่มีโรคไม่มีภัย ยิ่งคนที่มีอายุมากยิ่งขยันมาก เพราะท่านคิดว่าเวลาマンน้อยแล้ว ไม่เท่าได้จะพยายามแล้ว ท่านก็

รับใช้ชีวิตร่างกายให้เป็นประโยชน์ด้วยการทำงานทำการ ไม่อยู่นิ่ง ไม่อยู่เฉย

เคยไปจังหวัดสิงห์บุรี ไปพบคนแก่คนหนึ่งแกะถืออโต้บุตдин อยู่ที่หน้าบ้านริมแม่น้ำ

เข้าไปถามว่า “คุณโยมทำอะไร?”

“บุตдинเล่นเจ้าค่า”

“คุณโยมอยู่กี่คุณ?”

“อยู่กับเด็กๆ”

“ลูกเต้าไม่มีหรือ?”

“มีเจ้าค่า แต่เข้าไปอยู่กรุงเทพฯ กันหมด”

“ทำอะไรอยู่กรุงเทพฯ?”

“เขาเป็นใหญ่เป็นโต เป็นครูเป็นอาจารย์ทั้งนั้น ดิฉันอยู่บ้าน กับเด็กอย่างนี้”

“ทำไมคุณโยมไม่ไปอยู่กรุงเทพฯ กับลูกให้สบาย?”

“ไปอยู่แล้วไม่สบายใจ ไม่มีดินจะบุด เข้าปลูกหญ้าเยียวยา ปลูกหญ้าปลูกต้นไม้ไม่ได้ พอดิจันไม่ได้ทำงานก็รู้สึกไม่สบาย เลยกลับมาที่นี่”

นี่คุณยายบยันอางานอาการ ไม่อยู่นิ่ง ไม่อยู่เฉย ใช้ชีวิต ให้เป็นประโยชน์ ให้เป็นคุณค่า ท่านก็ทำงานของท่านไปตาม ประสาคนแก่ตลอดเวลา ท่านก็สบาย เรายังควรจะได้ละจาก ความเกียจคร้านมาประพฤติดนในทางบยันขันแข็ง

พระผู้มีพระภาคเอง...พระองค์ก็มีความขยันขันแข็งในการประกอบกิจหน้าที่คือ อบรมสั่งสอนประชาชน ซึ่งแนะนำแนวทางของชีวิตให้เข้าเกิดความรู้ความเข้าใจว่า อะไรเป็นอะไรอยู่ตลอดเวลา นี้เป็นงาน เป็นภาระ เป็นหน้าที่ที่พระผู้มีพระภาคได้ทรงปฏิบัติ ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์จึงเป็นบุคคลตัวอย่าง เป็นพระศาสดาที่มีความขยันขันแข็ง

เราทั้งหลายที่เป็นพุทธบริษัท ต้องเป็นคนตื่นตัว ว่องไว ก้าวไปข้างหน้า ไม่ใช่ประগาทเฉื่อยชาชักช้า ไม่ทำงานทำการ ขอบนั่งเฉยๆ โดยไม่ทำอะไร

สิ่งทั้งหลายในโลกนี้... เป็นสมบัติของคนขยัน

ไม่ได้เป็นสมบัติของคนเกียจคร้าน

เพราะฉะนั้นคนเกียจคร้านจะไม่มีอะไรกิน ไม่มีอะไรใช้ แล้วจะไม่มีเกียรติ ไม่มีชื่อเสียงในสังคมด้วยซ้ำไป จึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน พระพุทธเจ้าท่านจึงถือว่า เป็น “obby mud” ปากทางแห่งความเสื่อมความเสียหายแก่ชีวิต

ເຮົາພູທອບຣີ້ຊັກທັງໝາຍ ຈຶ່ງໄມ່ຄວາມຈະເປັນຄຸນເກີຍຈົກລັ້ນ ຄວາມ
ຈະຫັກໜາວໜຸກທລານໃຫ້ບໍ່ຢັນບັນແຂ້ງ ແນະນຳ ເຮັດວຽມມີໃຫ້ຕື່ນຕົວ
ໃຫ້ວ່ອງໄວ ໃຫ້ກ້າວໜ້າ ປົງປັບຕິງານທຸກສິ່ງທຸກອຍ່າງໃຫ້ເຮັຍບ້ອຍ ເປັນໄປ
ດ້ວຍຕີ ຈຶ່ງເຊື່ອວ່າ ມີວິທີເປັນຄຸນເປັນຄ່າ ເປັນປະໂຍບືນແກ່ຕຸນ ແກ່ທ່ານ
ເກີດມາໄມ່ເສີຍຫາຕີ ທຳສິ່ງທັງໝາຍໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ນອກງາມຂັ້ນໃນແຜ່ນດິນ
ນີ້ຕາມສົມຄວາມແກ່ຈຸນະ ຂົວຈິງຈະມີປະໂຍບືນ

แสงห้าโอกาสให้ชีวิต อย่าปิดประตูตัวเอง

ชีวิตของคน...ถ้ารู้จักดั่นดันบวนบวายก็จะได้ดีเสมอ
แม้จะมาจากตระกูลที่ยากจนก็เถอะ
ข้อสำคัญต้องขยันต่อเนื่อง
ไม่ใช่ยันครึ่งหนึ่ง ขี้เกียจครึ่งหนึ่ง
หรือขยันพักหนึ่ง แต่ขี้เกียจระยะยาว
หลวงพ่อปัญญา ท่านกล่าวไว้ว่า ...

คนไทยเรา... ขออภัยที่จะกล่าวว่า ยังไม่ค่อยยสู้งานเท่าใด
อ่อนแอ ทำอะไรแล้วทำไป ๗ วัน พัก ๗ วัน...หายไปเลย จิตใจ
เป็นอย่างนั้น márับจ้างทำอะไรพอเบิกเงินเดือนเสร็จ หายไปแล้ว...
๗ วัน กลับมาถามว่า “ไปไหนมา?” “พักผ่อน”

แล้วกัน! งานเขารึจะให้เสร็จ พ่อไปพักผ่อนเสีย ๗ วัน
ทีหลังรู้เท่า ไม่ให้เงิน ทำแล้วก็ยังไม่จ่ายเงิน ให้นิดหน่อย
พอเงินไม่พอใช้ก็มาทำงานต่อไป ต้องดัดสันดานแบบนั้น แล้ว
งานก็เป็นไปด้วยดี

เรายังไม่ได้ฝึกอย่างนั้น แต่ถ้าหากไปอยู่ต่างประเทศนั้นก็ตี
เหมือนกัน เพราะอะไร? เข้าบังคับ...ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้
ต้องอยู่ในแนวโน้มแบบของเข้า คนไทยไปอยู่ต่างประเทศเรียบร้อย
มาก มีระเบียบมีวินัย ทำอะไรเรียบร้อย แต่พอกลับมาเมืองไทย
แล้วนี้...เสริภาพ ก็ไม่ใช่เสริภาพอะไร...คือตามใจตัวเองมากขึ้น

อยู่ที่ในนานา ถูกบังคับมานาน มาเน่กีต้องตามใจตัวเองกันหน่อย
เลยเที่ยวเลยเล่นทำอะไรตามใจตัวเอง มันเป็นอย่างนั้น

ทำอะไรก็ทำไม่สำเร็จ ขึ้นๆลงๆ ดีบ้างช้ำบ้าง สลับ
สับเปลี่ยนกันไปตลอดเวลา อย่างนี้จะทำให้ลำบากในการต่อไป
ข้างหน้า โลกมันคับแคบขึ้นทุกวัน เหตุการณ์คับขันขึ้นทุกที เราเกิด^ก
ต้องเตรียมตัวต่อสู้กับสิ่งเหล่านั้น

โดยเฉพาะหนูๆที่เป็นนักเรียน จะต้องลำบากมากกว่าคุณพ่อ
คุณแม่ในสมัยนี้ คุณพ่อคุณแม่เดียวเรื่องลำบากมากแล้ว แต่รุ่น
หนูๆโถเข็นจะลำบากมากกว่านี้ คับขันมากกว่านี้ เพราะสังคมจะ
เปลี่ยนแปลง อะไรก็บีบเข้าไปทุกวันทุกเวลา เราจึงต้องฝึกฝน
ตัวเองให้มีความอดทน มีความหนักแน่น มีความรักงาน มีนิสัย
สู้กับงาน...อย่าถอย

ลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เป็นพวกรต่อสู้

ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า . . .

ไม่ใช่พวกล่าถอย แต่เป็นพวกรต่อสู้

ต่อสู้กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน อะไรเกิดขึ้นต้องสู้ สู้
ด้วยสติปัญญา พิจารณารอบคอบในสิ่งนั้นๆ แล้วแก้ไขปัญหาด้วย
ตัวของตัวเอง ถ้าเหลือวิสัยต้องวิงไปหาผู้รู้ เพื่อหาความคิดหา
แนวทางมาประกอบในการแก้ปัญหาต่อไป ลักษณะอย่างนั้นเป็น

ลักษณะของผู้อยู่ในโลกได้โดยไม่เดือดร้อน แต่ถ้าเราอยู่อย่างคนอ่อนแอกก์เดือดร้อนอยู่ตลอดเวลา

มีเด็กหนุ่มบางคนบอกว่า ..

“แหม! ผมมันลำบากเกิดมาชาตินี้...ลำบากเหลือเกิน ไม่มีที่พึ่ง พ่อแม่ก็ไม่ช่วยเหลือ...ผมลำบาก”

“เรื่องมันอ่อนแอกก์เดือนที่แล้ว ลูกแมwmันไม่ได้ป่นเหมือนເهو ลูกหามามันก็ไม่ป่น พ่อแม่มันไม่มีมันก็หากินได้ ลูกหามามันก็ช่วยตัวเองได้ สัตว์ทุกประเภทมันช่วยตัวเองได้ทั้งนั้น เราเป็นคนสมองมี ปัญญา...แต่ไม่ใช่ กล้ายเป็นคนอ่อนแอกไปได้ อย่างนี้ไม่ได้ ต้องช่วยตัวเอง ต้องทำอะไร? ต้องเอางาน ไปทำงานงานอะไรก็ได้ อย่าไปเลือกงาน เรานักจะเลือกงาน...ทำนั้นไม่ได้ ทำนี่ไม่ได้ งานมันต่ำไป งาน...ไม่มีต่ำไม่มีสูง งานสุจริตแล้วมันเท่ากันทั้งหมด

คนที่มีชื่อเสียงเก่งๆนั้น เขาสูญเสียทั้งนั้น เริ่มต้นด้วยไม่มีอะไร แล้วเขามีความอดทน มีการสูงงาน มีความตั้งใจจริง เขามีกำลังใจสูง เขายาทำมาเรื่อยๆไม่กีบกีบเห็นหน้าเห็นหลัง ขึ้นไปนั่งอยู่บนที่สูงแล้วมองขวา ข้างหน้า ข้างหลัง มองด้านโน้นก็เห็นซัดว่า เป็นมาอย่างไร...ตั้งตัวได้

คนเป็นเศรษฐีไม่ใช่ลูกเศรษฐีมีเบอะเบะ ลูกคนจนกลยเป็นเศรษฐีได้ เพราะเขาคืออย่างงาน หาช่องทางโอกาสเหมาะสมๆ แล้วก็เป็นคนว่องไว ตื่นตัว ก้าวหน้า ค่อยดูว่าจะทำอะไร แล้วก็

ไปทำ แล้วก็ค่อยสร้างตัวสร้างตนขึ้นทีละเล็กทีละน้อย ก็ทำได้ ของใหญ่ๆ มากจากของน้อย ถ้าไม่มีน้อยจะมีใหญ่ได้อย่างไร เรา ก็ต้องตั้งต้นไปก่อนค่อยทำค่อยไป มันก็ค่อยก้าวหน้าไปเอง แต่ว่า ไม่อุดหนอก็ทำไม่ได้

คนบางคนเขาลงทุนทำด้วยตนเอง ชุดต้น ปลูกพืช ปลูกผัก ค่อยขยายงาน กลายเป็นไร่ใหญ่ ไม่เกียรติมีเชือเสียง เขาทำได้งานมันใหญ่ขึ้น คนก็ໄว่ใจ...เครดิตมันก็เกิดขึ้นเอง แล้วก็ความ ขยันหมื่นเพียรเป็นทุนใหญ่ เป็นทุนสำคัญ คนไม่ขยันถึงมีคนช่วย มันก็ช่วยไม่ได้ เพราะตัวเองไม่ได้ช่วยตัวเองแล้ว คนไหนจะมา ช่วยได้ เขากายุงขึ้นให้ยืน พอเข้าปล่อยมือก็ล้มตึํง มันช่วยตัวเอง ไม่ได้ แต่ถ้าคนที่รู้จักช่วยตัวเอง มันก็อยู่ได้...ยืนอยู่ได้ ก้าวหน้า ออกไปได้ ก้าวชาๆ ก้าวอย่างมั่นคงตามจุดหมายที่ตนได้ตั้งไว้

เกิดเป็นคนต้องมีจุดหมาย

คนเรามันต้องมีจุดหมายว่าจะไปไหน? จะทำอะไร?

พวกหนูนักเรียนอยู่ในวัยการศึกษา ต้องมีจุดหมายตั้งไว้ว่า เราจะเป็นอะไรต่อไปข้างหน้า เราจะเป็นข้าราชการ เป็นพ่อแม่ เป็นตำรวจ เป็นพ่อค้า เป็นอะไร ต้องตั้งเป้าไว้ และเรียนเพื่อไปสู่ จุดนั้น ทำการทำงานเพื่อไปสู่จุดนั้น มันก็ไปสู่จุดที่เราต้องการได้ ถ้าเรามีความขยันขันแข็ง เด็กบางคนทำงานโรงเรม แต่ว่าเป็น

คนคิดก้าวหน้า เขามีอยู่นึงเคย พอฟรั่งมังค์มาเข้าไปประจำ
ประจำ ปูดจารับใช้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เดียวเนี่ยอคนดีเข้าบ้าง...ฟรั่งใจดี
ก็มีเหมือนกัน พอเจอเข้า

“เอ้า! เออทำงานดี รู้จักເຈາໄຈคน มີມນຸ່ມຍສົມພັນຮ້ ເຮອຍກ
ໄປເມືອງນອກໄໝ່?”

อยากไปกີບອກວ່າໄປ ແລ້ວກີບໄປກັບຝຣັງ ຝຣັງພາໄປອູ້ນິນບັນ
ໄປทำงานบรັຫທະໄຣຂອງເຂາ

ແຕ່ໄປອູ້ສັກປີພອຄລ່ອງຕ້ວ ປາຍາຄລ່ອງແລ້ວ ກີບອກວ່າ

“ຜມອຍກຈະໄປປະກອບຮູກຈົກສ່ວນຕ້ວ”

ຝຣັງກີດານວ່າ “ເຮອຈະໄປທໍາວ່າ”

“ຜມມອງເຫັນໜ່ອງທາງແລ້ວ ເຂາມີຕລາດເຫຼາໆ ມີການຍາຍຂອງ
ຜມຄິດວ່າຈະໄປຍາຍສິ່ງນັ້ນ”

นายຝຣັງບອກວ່າ “ເອົ! ໃຊ້ໄດ້ ແລ້ວຖຸນເຮອມໄໝ່ໂໝ່ລະ?”

ບອກວ່າ “ຢັງໄມ້ມີ”

“เอ้า! ຈັ້ນໜ່າຍ”

ที่นายໜ່າຍເປັນພະຮະວ່າໄ? ເພຣະຄນ້ານັ້ນເຂາມີຖຸນ ອີ່
ທຸນຄວາມດີ ໄປອູ້ບັນເຂາທຳແຕ່ຄວາມດີເຮືອງໆໄປ ນາຍເຫັນ...ພວໃຈ
ພະຮະວ່າໄ? ເຂາຮູຈັກໜ່າຍຕ້ວເອງ ເລຍເຂາໃຫ້ຖຸນ ໃຫ້ໄປແລ້ວມັກ
ໄມ່ເສີຍຫາຍ...ເຂາຕັ້ງຕ້ວໄດ້

ທີ່ຫລັງໄປພບເຂົາ...ໄປຄ້າຍາຍມີສຕາງຄືໃໝ່ ເຂາກີມີຄົນຢັ້ງພາ
ຫລວງພອໄປເທິຍຮັນໜັນນີ້ໄດ້ ດານວ່າ “ຮາຍໄດ້ເປັນຍ່າງໄວ?”

“วันหนึ่งๆ พอมาได้สองสามร้อยเหรียญ”

กำไรสักร้อยเหรียญ มันก็อยู่ได้แล้ว กำไรวันละร้อยเหรียญ ก็อยู่ได้... ในอเมริกา... สบายแล้ว แล้วก็ทำต่อไป เดียวนี้เขาก็ยัง ทำงานอย่างนั้นอยู่ ก้าวหน้าไปได้

โอกาสเปิดไว้สำหรับทุกคน อยู่ที่ว่าพร้อมจะเดินหรือไม่

มีหลายคนที่ก้าวหน้าไปอย่างนั้น ตลาดมันกว้าง ช่องทาง มันมีแต่ว่าเราจะเดินหรือเปล่า? ทางมี... แต่เราไม่เดิน มันก็ไป ไม่ได้ ทางเปิด... เราไม่ไป แล้วจะไปได้อย่างไร ที่นี่คนมันพร้อม ที่จะเข้าไปเดินในเส้นทางนั้น งานนีมันสอนคนอยู่ตลอดเวลา เราทำไปงานมันสอนเรา ควรทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ เรายุ่รื่อง ขึ้นมาก็ค่อยทำค่อยไป สามารถตั้งเนื้อตั้งตัวได้ดี เป็นหลักเป็นฐาน มีเงินมีทองใช้ แต่บางทีบางคนมีเงินมีทองใช้ กลับเข้าไป ไปชอบ เล่นการพนัน เอาอิกแล้ว “ผี” เข้ามาแข่ง เล่นการพนันแพ้ต้อง เชิ่งร้านไปให้คนอื่น แล้วย้ายไปอยู่ที่อื่นต่อไป ไปแล้วเอาผีไปด้วย มันไปไม่รอด อย่างนั้นเอาตัวไม่รอด

มีคนหนึ่ง... ผัวชอบเล่นการพนัน เล่นอะไรที่เขากองกันทาง โกรท์ศน์... เขานั่งดู คนมาสั่งอาหารผัวก็ไม่ค่อยสนใจ เมียบอกว่า เออ! มัวแต่ดูโกรท์ศน์ เมียซักจะโกรธ ยกโกรท์ศน์ไปทิ้งเสียเลย ทิ้งทีกองขยะ ผัวโกรธนั่งเฉย นานๆ ไปก็ยกโกรท์ศน์มาเปิด... แหน!

ดีกว่าเก่า เอ้าไปโYNแล้วยังจะดีกว่า ที่หลังเมียใช้วิธีการอย่างอื่น
เลยเลิก

วันนั้นไปพบที่บ้านเขา คนอื่นเขาเล่าให้ฟังเพื่อจะได้เห็น
ถูกเรื่อง เขารู้สึกว่า “ก็คงจะเป็นไปได้”

“หลวงพ่อ เรื่องที่หลวงพ่อเห็น ผู้คนเลิกแล้วเวลานี้ ถูกเมีย^๑
บังคับ ผู้คนเลิกแล้ว”

“บอกว่าดีแล้ว เรายุ่งวัดไหน?”

“อยู่วัดราชบพิธ”

“ลูกศิษย์พระลังฆราชนี่...เสียชีวิต!”

“เดียวโน้มไม่เสียแล้ว เลิกแล้วๆ หลบเข้าทางถูกแล้ว แต่ก่อน
เดินพอดีไป” มันเป็นอย่างนั้น

บางทีแพลงไบบัง แต่ถ้าแพลงไบไม่กลับ...ตายไบไม่รอด
แต่ถ้าแพลง เออ! ผิดแล้ว วากกลับ ตั้งตัวใหม่ ชีวิตเจริญก้าวหน้า
ต่อไป

โอกาสเปิดไว้สำหรับทุกคน

แต่คนเรามันไม่พร้อมที่จะเดิน...เมื่อประตูเปิด

ประตูเปิดแต่เราไม่พร้อมที่จะเดินก็เลยเดินไม่ได้

ที่นี่มันต้องเตรียมพร้อมเพื่อหาช่องทาง เพื่อจะได้เข้าไปสู่
เส้นทางนั้นต่อไป

งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข

ความจริงชีวิตของเรากับงานก็เป็นของคู่กัน อาทมาเคยกล่าวในที่ต่างๆทั่วไปว่า “งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข” คำพูดนี้เกิดขึ้นในสมัยหนึ่ง ที่ทางคณะกรรมการได้ประกาศออกมานิยามว่า “งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข”

คำว่า “งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข” ทำให้คนเห็นเงินเป็นใหญ่ แล้วก็มุ่งจะหาเงินกันท่าเดียว เพราะถือว่าเงินเป็นเรื่องสำคัญ เงินบันดาลให้เกิดความสุข ซึ่งมันไม่ถูกหลักธรรมะ ไม่ถูกหลักความจริงในชีวิตของคนเราทั่วๆไป

คิดดูว่าทำไนจึงได้เกิดครรภ์ขึ้นในบ้านเมือง?

เพราะว่าคนถือเงินเป็นใหญ่ จนพุดกันว่า “มีเงินเสียอย่าง สบายไป ๔ อย่าง”

อย่างนี้ก็แสดงให้เห็นว่า เงินเป็นเรื่องสำคัญในชีวิตไปเสียแล้ว ไม่ได้ถือเรื่องอื่นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ทำให้เกิดความอยากรได้เงิน เมื่อความอยากรได้เงินรุนแรงขึ้นมา ก็อาจจะทำความผิดความเสียหาย เช่น เราทำงาน ถ้าเขาให้เงินเรา...เราก็ทำให้เขา แต่ถ้าเขามิให้เงิน เราก็ไม่ทำให้เขา นี่มันทำให้นิสัยเสียได้เงินเท่านั้นจึงทำ แต่พอไม่ได้ก็ไม่อยากจะทำงานต่อไป

อันนี้คือความเสื่อมโรมทางด้านจิตใจ ที่เกิดขึ้นจากคำว่า “งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข”

เราต้องถือว่างานเป็นเรื่องสำคัญกว่า

. . . อย่าถือว่าเงินเป็นเรื่องสำคัญ

เพราะถ้าไปถือว่าเงินเป็นเรื่องสำคัญแล้ว มุ่งแต่จะเอาเงิน
ทำเตียว ไม่ได้คำนึงถึงอะไร ใจคนก็ตกต่ำ เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็น
คนเห็นแก่ได้ ทำอะไรก็จะเอาแต่ใจในทางที่ส่งเสริมความอยาก
ความเสื่อมโรมในชีวิตก็จะเกิดขึ้น เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย
ด้วยประการต่างๆ

เพราะฉะนั้นการแสวงหาปัจจัย เราย่าไปคิดถึงแต่ลึกลับที่ตัว
จะได้มากเกินไป แต่ให้คิดว่า งานคือหน้าที่สำคัญของชีวิต
เราเกิดมาเพื่อทำงาน เพราะว่าร่างกายนั้นเกิดจากงาน ร่างกาย
ทุกส่วนที่ทำงานอยู่ตลอดเวลา หัวใจทำงาน ปอดทำงาน ตับ
ไต ไส้พุง อวัยวะภายในทำงานอยู่ทั้งนั้น แล้วก็เซลล์ทุกส่วนใน
ร่างกายยังทำงานอยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่ได้ ถ้าทุกส่วนไม่ทำงาน
...เราเก็บอยู่ไม่ได้

มนุษย์เราเก็บเหมือนกัน เราจะต้องทำงาน ถ้าเราไม่ทำงาน
เราจะมีอาหาร มีเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย มียาแก้ไขได้อย่างไร
สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้นไม่ได้ มันเกิดขึ้นได้ด้วยความเคลื่อนไหวทาง
ร่างกายทางจิตใจ เพื่อสร้างงานให้เกิดขึ้น จึงเป็นการก้าวหน้า
 เพราะงาน ไม่ได้ก้าวหน้า เพราะความขี้เกียจสันหลังยาน

คนเรา . . . จึงควรคิดก้าวหน้าในการงาน

อย่าเป็นคนเกียจคร้านกันเป็นอันขาด

ทำงานให้สนุก เป็นสุขขณะทำงาน

หลวงพ่อสอนว่า ...

การทำงานที่กี๊เหมือนกัน เรายังทำให้มันมีความสุขทางใจ
ทำอย่างไรจะมีความสุขทางใจในเรื่องหน้าที่?

คำตอบของหลวงพ่อ ก็คือ ... เราต้องมีอุดมการณ์ประจำใจ
คือต้องคิดว่า งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข ทำงานให้สนุก
เป็นสุขขณะที่ทำงาน

การทำงานอะไรก็เหมือนกัน ทำอย่างไรให้ต้องเป็นทุกข์ อาย่าให้
เดือดเนื้อร้อนใจ แล้วไม่ต้องบ่นกับตนเองว่า “แหม! เหนื่อย
เหลือเกินๆ ใช้แต่ติดฉันคนเดียวแหละ ไม่เห็นมีใครมาช่วยลากคน”
บ่นอยู่ได้ แต่ก็ไม่หยุดหรอก...ทำอยู่นั่นแหละ ทำไปก็มีความกลุ้มใจ
ทุกข์ใจต่อไป อาย่างนี้มันก็เป็นทุกข์นะชิ

แต่ถ้าเรา呢กิว่า “เอ! คนอื่นไม่ช่วย มันก็ต้องเหมือนกัน ฉันจะได้
ทำงานเดียว มันไม่ยุ่งอะไร ฉันจะได้ทำมากๆ เพราะหน้าที่มันนี”
ก็ทำไปทำด้วยอารมณ์สดชื่นรื่นเริงใจสบาย แล้วก็ไม่ต้องไปบ่นกับ
ใครให้เกิดปัญหา แต่บางคนมีปากติอย่างนั้น...อื้ปน มีอะไรก็ปน
มีงานอะไรก็ “แหม! เอางานมาให้เราทำอีกแล้ว อุยดีๆ เอางาน
เอาเรื่องมาให้ทำอีกแล้ว” นี่...บ่นทุกที ถ้าใครให้ทำอะไรก็ปน
อย่างนั้น แสดงว่าไม่ได้ใช้อารมณ์ในการทำงาน ไม่ได้คิดว่ามัน
เป็นเรื่องที่เราจะต้องทำ เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องทำ พอดีคร

เอามาให้กีบ่นอีกแล้ว “เออ! หาเรื่องมาให้อีกแล้ว อยู่สบายนฯ หาเรื่องมาให้เป็นทุกข์อีกแล้ว” อย่างนี้ปิงอยู่ตลอดชาติ

คนอย่างนี้ไม่ฉลาดขึ้นเลย คือไม่ยอมรับในหน้าที่ที่เราจะต้องกระทำ มีความกลุ่มกลัดอยู่ในใจตลอดเวลา ไม่รู้จักหาความสุขในการทำงาน ไม่หาความเพลิดเพลินในการทำงาน ก็ต้องเป็นทุกข์เรื่อยไป

เราจะเป็นทุกข์ทำไม? เมื่อมีงานอะไรมาให้ทำ “เออ! ดีๆ เอางานมาให้ฉันทำอีกแล้ว ฉันจะได้รับใช้ประเทคโนโลยี จะได้รับใช้พระศานสนะ จะได้รับใช้สังคม มีอะไรกีเอามาเตอะๆ ฉันยินดีจะทำ” อย่างนี้มันก็สบายนะซิ เราก็สบายนฯ คนเอามาให้กีสบายนฯ เพราะเห็นคนทำสบายนะ เรา ก็สบายนะ

คนว่างงานเป็นคนจิตใจฟุ่งช่าน สร้างปัญหาให้เกิดในสังคม

คนว่างงานเป็นคนจิตใจฟุ่งช่าน เป็นพวกรที่ประพฤติทุจริตคิดมิชอบประกอบกรรมชั่วด้วยประการต่างๆ สร้างปัญหาคือความทุกข์ความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นในสังคมนั้น ไม่ใช่คราวที่ไหนเป็นบุคคลประเภทที่ไม่มีงานทำนั้นเอง คือเขามีรู้ว่างานคืออะไรแล้วเขามิ่งทำงาน เมื่อไม่ทำงานเขาก็อยู่ว่าง พ้ออยู่ว่างจิตใจมันก็ฟุ่งช่าน เมื่อฟุ่งช่านก็เที่ยวไปหาเพื่อนประเภทเดียวกัน คบหาสมาคมกันแล้วก็ไปกระทำการชั่วความร้ายด้วยประการต่างๆ

ความชั่วรายเกิดขึ้นจากการที่คนไม่มีงานทำ จึงมีการก่อ
อาชญากรรมขึ้น ผู้ปกครองบ้านเมืองจึงต้องหางานให้คนทำ
อย่าให้คนอยู่นิ่งอยู่เฉย ให้มีงานทำกันทั่วหน้า งานที่จะให้ทำนั้น
ความจริงก็มีอยู่ถ้วนไป แต่ปัญหามันอยู่ที่เงินค่าจ้าง เราไม่มีเงิน
ค่าจ้างให้เข้า เขาจึงไม่ได้ทำงาน เมื่อไม่ได้ทำงานจิตใจของเขาก็
ฟุ่งซ่าน แล้วก็คิดนึกไปในเรื่องอะไรต่างๆ ผลที่สุดแล้วก็ไปเล่น
การพนันกันบ้าง ไปดื่มเหล้าบ้าง ไปเที่ยวกลางคืนบ้าง ไปคบค้า
สมาคมกับเพื่อนชั่วเพื่อนร้ายบ้าง แล้วสนุกสนานกันตามประสา
คนโง่ เงินทองที่ตนมีอยู่ก็ค่อยหมดไปล้วนไป เมื่อเงินทองไม่มี
จะกินจะใช้ก็เกิดความทุกข์ทางกายทางใจ สร้างปัญหาขึ้นด้วย
ประการต่าง อันนี้เป็นเรื่องที่มีปัญหาแก้อยู่ในสังคมทั่วๆไป ใน
ชาติในเมืองก็เป็นเช่นนั้น

ฉะนั้น รัฐบาลที่มีความฉลาดในการปกครองบ้านเมือง
ต้องหางานให้คนทำ อย่าให้คนอยู่นิ่งอยู่เฉย กรมแรงงานต้อง
ทำงานเต็มที่หน่อย ไม่ใช่อยู่เฉยๆในสำนักงาน แต่ต้องชวนชาว
หางานให้คนทำ สร้างงานขึ้นให้คนกระทำก็ได้

ความจริงงานนั้นมันมีให้ทำถ้วนไป แต่มันขาดข้องอยู่ที่ปัจจัย
คือ เงินทองเท่านั้น เราย่าตั้งค่าแรงงานให้มันสูงเกินไป ซักช่วง
ให้ประชาชนทำงาน เสียสละเพื่อประเทศชาติ ให้ไปทำงานอะไร
ก็ได้ที่เห็นว่าเหมาะสมว่าควร ผูกตัวตามในคลองมันมากเหลือเกิน...
เราเก็บชวนคนไปโดยผูกตัวขึ้นมากองที่บันتلิ่ง เอาไปกองรวมไว้

ณ ที่แห่งเดียว กันมากๆ ให้มันเน่า พอเน่าแล้ว... เราก็เอาไปทำปุ๋ย สำหรับต้นไม้ต่อไป ผักตอบเหล่านั้นมันก็จะเกิดประโยชน์นี้ เป็นคุณ เป็นค่าแก่ต้นไม้ เป็นประโยชน์แก่คนต่อไป แต่ถ้าอยู่ในลำคลอง ทำให้การจราจรไปมาไม่สะดวก เรือก็แล่นไม่ได้ เพราะติดผักตอบเหล่านั้น อันนี้คือเป็นปัญหา

คนว่างงานมีismไป เราเอามาทำงานอย่างนี้ก็ได้ ให้ค่าจ้าง เพียงน้อยๆ หรือว่าคิดน้ำหนักผักตอบกัน ใครโกรยมาได้เท่าได้ ก็เอามาซึ้งกันเป็นกิโลเป็นตัน คิดให้ต้นละเท่านั้นเท่านี้ คนว่างงานก็จะไปทำงานโดยผักตอบกันเป็นการใหญ่ ผักตอบก็จะหมดไปจากคลอง เพราะมีคนไปช่วยกันโกรย เพื่อได้สตางค์ ลงทุนไม่มาก... แต่ผล มันได้มากกว่าที่เราลงทุนลงไป ทำให้คนไม่อุยงด้วย ให้เข้าได้ทำงานทำการ ได้มีความก้าวหน้าในชีวิต อันนี้เป็นเรื่องที่อยาก จะขอฝากไว้แก่ผู้มีหน้าที่ทำงานให้คนทำทั้งหลาย จะได้ช่วยกัน คิดว่าเราจะทำงานอะไรให้คนทำบ้าง จึงจะเกิดประโยชน์คุ้มกับ การที่เราได้ลงทุนลงไป แต่ว่าผลกำไรที่สำคัญนั้นคือว่าคนก็จะไม่ว่างงาน แล้วไม่ฟุ้งชาวน ไม่ไปประพฤติสิ่งเหลวแหลก

แม่นกโถหินเรือนจำเขาก็ต้องหางานให้ทำ อาทิตย์มาเคยไป ที่เรือนจำมาเลเซีย ถามว่า คนทุกคนมีงานทำหรือไม่? เขายกอกว่า มีงานทำทุกคน ถ้าไม่มีอะไรจะทำก็ให้มาทุบกำแพงรัว เอา กำแพงรัวมาไว้มากๆ ให้นั่งทุบกำแพงรัว... ทุบให้มันยุ่ย แล้ว เอาไปทำอะไรอย่างอื่นต่อไป ไม่ให้อุยนึงอุยฯ เลย

ในสมัยสังคมที่ญี่ปุ่นเข้ามายูในประเทศไทย ไม่ได้มำ
ยืดครอบครอง แต่ว่ามาอยู่ในฐานะเป็นเพื่อนกับไทย แต่เป็นเพื่อน
ที่ออกจะเอาเปรียบเพื่อน คนงานที่ไปทำงานกับญี่ปุ่น ญี่ปุ่นไม่ให้
นั่งอยู่เฉยๆเป็นอันขาด ถ้าหากไม่มีงานอะไรจะทำ มันก็เอาก
ติดน้ำมันมาแจกคนละก้อนๆ แล้วให้นั่งปั้นอะไรเล่นไปพลาๆ
จนกว่าจะมีงานทำ

ทำไมเขาทำอย่างนั้น?... เพราะเขารู้จักวิทยาดี เขารู้ว่าคนเรา
ถ้าว่างงานแล้วมันฟุ่มซ่าน มันอาจจะคุยกันในเรื่องเหลวไหล
อาจจะวางแผนกันทำอะไร ซึ่งเป็นเรื่องที่มันไม่เหมาะสมไม่ควรก็ได้
เพราะฉะนั้นให้ทุกคนເອัดນามาปั้นให้เป็นรูปตุ๊กตาเล่น...ปั้นวางไว
แล้วเขาก็จะมาดูว่าปั้นอะไรได้บ้าง รูปร่างเข้าที่หรือไม่ อันนี้มัน
เป็นงานง่ายๆ ทุกคนก็นั่งปั้นตุ๊กตา กันไปตามรูปเรื่องที่เขาคิด
สร้างขึ้นในจิตใจ ก็ออกเป็นผลงาน คนก็ไม่ว่าง และไม่คิดฟุ่มซ่าน
พอ มีงานอีกทำก็ส่งไปทำงานอีกต่อไป อันนี้เป็นนโยบายที่ดีที่ให้
คนทุกคนได้มีงานทำ

ดูอย่างในครอบครัวของเรานะ มีลูกหลานคน ลูกคนไหนที่
ไปทำงานมันก็หมดปัญหาไป แต่ว่าลูกคนไหนที่ไม่ทำงาน มักจะ
สร้างปัญหาให้แก่พ่อแม่ เพราะเขารู้ว่างอยู่เฉย เขาก็ตื่นรนไป
ประกอบกิจอันไม่เหมาะสมไม่ควรด้วยประการต่างๆ สร้างปัญหาคือ
ความทุกข์เดือดร้อนให้เกิดขึ้นแก่พ่อแม่ อย่างนี้เป็นตัวอย่างที่มี
อยู่ทุกถิ่นไป ซึ่งเราทั้งหลายก็เห็นกันอยู่마다

ลูกขี้นประกอบกิจการงาน อย่าเป็นคนเกี่ยจคร้าน

ทางพระพุทธศาสนาจึงสอนให้คนทำงาน ให้ทำจริง ในหลักการของการตั้งเนื้อตั้งตัวนั้น พระองค์ก็สอนว่า ให้มีอุภัสรานะ หมายความว่า ลูกขี้นประกอบกิจการงาน อย่านั่งนิ่งอย่างนอนเเฉย เพราะการนั่งนิ่งเฉยนอนเฉยนั้น...ไม่เกิดประโยชน์อะไร เว้นไว้แต่ว่าเรานั่งเพื่อพักผ่อน นอนเพื่อพักผ่อน พอกสมควร แก่เวลาเรา ก็ต้องลูกขี้นไปประกอบกิจการงานต่อไป

ในสมัยหนึ่ง มีคำพูดทางวิทยุตอนเข้าๆว่า ลูกขี้นแต่เข้า ก้าวไปข้างหน้า ทำงานแบบเวลา พัฒนาชาติไทย อันนี้เขาเรียกว่า เตือนใจให้คนลูกขี้นก้าวหน้าเหมือนกัน

ในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พ่อขุนรามคำแหงไม่มีวิทยุสำหรับประกาศให้ประชาชนตื่นแต่เข้า ก้าวไปข้างหน้า ทำงานแบบเวลา พัฒนาชาติไทย แต่ว่าท่านทำภาพเตือนใจ คือสอนคนด้วยภาพ สมัยสุโขทัยสร้างภาพอะไรไว้มาก?... คือสร้างพระพุทธรูป สมัยสุโขทัย...ไม่มีพระนอนลักษณะเดียว ทั้งเมืองสุโขทัยซึ่งเป็นนครหลวงแห่งแรกของประเทศไทยที่มีความมั่นคงกว่าได้ ไม่มีพระพุทธรูปนอนลักษณะเดียว

พระพุทธรูปนอนมีในสมัยกรุงศรีอยุธยา แล้วก็มาสมัยกรุงเทพฯ สมัยกรุงสุโขทัย ไม่ทำพระนอน ทำพระนั่งแล้วก็พระยืน พระยืนก็ไม่ใช่ยืนเฉยๆ พระยืนก้าวไปข้างหน้า เรียก พระพุทธลีลา

ถ้าพูดภาษาเขย่าๆ ก็ว่า พระก้าวหน้า ก้าวไปข้างหน้า ทำได้สวยงาม เรียบร้อย ยืนอยู่บนภูเขาสูงๆ ให้คนเห็นแต่ไกล ให้คนเห็นว่า อ้อ หลวงพ่อลูกขึ้นยืนแล้ว กำลังจะก้าวหน้าเดินแล้ว เราเกิดต้องลูกขึ้น เราจะต้องก้าวไปตามคำสั่งของหลวงพ่อที่ยืนอยู่บนยอดเขา

การที่ไปสร้างพระยืนอยู่บนยอดเขานั้น ก็เพื่อจะให้คนเห็น แต่ไกล และก็จะได้เกิดความคิดว่าหลวงพ่อลูกขึ้น เราต้องลูกขึ้น หลวงพ่อ ก้าวหน้า เราต้อง ก้าวหน้า เรา มีงานที่จะต้องจัด ต้องทำ เราจะอยู่นึงอยู่เฉยไม่ได้ การสร้างรูปพระยืนของพ่อขุนราม คำแหงนี้ก็เพื่อเตือนใจให้คนลูกขึ้นนั้นเอง

ตามวัดต่างๆ ที่มีพระพุทธรูปอน...พระพุทธรูปอนนี้เรา ไม่ควรจะสร้างมากหรอก เขาร่างไว้สมัยโบราณก็พอแล้ว สมัยนี้ ไม่ควรจะสร้างอีก เพราะสร้างแล้วเป็นท่านอนไป...พระพุทธเจ้า ท่านอนนี้ก็คือท่าปรินิพพาน หมายความว่าท่านนอนแล้วก็จะหมด ลมหายใจ ดับชีวิตไปจากโลกนี้ นำมองให้เห็นว่า พระองค์ไม่ได้ให้ ทำพระนอนอย่างนั้น แต่ให้ทำพระยืน พระเดิน พระก้าวหน้า เรา สร้างพระต้องสร้างในรูปอย่างนั้น

เวลานี้ เมืองไทยก็สร้างพระยืนไว้อองค์หนึ่งที่พุทธอมณฑล เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจคนไทยให้ลูกขึ้นแต่เช้า ก้าวไปข้างหน้า ทำงานแข่งเวลา เพื่อพัฒนาครอบครัว ให้เจริญก้าวหน้า นับว่า เป็นการกระทำที่เตือนใจคนให้ลูกขึ้น แต่พระท่านพูดไม่ได้ เรา ต้องค่อยพูดให้เกิดความคิดนึกในทางที่ถูกที่ชอบตามสมควร

ในทางธรรมะท่านเจิงสอนอุภัสรานะเป็นข้อแรก คือ ให้ลูกขึ้นทำงาน อย่าเกียจคร้าน

โดยเฉพาะชาวนา ชาวไร่ ถ้าหากว่าเราเป็นคนขยันพลิก
แผ่นดิน แผ่นดินก็จะกลایเป็นทองคำขึ้นมา เพราะว่าแผ่นดิน
เมืองไทยนั้นส่วนมากเป็นดินที่อุดมสมบูรณ์ มีการปลูกพืชอะไร
ก็ได้ ปลูกลงไปแล้วมันก็ขึ้นเรียบร้อย ไม่ลำบากยากเย็นอะไ
ร ติกว่าประเทศอื่นๆ ซึ่งเป็นทะเลรายแห้งแล้ง แต่ว่าประเทศที่มี
ทะเลรายนั้น เขาไม่น้ำมัน...สูบขึ้นขายยังไงไม่หมดไม่สิ้น แต่ว่ามีน้ำมัน
ถ้ามันหมดเมื่อใดแล้ว คนในประเทศทะเลรายก็จะต้องตาย
กันไปตามๆ กัน เพราะไม่มีน้ำมันจะใช้...น้ำมันกินไม่ได้ แต่บ้านเรา
นั้นปลูกข้าวขาย แม้ขายไม่ออกเราก็กินได้ ทำเรื่ขายนี่มันก็กิน
ไม่ได้เหมือนกัน แต่ว่าเราเอาแร่ไปขายต่างประเทศแล้วซื้อของอื่น
กันต่อไป หรือว่าเราปลูกอ้อย...เราทำอ้อยเป็นน้ำตาล เรา ก็ส่งไป
ขายต่างประเทศ ถ้าเราขายไม่ได้ เรา ก็ไว้กินภายใต้ประเทศไทยเรา
ต่อไป...มันไม่ลำบากอะไร ไอ้พากน้ำมันนี่ถ้าขายไม่ได้ จะกินน้ำมัน
ก็ไม่ได้ ถ้าขึ้นกินน้ำมันเข้าไปไม่เท่าได้ก็จะกลัยเป็นศพ ได้ฝังกัน
ในกองทรายนั้นเอง...มันลำบาก

บ้านเราราอุดมสมบูรณ์ มีทรัพย์ในดินมีสินในน้ำ พอกินพอใช้
ไม่เดือดร้อนอะไร ขออย่างเดียวแต่ว่าให้เราทั้งหลายได้ลูกขึ้น
แต่เช้า ก้าวไปข้างหน้า ทำงานแข่งกับเวลา พัฒนาตัวเองให้มี
ความเจริญให้มีความก้าวหน้าต่อไป

พุทธวิธีในการทำงาน

ในการทำงานนั้น เราต้องทำงานด้วยใจรัก ทำงานด้วยความขยันขันแข็ง ทำงานด้วยความเอาใจใส่ ทำงานด้วยการใช้สติปัญญาคิดค้นเพื่อทำงานให้ดีขึ้น ให้มันก้าวหน้ายิ่งขึ้นต่อไป อย่าคิดว่าเท่านี้ก็พอแล้ว เพราะถ้าคิดอย่างนั้นมันก็ไม่ได้ เราจะต้องคิดก้าวหน้าต่อไป ขยายงานต่อไป สร้างงานให้เจริญให้ร่วมนาต่อไป งานมันก็เจริญก้าวหน้าไปตามสมควรแก่ฐานะที่เราจัดเราราทำ อันนี้เป็นเรื่องที่เราจะต้องช่วยกัน

พ่อแม่ต้องสอนลูกให้รู้จักทำงาน ครูสอนศิษย์ให้ทำงาน ประสบชื่องค์เจ้ากีสอนชาวบ้านให้ทำงาน และผู้สอนก็ต้องทำตนเป็นตัวอย่าง อย่านั่งนิ่งนั่งเฉย อย่าเอาแต่มัวหลบไหลมัวเมานในเรื่องอะไรต่างๆ แต่ช่วยกันสร้างงานให้เจริญให้ก้าวหน้าไปในทางที่ถูกที่ชอบตามสมควรแก่งานที่เราจะพึงกระทำ ถ้าเราทำได้อย่างนี้ กิจการทั้งหลายจะเกิดประโยชน์เป็นความสุขแก่พวงเราทั้งหลาย เพราะเราเป็นผู้ตื่นตัวในการทำงาน ปฏิบัติงานตามหน้าที่ งานของเราก็ดี

เมื่องานดีมันก็ได้ผลจากงาน ผลจากงานก็เป็นรัตถุก่อน แล้วเราเอารัตถุไปขาย เรายังได้เงินมา เงินนี้เป็นของกลางสำหรับแลกเปลี่ยนกันในการค้าการขาย เราจะแลกกันโดยวัตถุนี้มันก็ลำบาก เช่น คนหนึ่งมีผ้า คนหนึ่งมีข้าว จะเอาไปแลกกันตีราคากัน

มันก็ลำบาก เขาจึงคิดเงินตราขึ้นสำหรับใช้เป็นของกลางสำหรับวัดค่าของสิ่งของ แล้วก็จะได้แลกเปลี่ยนกันสะดวกสบาย จึงมีเงินมาสำหรับคิดกันในรูปอย่างนั้นเอาไปซื้อขายกัน

เราเอวัตถุไปขาย...เราก็ได้ปัจจัยมา ได้ปัจจัยมาแล้วเราก็เอาปัจจัยนั้นไปซื้อของอื่นต่อไป เอาข้าวไปขายได้เงินมา เอาไปซื้อเสื้อผ้า เอาไปซื้ออาหารประเพณีอื่น เอาไปซื้อยาแก้ไข เอาไปซื้อเครื่องจักรสำหรับประกอบกิจการงานต่อไป อันนี้ก็ได้ด้วยเงินเงินได้จากการทำงาน งานทำให้ได้เงิน เงินมันก็เป็นผลของงานต่อไป

เมื่อได้เงินมาแล้วเราจะปฏิบัติกับเงินอย่างไร?...

เราต้องรู้จักเก็บ รู้จักใช้ รู้จักทำเงินให้เกิดดอกออกผลต่อไปถ้าเราไม่รู้จักเก็บ เงินมันก็หมด ถ้าไม่รู้จักใช้ก็ไม่เกิดประโยชน์ ไม่รู้จักทำให้มันเจริญงอกงาม มันก็หลั่นเข้ามา ทุกวันทุกเวลาทำให้เกิดปัญหาขึ้นในชีวิตด้วยประการต่างๆ

เราควรจะรู้ว่าจะเก็บสักเท่าไหร่ ควรจะใช้สักเท่าไหร่ ควรจะเอาไปเป็นทุนประกอบกิจการงานประเพณี ซึ่งเป็นงานที่จะเกิดดอกออกผลเป็นประโยชน์ต่อไป อย่าเอาไปลงทุนซื้อขาย มันจะเกิดปัญหาสร้างความทุกข์ เมื่อondังที่ท่านทั้งหลายกำลังเป็นทุกข์กันอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะเรื่องขายต่างๆของแม่น้ำแม่นีสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นแก่บุคคลทั่วๆไป เพราะเจ้าของแซร์เขามีกลุ่มคนที่จะหลอกก็จะต้มท่านทั้งหลาย ด้วยการเอาดอกเข้า

ไปยัง แต่ผลที่สุดเมื่อส่งตอกไม่ได้ก็จะต้องลำบาก ขาดทุนบุบบับ กันไปตามๆ กัน เวลา呢เป็นอยู่ในรูปอย่างนั้น เราจะไม่ลงทุนแบบ เล่นแชร์อย่างนั้น แต่ลงทุนไปเข้าหุ้นเข้าส่วนประกอบกิจการงาน อะไรมีได้ หรือไม่รู้จะทำอะไร ก็เอาไปซื้อพันธบัตรของรัฐบาล

หลักในการใช้จ่ายทรัพย์ที่นำมาได้

ในหลักการจ่ายทรัพย์นั้นขององค์ได้ตรัสว่า จ่ายทรัพย์ เลี้ยงตัว เลี้ยงครอบครัว เลี้ยงพ่อแม่ เลี้ยงเพื่อนฝูงมิตรสหาย แล้วทำการราชพลี

คนมีเงินอย่าใช้เงินในทางเสื่อม หากใช้เงินไปในทางเสื่อม เช่นว่า การสร้างงานในสังคม ถ้าเราไปสร้างสิ่งเหลวไหล เช่นเอาน้ำไปลงทุนเปิดบ่อนการพนัน ไปลงทุนเปิดบาร์ เปิดในที่คลับ เพื่อให้คนไปเที่ยวไปเตร่ ไปทำอะไรในเรื่องเหลวไหลในรูปต่างๆ เปิดในสิ่งที่ไม่สมควร เป็นไปในทางราคะตัณหา เพาะกามารมณ์ให้เกิดขึ้นในจิตใจคน คนก็จะไปเที่ยวในสิ่งเหล่านั้น เที่ยวกันเหลวไหล หนุ่มสาวก็พากันไปเที่ยวแล้วล่วงเกินกัน ทำผิดบนบิดธรรมเนียม ประเพณี ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในสังคมด้วยประการต่างๆ เป็นความทุกข์ เป็นความเดือดร้อนมากมาย ดังที่เราญี้เห็นเป็นข่าว ในสมัยนี้

คนมึนเมinenทongแล้ว กิจกรรมที่จะเอาไปสร้างงานสร้างการประเทาทื่นให้คนได้มีงานทำ อย่าเอาเงินไปสร้างงานประเทาที่ทำให้คนมันเกิดกิจลสแล้วมาสนุกสนานกัน เสียผู้เสียคนกันด้วยประการทั้งปวง อันนี้เป็นเรื่องที่น่าคิด แต่คนเราไม่ค่อยจะคิดว่ามันจะเป็นความเสื่อม ความเสียหาย คนเราย่าเห็นแก่ตัว อย่าเห็นแก่ได้ แต่ควรคิดถึงส่วนรวมคือประเทศไทย ทำอะไรไว้ต้องนึกถึงว่าชาติจะเสื่อมประเทศจะเสียหายหรือไม่ ถ้าหากว่าชาติเสื่อมประเทศเสียหาย...เราก็ไม่ทำ ความเสื่อมความเสียหายของสังคมก็เกิดจากการตามใจกิจลส ที่ตามใจกิจลส เพราะว่า มีสิ่งยั่วยุ เช่นว่าสถานที่ให้ไปเที่ยวเหลวไหล...คนก็ไปเที่ยวกัน เที่ยวช่องโภแกน เที่ยวบาร์ เที่ยวในที่คลับ เที่ยวในสถานที่ที่ไม่ควรจะไปเที่ยว สิ่งเปลืองเงินทองกันด้วยประการต่างๆ

เราควรสร้างสถานที่เที่ยวตามธรรมชาติ เช่น ช่วยกันสร้างป่าให้เป็นสวนตามธรรมชาติ คนจะได้ไปนั่งพักผ่อนตามบริเวณพุ่มไม้ หรือริมสระน้ำอะไรต่างๆ แล้วก็จะเก็บค่าผ่านประตูบ้างนิดหน่อยก็ได้ เพื่อเป็นค่าบำรุงรักษาสวนป่านนั้นให้เจริญงอกงามต่อไป แล้วก็ขายสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกาย เช่น มื้อหาร มีเครื่องดื่มที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ครรฯ ให้คนได้กินได้ใช้ ได้ไปนั่งพักผ่อน อย่างนี้เรียกว่าลงทุนแล้วได้ผลตามธรรมชาติ

การสร้างป่าขึ้นในบ้านเมืองก็ช่วยทำลายมลพิษที่เกิดขึ้นให้มาก เพราะสิ่งโลกรักทั้งหลายในบ้านเมืองใหญ่ของเรามีเช่นใน

กรุงเทพฯ มีสิ่งโลหะกออยู่มากมาย เราสร้างป้าขึ้น เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาเหล่านั้น คนมีเงินมีทอง ไปลงทุนสร้างป้าสร้างสวนให้คนได้เที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ อันนี้เป็นการช่วยที่ดีงามประการหนึ่ง เป็นการใช้เงินให้เป็นประโยชน์ เป็นคุณเป็นค่า

หรือว่า สร้างสถานที่เก่าๆ เมื่อนกับเมืองโบราณที่ปากน้ำที่เสียเล็กเข้าไปสร้าง...ลงทุนไม่ใช่น้อย ลงทุนโดยไม่ได้คิดว่าจะเกิดผลกำไรเมื่อไหร่ สร้างถาวร สวยงาม เอาของเก่าๆที่มีอยู่ในประเทศไทยมาร่วมไว้ในที่แห่งเดียวกัน ครับไปเที่ยวเรียกว่าเมื่อนไปเที่ยวทั่วเมืองไทย เห็นภาคใต้ ภาคกลาง เห็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นภาคเหนือ คนที่ไปเที่ยวก็ไม่เกิดราคะตันหายไม่เกิดกิเลสอันจะเป็นเครื่องทำลายจิตใจคน แต่จะทำให้เกิดความรักธรรมชาติ ได้ภูมิใจในสมบัติของบรรพบุรุษเรา ทำให้ผู้ไปเที่ยวชมได้เห็นสถานที่ต่างๆ เช่นเห็นพระที่นั่งงามๆ เห็นเจดีย์เห็นป่าตามธรรมชาติ เห็นความเป็นอยู่ของคน เพราะมีบ้านแบบหัวเมือง...เอามาให้คนอยู่อาศัย ให้คนได้ไปเห็นว่าเขาเป็นอยู่กันอย่างไร ฝรั่งมังค่าชาวต่างประเทศเขาก็ได้มานเที่ยวมาทัศนารถได้ไปชนสิ่งเหล่านั้น เขา ก็ได้เกิดปัญญา เกิดความคิดในทางที่ถูกที่ชอบ เป็นเรื่องมีคุณค่าในทางจิตใจ

คนซื้อเลิกแต่ว่าใจใหญ่ เสียสละเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม คือประเทศไทย ทำแล้วนั้นเหลืออยู่ตลอดกาลนาน อันนี้เป็นการกระทำที่ถูกต้อง ดีกว่าที่จะไปสร้างซอง สร้างบ่อนการพนัน

สร้างบาร์ สร้างในที่คลับ ย้ำคนให้ไปเที่ยว ทำให้เสียผู้เสียคนไปตามๆ กัน แต่ไปเที่ยวในสวนป่าเมืองโบราณอย่างนั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดการเสียหาย อันนี้เป็นเรื่องที่น่าชื่นในความคิดของผู้ที่เข้าสร้างสรรค์สิ่งเหล่านี้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

หรือ เราชักชวนให้ไปเที่ยวตามป่าธรรมชาติ ตามน้ำตกตามภูเขา แต่ว่าอย่าลืมว่า ต้องรักษาสภาพป่าไว้ด้วย อย่าไปทำลายสภาพป่า อย่าให้คนเข้าไปขายของในบริเวณใกล้น้ำตกมากเกินไป เพราะจะไปทำสกปรกในบริเวณนั้น มีขายอะไรก็ให้ขายอยู่ใกล้ๆ อย่าให้เข้าไปขายใกล้ป่าเหล่านั้น รักษาบริเวณให้สะอาดเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง อย่าให้คนเข้าไปก่อความรุนแรง ให้คนเดินชมตามที่ที่น่าชมได้สะดวกสบาย ทำทางเล็กๆ ขนาดกว้าง ลึก ๑ เมตร ให้เข้าไปเดินชมธรรมชาติ รักษาป่าตามธรรมชาติไว้ ก็จะช่วยให้เกิดงานของประชาชนขึ้น คนก็จะได้ไปพักผ่อน อย่างนี้เรียกว่า ลงทุนในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้เกิดคุณเกิดค่าแก่ชีวิตของคน เป็นการลงทุนที่ดี ใช้เงินเป็น

ใช้เงินให้เป็นประโยชน์เป็นคุณค่าทางด้านจิตใจ

เงินทองถ้าเราเอาไปใช้ในทางเสื่อม ก็จะทำให้เกิดความเสียหาย ทั้งคนและผู้อื่น เรียกว่าใช้เงินในทางผิด เช่น เอาไปเล่น การพนันกัน เอาไปเสพของเสพติดมารยา เอาไปเที่ยกลาดซึ่น

เอาไปสนุกสนานในทางสืบเปลืองในรูปแบบต่างๆ ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มัน อันนั้นเป็นความเสื่อม ไม่เป็นความเจริญแก่สังคม และแก่ประเทศชาติ มันได้ทางวัตถุ แต่ว่าไม่ได้คุณค่าทางจิตใจ

เราจะทำอะไร อย่ามุ่งแต่ทางวัตถุฝ่ายเดียว แต่ต้องคิดว่า จะทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่จิตใจแก่คนเหล่านั้นบ้าง การทำอะไรที่เป็นประโยชน์ในทางด้านจิตใจ เป็นเรื่องที่มีคุณค่า เป็นเรื่องที่เราควรจะได้กระทำการ แต่ว่าคนทำการน้อย ไม่ค่อยคิดถึง สิ่งนั้นเพราอะไร?... เพราะถ้าทำอย่างนั้นแล้วรายได้มักน้อยไป เข้าต้องการวัตถุมาก แต่ไม่คำนึงถึงจิตใจคนที่จะเกิดความเสื่อม ความเสียหาย อันนี้เขารายกว่า เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ไม่เห็นแก่ ประโยชน์ส่วนรวมคือประเทศชาติ สังคมจึงได้เกิดเป็นปัญหา วุ่นวายกันด้วยประการต่างๆ

จึงครั้งขอฝากแนวความคิดไว้แก่พี่น้องทั้งหลายว่า ผู้จะลงทุนทำอะไร ให้มุ่งไปในทางจิตใจกันบ้าง อย่ามุ่งแต่เพียงทางวัตถุอย่างเดียว เพราะถ้าเราอยู่แต่ทางวัตถุอย่างเดียว จิตคนก็จะหายไป วิญญาณก็จะหายไป มีแต่คนตายเดินกันเต็มบ้าน เต็มเมือง เขารายกว่า ผู้ชายชาติเดินได้ เหมือนกับในเรื่อง ละคร...ชาดกพมันเดินได้ ก็เพราะเกิดด้วยอำนาจไสยศาสตร์ ซึ่งเรื่องมันไม่จริงจังอะไร แต่เป็นข้อเบรียบเทียบให้เห็นว่า คนที่เดินไปเดินมาอยู่ ถ้าเดินโดยไม่มีคุณธรรม ไม่มีความคิดที่ถูกต้อง ไม่มีการพูดจาถูกต้อง ไม่มีการกระทำที่ถูกต้อง ไม่มีอาชีพที่มั่น

ถูกต้องแล้ว ก็เป็นผู้ชายชาติเดินเพ่นพ่านอยู่เท่านั้นเองในสังคมนั้นๆ สังคมนั้นก็จะเป็นสังคมผู้ชายชาติ ไม่ใช่สังคมของมนุษย์ที่มีคุณธรรม ที่มีปัญญาเป็นเครื่องรักษาตน ก็จะเกิดเป็นปัญหาดังที่เราได้เห็นกันอยู่

การงานไม่ค้างค้าง เป็นอุดมมงคล

หลวงพ่อได้นำหลักธรรมในมงคล ๗๔ ประการ ที่เกี่ยวกับการงานมาสอนเสริมเอาไว้ด้วย ช่วยให้ขยันขันแข็ง ซึ่งอยู่ในมงคล ข้อที่ ๑๔ “**การงานไม่ค้างค้าง เป็นอุดมมงคล**”

ท่านได้อธิบายความว่า ...

คำว่า งาน หมายถึง สิ่งหรือเรื่องที่ทำ อุบາຍเครื่อง เลี้ยงชีวิต

คำว่า ค้างค้าง มาจากคำว่าอาภูล หมายถึง งานที่ผู้ทำควรทำให้แล้วในวันเดียว แต่ไม่แล้ว งานที่ผู้ทำนั้นเกียจคร้านหอดทิ้ง เอาไว้ และปล่อยให้งานค้างมาประดังกับงานใหม่ จนทำไม่ไหว ต้องตกค้างไปในวันอื่นอีก

กิจที่ควรทำหรือที่ต้องทำทุกอย่างนั้น รวมเรียกว่าการงาน ทั้งสิ้น การงานแต่ละอย่างซึ่งคนแต่ละคนทำให้ค้างค้าง จนเกิดเป็นงานวุ่นวาย งานลับสน และเป็นงานยุ่งเหยิงขึ้น เป็นงานอัปมงคล แม้คนทำก็เป็นอัปมงคล

ส่วนการงานซึ่งคนแต่ละคนทำให้ไม่คั่งค้าง มีความสงบ
เรียบร้อยในการงาน เป็นระเบียบ ราบรื่น นี่คืองานเป็นมงคล
แม้คนทำก็เป็นมงคล เหตุนั้นงานที่เป็นมงคล หรืออัปมงคล
ก็อยู่ที่คนทำเหมือนกัน

การงานไม่มีโทษ

มงคลสูตรอีกข้อหนึ่งที่เกี่ยวกับการงาน คือมงคลข้อ ๑๔
ที่ว่า “การงานที่ไม่มีโทษ เป็นอุดมมงคล” มงคลข้อนี้มีเนื้อหา
รวมไปถึงการกระทำต่างๆด้วย ไม่เฉพาะแต่หน้าที่การงานเพียง
อย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งหลวงพ่อได้อธิบายไว้ ดังนี้

งานที่ทุกคนต้องทำมี ๓ ทาง คือ

ภารกิจ.... งานที่ทำทางภาร

วิจิกรรม.... งานที่ทำทางวิชา

มโนกรรม.... งานที่ทำทางใจ

คำว่า โทษ หมายถึง ความช้ำ ความไม่ดี ความผิด ความ
ประทุษร้าย บ้า ผลร้าย เป็นต้น

ลักษณะการงานที่ไม่มีโทษ

... นั้นคือ ...

งานไม่ผิดกฎหมาย

งาน ไม่ผิดประเพณี ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม

การกระทำที่มีแต่ประโยชน์โดยส่วนเดียว

อนวัชกรรม...ความทำที่ไม่มีโทษ มีแต่เพียงประโยชน์โดยส่วนเดียว ในอรรถกถาจำแนกออกเป็น ๔ อย่าง ได้แก่ อุโบสถกรรม ไวยาวัจกรรม การปลูกต้นไม้ และการสร้างสาธารณสถาน

การที่บุคคลมีอ้อยาศัยอื้อเพื่อเพื่อแผ่ มีความประพฤติ เป็นธรรม ทำความสงบเคราะห์ญาติ ย้อมเห็นได้ว่าเป็นประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น แต่ยังมีการบางอย่างซึ่งนับเนื่องในความมีอ้อยาศัยเพื่อแผ่ ซึ่งถ้าไม่พิเคราะห์ให้ชัดแล้ว ก็ดูเหมือนว่า การทำนั้นจะไร่ประโยชน์ เช่น การช่วยขวนขวยกิจธุระของผู้อื่น ซึ่งมิใช่ญาติและไม่ใช่มิตร การช่วยรักษาพยาบาลในเวลาเจ็บไข้ การช่วยบรรเทาทุกข์ในเวลาที่ประสบอันตราย การปลูกสวนและนาให้เป็นที่พักอาศัย การตัดสร้างถนนสะพานให้สะดวกแก่การลัญจຽของสาธารณชน เป็นต้น

การช่วยขวนขวยกิจธุระของผู้อื่น แม้ถึงเขามิใช่ญาติ และมิตร ก็เป็นกิจจันกัลยานชนจะพึงทำ เพราะนำให้สำเร็จผล อันไพศาล คนๆเดียวจะมีกำลังทำอะไรได้สักเท่าไร ถ้ารวมกำลังเข้าได้เป็นร้อยส่วนพันทวี ผลก็จะมียิ่งขึ้นไปจนไม่มีที่สุด

ความช่วยขวนขวยแก่กันและกัน ในเวลาไหนก็ไม่สำคัญเท่าเวลาเจ็บไข้ หรือว่าการช่วยบรรเทาทุกข์ในเวลาที่ประสบ

อันตราย ทึ้งเป็นเครื่องหมายแห่งความเมตตากรุณารม
อย่างแย่นแฟ้น

การปลูกสวนและนา ทำสถานที่ให้ร่มรื่น สะพรั่งด้วย
พุดกษาชาติอันเพลิดดอกออกผลเป็นที่ชวนมหานให้มาพักผ่อน
หย่อนใจได้ความสำราญ

การตัดถนน ขุดคลอง สร้างสะพาน นั้นก็เป็นการให้ความ
สะดวกแก่การไปมา ให้สำเร็จความมุ่งหมายในกิจที่บุคคลต้อง¹
ประสงค์กว้างขวางขึ้น ทึ้งซักพาผู้อยู่ในต่างถิ่นต่างด้าว ให้ได้
สมาคมคบหาเป็นมิตรไมตรีหริประโยชน์แก่กันและกัน กิจนั้นๆที่
กล่าวมาจัดว่า เป็นตัวอย่างแห่งอนวัชกรรม

อนวัชกรรมนำให้เกิดผลเป็นบุญอยู่เนื่องนิตย์

ต้องด้วยพระพุทธภาษิตว่า . . .

บุคคลผู้ปลูกสวนและนา ทำสะพาน

ให้อุทกทาน เช่นประปาและบ่อ้ำ และให้ที่พักอาศัย
บุญย่อมเจริญแก่เขาทึ้งกลางวันกลางคืน

บุคคลผู้บำเพ็ญอนวัชกรรม

เมื่อได้แลเห็นกิจที่ตนทำสำเร็จประโยชน์แก่ผู้อื่น

ย่อมชุมชื่นเบิกบานใจ ได้สemonัล

ด้วยรู้สึกว่า กิจที่ตนทำไม่ไร้ผล

อนวัชกรรม... การงานที่ไม่มีโทษ ซึ่งอ้วกว่าเป็นมงคล

บุคคลที่จะทำหน้าที่บำรุงบิดามารดา
... ด้วยน้ำใจยั่งกตัญญูท่ามกลาง
หรือส่งเคราะห์บุตรและภรรยาได้สะดาวไม่ติดขัด
ก็เพราะมีการงานที่ทำเป็นส่วนอาชีพไม่คั่งค้าง
มีทรัพย์เป็นกำลังที่ตั้งแห่งพื้นเพขอบตน

อันบุคคลผู้ตั้งตนอยู่ในโลก ย่อมมีอาชีพเป็นการประจำ
จะประนีตหรือต่ำธรรม
ก็แล้วแต่ภูมิฐานและความประกอบของบุคคล
บุคคลผู้รู้จักประกอบ ...
แม้พื้นเพเดิมจะด้อยมา ก็สามารถจะตั้งตนขึ้นได้
ฝ่ายผู้ไม่รู้จักประกอบ ...
แม้แต่เดิมจะมีหลักฐานก็ไม่อาจบริหารໄວ่ได้ พาให้ต่ำลง
ความไม่รู้จักประกอบนั้นแหลก
... เรียกว่า ...
ความคั่งค้าง เสื่อมเสียแห่งการงาน

อิทธิบาท ๔ : หลักในการทำงาน

หลักการทำงานไม่ให้คั่งค้างมี ๔ ประการ
เรียกว่า “อิทธิบาท ๔” ได้แก่ ...

ฉันทะ...	ความพอใจในการงาน
วิริยะ...	ความพากเพียรทำงาน
จิตตะ...	มีใจฝักใฝ่ในการงาน
วิมังสา...	พิจารณาเหตุผลในการทำงาน

การทำงานที่จะพ้นจากความไม่คึ้งค้าง เพราะบุคคลผู้ประกอบ
เป็นผู้รู้จักกгал ทำمهماะเจาะแก่กำลังทรัพย์ไม่เกียจคร้าน ขยัน
ขันแข็ง และไม่ประกอบในทางอันเป็นโหง ซึ่งเรียกว่ามิจฉาชีวะ

ประโยชน์ย่อมาล่วงไปจากผู้เกียจคร้าน

บุคคลผู้รู้จักกгал . . .
เมื่อถึงคราวที่ประกอบกิจประกอบ
ไม่เร็วไปหรือช้าไป
และทำให้หมายแก่กำลังทรัพย์
ทั้น มีความขยัน ...
และไม่ประกอบในทางผิดอันเป็นทุจริต
ผลที่ได้ก็บริบูรณ์ไม่บกพร่อง ทั้งไม่เดือดร้อนใจ
. . . การงานที่เสื่อมเสีย . . .
ท่านมักติไว้ในทางเกียจคร้านเป็นเบื้องหน้า
เพราะเมื่อเกียจคร้านแล้ว
ก็ไม่มีทางจะนำมากซึ่งโภคทรัพย์ด้วยประการใดๆ

... เห ตุ นั้น ...

พระพุทธภาษิตจึงตรัสไว้ว่า

ประโยชน์ที่ประสงค์ทั้งหลาย

ย่อมเป็นไปล่วงหมุนมาณพผู้สละการงานเสียแล้ว

ด้วย อ้า ง ว่า ...

หวานนัก ร้อนนัก เวลาเย็นนักแล้ว ดับนี้เป็นต้น

ด้วยเหตุที่การงานที่ไม่คั่งค้าง

เป็นมูลที่ตั้งยันสำคัญ

... แห่งความเจริญด้วยทรัพย์สมบัติ

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

... เป็นมงคล อันอุดม ...

พุทธวิธี
ลด ละ เลิก อบายมุข

การจะแก้ไขอะไร...

ถ้าเริ่มค้นที่ตนได้ล่าก์ . . . จ่ายที่สุด

เหมือนอย่างคนจะเลิกอุบัติมุข

ก็ต้องมีปัญญาของเห็นโภชของมันให้ได้

มองเห็นความไม่ดีของตนให้ได้ . . .

แล้วตั้งใจแห่งแหนเด็ดเดี่ยวยจะเปลี่ยนแปลงตนเอง

จากนั้นก็ลงมือเปลี่ยนแปลงทันที

ก็จะทำสำเร็จได้สมประสงค์

ทุกสิ่งย่อมเกิดจากการกระทำ

หลวงพ่อปัญญาฯ ท่านสอนเรื่องนี้ไว้ว่า ...

เราส่วนมากทั่วไปนั้น ยังไม่ยอมรับว่าความทุกข์เกิดจากตัวเราเอง อะไรที่มันเกิดขึ้นในชีวิตของเรา คนทั่วไปไม่ค่อยจะยอมรับว่าตัวกระทำ คือมันสัยไม่ยอมรับผิดนั้นเอง ไม่ยอมรับว่าตัวผิด มีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่ยอมรับว่าตัวเป็นผู้กระทำขึ้น ปัดความผิดนั้นไปให้แก่ใครๆได้

...ให้แก่เหตุการณ์บ้าง ให้แก่ดวงชะตาราศี ดวงดาวในท้องฟ้าอะไรต่างๆ นี่ทั่วไปเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่าเราสอนกันมาอย่างนั้น เพราะเชื่อแห่งความเข้าใจมาในรูปอย่างนั้น เช่นบอกให้รู้ว่า สิ่งนั้นทำให้เราเป็นอย่างนั้น ทำให้เราเป็นอย่างนี้ ดลบันดาลให้เราเป็น ซึ่งความจริงมันไม่ใช้อย่างนั้น

ไม่มีอะไรจะดลบันดาลให้เราเป็นอะไร

แต่เราเป็นด้วยความคิดการพูดการกระทำของเรา

เรียกว่า... เป็นกรรมของเรา

“กรรม” ก็คือ การกระทำด้วยเจตนา มีเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้อง เมื่อมีเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องก็เรียกว่ามีเจตนา มีเจตนาแล้วก็ทำกรรม เมื่อทำกรรมก็เกิดผลของกรรม แล้วก็เกิดเจตนาขึ้นมาอีก หมุนเป็นวงกลมอยู่ตลอดเวลา มีความตั้งใจ...มีการกระทำ...แล้วก็มีผลจากการกระทำขึ้นมา เราหลงให้ในผลนั้นด้วยความเข้าใจผิด

แล้วก็ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อนักคนที่ทำกรรมอะไรซ้ำๆเรื่อยไปจนกว่าจะจบเรื่อง จบชีวิตลงไป

เปลี่ยนชีวิตจากมิจฉาทิกวี เป็นสัมมาทิกวี

ตัวอย่างก็เช่นขโนยนี้แหล่ะ นักมีความตั้งใจที่จะไปขโมยไปแล้วก็โนยได้ของมา เมื่อได้ของมาก็ แหน! ปลื้มอกปลื้มใจว่าเราได้สิ่งนี้มาจาก การไปขโมยมา แล้วเอาไปกินเอาไปใช้ จิตใจก็เพลิดเพลินในสิ่งที่ตนได้ วันหลังก็ต้องไปขโมยอีก ทำอยู่อย่างนั้นเรื่อยไปไม่จบไม่สิ้น จนกว่าเขามี “ความคิดชอบ” เกิดขึ้นในใจ มีปัญญาเกิดขึ้นว่า การขโมยนั้นไม่ดี เขาเกิดหุ่นจากการขโมยไป หรือ เพราะตัวรู้จับได้ไล่ทัน เอาตัวไปเก็บไว้ในคุกในตระราง เขายังไม่ต้องขโมยใครอีกต่อไป

แต่ว่าเชื้อแห่งการเจตนาที่จะทำซ้ำอาจจะยังไม่ดับก็ได้ แม้อยู่ในคุกถ้าไม่มีคน อบรมสั่งสอนให้เกิดสติปัญญาที่ถูกต้อง พ้ออ กมาก็รับโทษใหม่ต่อไป แต่ถ้าได้รับการอบรมบ่มจิตใจภายในที่คุณขัง เขายังเกิดความสำนึกรู้สึกตัวพอ แล้วอกมาก็ไม่กระทำเรื่องนั้นต่อไป มีแต่เรื่องไปชักจูงเพื่อนฝูงมิตรสหายให้หันมาหาความดี เห็นโทษของความชั่ว

นี่เรียกว่า เปลี่ยนชีวิตจากมิจฉาทิกวี มาเป็นสัมมาทิกวี เพราะเกิดความเข้าใจว่า สิ่งที่เราทำนั้นย่อมเกิดแก่ตัวของเรา

เราหนีจากผลที่เราทำเอาไว้ไม่ได้ เราจะต้องได้รับผลจากสิ่งนั้น เพราะฉะนั้น ฐานแห่งสัมมาทิฏฐิขึ้นศิลธรรมนี้ก็ต้องมีความเชื่อ เป็นฐานในใจว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราแต่ละเรื่อง นั้นเป็นเรื่องของเราเอง อย่าไปนึกว่าใครทำให้ อย่าเที่ยวไปโทษ อะไรซึ่งเป็นเรื่องภายนอก เราจะต้องลงมติในขันแรกที่เดียวว่า “ฉันคงจะผิดพลาดในเรื่องอะไร มันจึงเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น” ให้ คิดไว้อย่างนั้นก่อน คิดว่ามันคงจะผิดพลาดในเรื่องอะไร ทำอะไร ผิดพลาด คิดอะไรไม่ถูก พูดอะไรไม่ถูก ทำอะไรไม่ถูก คบหากับคน ที่ไม่ถูกต้อง แล้วจึงเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น อันนี้เป็นเรื่องที่ควรคิด เป็นฐานไว้ก่อนเป็นเบื้องต้น

มีจิตใจเข้มแข็ง

เมื่อสร้างฐานอันนี้ขึ้นแล้ว เรายังต้องฐานแห่งความคิด นี้แหล่ะคิดต่อไปว่า เราทำอะไรมันจึงเกิดเรื่องนี้?

ศึกษาหาถึงเรื่องที่เรากระทำอยหลังไปว่า เมื่อวานนี้ เมื่อวานชืน เมื่อเดือนก่อน หรือเมื่อก่อนนี้ เราได้ทำอะไรไปจึงเกิด สิ่งเหล่านี้ขึ้น มันมากันอย่างไร มันเป็นลูกโซ่ที่สัมพันธ์กันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเรื่องอะไร...มันล้วนแต่ต้องเกี่ยวข้องกันทั้งนั้น เราต้อง จับให้ได้ แล้วก็คลายไปจนถึงต้นเรื่องของมันให้ได้ ว่าต้นเรื่องมัน คืออะไร

เมื่อเราพบต้นเรื่องแล้วเราก็จะเกิดความเข้าใจ เกิดความเข้าใจว่า อ้อ! อันนี้เองที่เป็นเหตุให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นในชีวิตของเรามันก็แก้ไขได้...ถ้ามีใจเข้มแข็ง แต่ถ้าใจไม่เข้มแข็ง ก็แก้ไม่ได้อีกเหมือนกัน เพราะว่าบางที่เรารู้ว่ามันช้ำแต่เลิกไม่ได้ เมื่อนเราติดอะไร เช่นติดบุหรี่นี่ แต่ก็เลิกไม่ได้...เลิกไม่ได้

เมื่อวานนี้พระฝรั่งมาจากราชป่านานาชาติ คุยกันถึงเรื่อง
ฝรั่งคนหนึ่ง เข้าเป็นคนฝรั่งเศส-เยอรมัน คือเขาก็ได้ในประเทศไทย
ฝรั่งเศสแต่ตัวเชื้อสายเป็นเยอรมัน แล้วก็ได้ไปอยู่ในประเทศไทย
สวิสเซอร์แลนด์ จะมาบวช...มาที่นี่แหละ อาทิตย์มาบอกว่าครรจะ
ไปอยู่วัดป่านานาชาติดีกว่า จะได้ศึกษาอะไรกัน แต่ตัวแกบอกพูด
อังกฤษไม่ได้ พูดภาษาเยอรมันได้ ภาษาฝรั่งเศสได้ อญี่ปุ่นเราก็
ไม่มีใครจะพูดภาษาเหล่านั้น มันลำบาก...ก็เลยส่งไป ส่งไปอยู่วัด
ป่านานาชาติ แกก็อยู่

แก้เลิกไม่ได้อยู่เรื่องหนึ่งคือ งดสูบบุหรี่ไม่ได้ ต้องสูบบุหรี่...เลิกไม่ได้ พระท่านก็บอกว่าให้ทำใจเย็นๆ ให้เลิกสูบเสีย แกบอกว่าแกติดมานาน มันอยาก...พอแกอย่างสูบแล้วมันก็ กระวนกระวาย มันต้องหามาสูบ ก็เลยอยู่วัดปานานาชาติไม่ได้ ไปอยู่ที่ศรีสะเกษ ไปอยู่วัดแบบนั้นก็เป็นวัดป่าเหมือนกัน แต่ว่า วัดนั้นเขามิ่งการดูแลในเรื่องสูบบุหรี่ ก็เลยให้อยู่ อยู่ไปสัก ๕-๖ เดือน ก็มาที่นี่...มากอให้บวช อยู่มานานแล้วบอกว่าไม่ได้ บวชสามเณร ก็พอบวชพระยังไม่ได้ เลยบวชสามเณรให้แล้วก็ส่งกลับไปวัดนั้น

ครั้นเมื่อท่านปัลโนมาเยี่ยมเมื่อคืนก่อนนี้ ก็ถามว่า
“สามเณรรึ่งเศส-เยอร์มัน เป็นอย่างไรบ้าง?”

เรียกว่ารึ่งเศสครึ่งหนึ่ง เยอร์มันครึ่งหนึ่ง

“เขาก็เรียบร้อยดี แต่เลิกบุหรี่ไม่ได้ ยังปรับตัวเองไม่ได้”
นี่ที่เลิกไม่ได้ เพราะว่าใจอ่อน

คนเราทั่วๆ ไปก็เป็นอย่างนั้น เลิกอะไรไม่ได้ เพราะใจอ่อน
ไม่มีความเข้มแข็งพอ เมื่อไม่มีความเข้มแข็ง มันก็เกิดไม่ได้
แต่ถ้าคนเข้มแข็ง เขายังเลิกได้เด็ดขาดเลย แม้สูบมานานแล้ว
ก็เลิกได้ ตีมนานก็เลิกได้ เศยประพฤติปฏิบัติในเรื่องไม่เหมาะ
ไม่ควรอะไรมาก็เลิกได้ นี่อาศัยความเข้มแข็งในทางจิตใจ

ฉะนั้น ต้องหัดกำลังใจให้เข้มแข็งไว้ เมื่อเห็นว่าสิ่งใดที่เรา
พบว่าไม่ดี เราไม่ควรจะทำต่อไป แต่จิตมันเคยชินกับสิ่งเหล่านั้น
มันก็ติดແஸ์ไปในอันที่จะทำอึก ก็ต้องพยายามค่อยกันไว้ ไม่ให้
กระทำอย่างนั้น ถ้าเราทำได้อย่างนี้ ความเข้าใจก็จะดีขึ้น ความ
เข้มแข็งในทางจิตก็จะดีขึ้น สามารถจะตัดต้นເງື່ອນຂອງตัวปัญหา
ที่เราสร้างขึ้นเองได้

ยอมรับผิดแล้วคิดแก้ไข

นี่ก็เป็นสัมมาทิภูธิอันหนึ่ง ที่เราควรจะสร้างให้เกิดขึ้นใน
จิตใจของเรา เพื่อจะเลิก จะละจากสิ่งเหล่านั้น ตัวฐานใหญ่ก็อยู่

ที่ว่า “ยอมรับว่าตัวผิด” แล้วคิดแก้ไขเท่านั้นเอง ให้ยอมรับว่า เรายัง แล้วคิดแก้ไข ทราบได้ที่เรายังไม่ยอมรับว่าเราผิด การคิด แก้ไขก็จะไม่มี เพราะว่าเราคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของเรา มันเรื่อง ของคนอื่น

เหมือนเด็กๆที่สอบໄล์ตอกนี่ บางทีก็ไปโทษครูอย่างนั้น โทษ พ่อแม่...โทษโน่นโทษนี่ ไม่รู้จะโทษใครก็ว่าด้วยไม่ดี ปนจึงสอบตก อย่างนี้มันโทษไม่ถูก ไม่เป็นการโทษที่ถูกต้อง ถ้าจะโทษให้ถูกก็ว่า เรายังเกียจ เราไม่รักการเรียน เราไม่ขยันเรามาไม่เอาใจใส่ เราไม่ใช่ สติปัญญาคิดค้นเรื่องที่จะเรียนเขียนอ่าน เรายังทำข้อสอบไม่ได้ ถ้าอยากให้สอบได้ เรายังต้องเปลี่ยนวิถีชีวิต คือหันมาเริ่มการเรียน ขยัน เอาใจใส่ คิดค้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ แล้วควบคุมที่ เก่งกว่าเราไว อย่าไปนั่งใกล้กับคนที่วิชาอ่อน เพราะถ้าไปนั่งใกล้ เพื่อนที่อ่อน “เอี้ย! มันก็อ่อนเหมือนกันนั่นแหล่ะ” มันคิดอย่างนั้น ไปเสีย...มันไม่คิดก้าวหน้า

คิดให้ก้าวหน้าไว้เสมอ

ในบางโรงเรียนจัดวิธีการเรียนผิดเหมือนกัน เด็กอ่อนเอาไป ไว้ในห้องเดียวกันหมด เด็กซึ่งดีเรียนเก่งๆ ก็เอาไว้ห้องเดียวกัน มันก็เก่งอยู่ท้องนั้นแหล่ะ ห้องที่ไม่ดีก็ไม่ดีทุกคน เด็กไม่ดีมันก็ มองเห็นว่า “อันนั้นก็อ่อนเหมือนกู ไอ้นั้นก็เหมือนกู” แล้วมันจะ

คิดก้าวหน้าได้อย่างไร ไม่คิดก้าวหน้า เพราะว่ามันเหมือนกันหมด แล้วควรจะปนกันไป...เด็กเก่งสัก สิบคน เด็กไม่เก่งก็สัก ๑๐ คน หรือว่า ๑๗,๑๗ คนก็ได้...ปนกันไป เมื่อปนกันไป...เด็กเก่ง มันก็เป็น ตัวอย่างแก่เด็กไม่เก่ง เด็กไม่เก่งมันก็จะได้เกิดมุนานะขึ้นมาบ้าง “เอ! ทำไมมันเรียนได้ ภูทำไม่เรียนไม่ได้”

มันจะได้คิดขึ้น จะได้คิดก้าวหน้า นี่เอาไว้เหมือนกันหมด เลยเหลวไปหมดทั้งชั้น เวลาสอบไล่ก็หมดทั้งชั้นเลย คือได้ตัว ศูนย์หมดทั้งชั้น อย่างนี้มันก็ไม่ก้าวหน้าอะไร บางโรงเรียนเข้าทำ อย่างนั้น เป็นโรงเรียนประเภทโรงเรียนราชภาร্ত์ เข้าจัดอย่างนั้น ไม่ถูกต้อง เราก็จะเอาไปปนกันไว้ แล้วเด็กๆ ก็ควรจะคบหากัน ที่เก่งกว่าเรา เขารู้สึก เรียนเก่ง มีความประพฤติดีกว่า มีอะไรดีกว่า เรา ก็จะได้เลียนแบบเข้าบ้าง เพราะว่าสิ่งทั้งหลายมันติดกันได้ ถ้าเราไปคบคนเช่นไร ก็จะเป็นเช่นคนนั้น

พระพุทธภาษิตกล่าวไว้ว่า คบคนเช่นไร ก็จะเป็นเช่นคนนั้น ถ้าเราไปคบคนขี้เกียจ...เราก็ได้รับความขี้เกียจมา คบคนขี้ยั่น...เราก็จะได้ความขี้ยั่นมา เราไปคบคนชอบเที่ยว...เราก็ได้การชอบเที่ยว คบคนประเภทเด็ก เป็นอย่างนั้น เราต้องให้เด็กของเราว้าจักคบ คนที่เก่งกว่าไว้ เรียนเก่งกว่า ความประพฤติดีกว่า อย่างนี้จึงเป็น การถูกต้อง เป็นแนวทางที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในชีวิตต่อไป ตัวสัมมาทิภูปฏิสูติในขั้นนี้มันต้องเป็นไปในรูปอย่างนั้น เราจะได้คิด แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

มองให้เห็นโทษของสิ่งที่ทำให้เกิดความทุกข์

ที่นี่ให้รู้จักทุกข์ป่ายๆ อธรรมดาๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน
คนเราที่ได้หลงผิด ไปทำเรื่องที่ไม่เหมาะสมไม่ควรเข้า เพราะไม่รู้ว่า
เรื่องนั้นจะให้อะไรแก่เรา

คนเล่นการพนันก็ไม่ได้คิดว่าจะเสียหายอย่างไร คนที่เสพสิ่งเสพติดก็ไม่ได้คิดว่า จะเกิดความเสียหายแก่ชีวิตแก่ร่างกายอย่างไร คนเที่ยวกางคืนเขาก็ไม่ได้คิดว่ามันจะนำความทุกข์เดือดร้อนอะไรมาให้แก่เรา คนควบเพื่อนชั่วก็ไม่เคยคิดว่าเพื่อนชั่วจะให้อะไรแก่เรา คนที่เกียจคร้านการทำงานก็ไม่เคยคิดว่าความเกียจคร้านจะให้อะไรแก่เรา เข้าไม่รู้ เข้าไม่เข้าใจ ไม่มีแนวคิดอย่างนั้น ไม่มีโครงสร้างให้คิดในสิ่งที่ถูกต้อง เขาก็เหลือกับเรื่องอย่างนั้น ก็ต้องพูดให้เข้าใจเพื่อให้เห็นความทุกข์อันเกิดจากความชั่วร้ายเหล่านั้น

ความทุกข์ที่เกิดจากอบายมุขเป็นตัวอย่างให้เห็นว่า การเล่นการพนันนี่มันให้ทุกข์ให้โทรมอย่างไร ต้องให้เข้าใจ เอาโทบท่อง การพนันที่ปราภภูอยู่ในหนังสือที่พระเรียน ชื่อหนังสือเรียกว่า “นวโกรวาท” ให้เด็กห้องจำไว้ก็ได้ เช่นว่า

“เมื่อชนะก่อเริ่ง เมื่อแพ้เสียดายทรัพย์” ทรัพย์ที่ตนมีก็จะหมดไปสิ้นไป ไม่มีใครให้เครดิตต่อไป ตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้ คนเดาเขาก็ไม่อยากจะแต่งงานด้วย

นี่ให้เด็กห้องจำไว้ก่อน เรียกว่าจำไว้ก่อน เราที่เป็นผู้ใหญ่ ก็พยายามชี้ให้เห็นไทยของสิ่งเหล่านั้น มีข่าวมีเรื่องราวภู腴ในหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องการพนันขึ้นทีไร ต้องหยิบมาให้เด็กดูทันที ซึ่งให้เห็น เพราะเป็นการสาธิตเป็นตัวอย่างให้ได้รู้ได้เข้าใจ หรือว่าครอบครัวใดที่เคยมั่งคั่ง แล้วต่อมาก็เกิดการล้มจนเสียหาย ก็อาจมาเล่าให้ฟังว่าความล้มจนเสียหายเกิดจากอะไร

เพาะเชื้อแห่งความเห็นที่ถูกต้อง

หรือว่า ถ้าเป็นเรื่องเก่าๆ อันมีในชาติประเทชนิทานที่คนโบราณเขาได้สอนไว้ ก็อาจมาเล่าให้ฟังปอยๆ เพาะเชื้อแห่งความเห็นถูกต้องให้เกิดขึ้นในจิตใจของเด็กๆ ในเรื่องไทยของ การพนันให้เห็นว่ามันให้โทษอย่างไร และการพนันนี้ไม่ได้สร้างอะไร มีแต่ว่าจะทำให้เสียหายแก่ชีวิต แก่การงาน เพราะไม่ได้ เป็นไปเพื่อการผลิตอะไรขึ้นมา ม้าแต่ไปล้อ芒งเล่นการพนันกัน ก็ไม่มีอะไรที่จะเกิดขึ้นจากเรื่องนั้น

เงินมืออยู่เท่าเดิมันก็มีเท่านั้น ไม่ได้เกิดดอกออกผลเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นเพราการพนัน เพราะไม่ได้ทำอะไรส่งไปขายยังต่างประเทศ แต่ถ้าคนทำงาน เช่นว่าปลูกอ้อย...เขาก็ส่งอ้อยส่งน้ำตาลไปขาย ปลูกข้าว...ส่งข้าวไปขาย หรือว่าทำแร่เขาก็ส่งแร่ไปขาย ปลูกข้าวโพดก็ส่งข้าวโพดไปขาย ได้เงินต่างประเทศเข้า

บ้านเข้าเมือง บ้านเมืองก็ร่าวยขึ้น เพราะได้เงินมา เหมือนในครอบครัว ถ้าครอบครัวใดมีแต่ซื้อขายอย่างเดียว ไม่มีข่ายเลย แล้วครอบครัวนั้นจะมีอะไรเหลืออยู่ ซื้อแล้วหมดเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรที่จะเหลือ

นี่...การพนันไม่ได้สร้างอะไรขึ้นในสังคม เรายุดชาชีว์แจงให้คนเข้าใจ แล้วก็ถือว่า การพนันเป็นผิร้ายทำลายชาติ ทำลายประเทศ ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง พูดกันบ่อยๆ ให้เข้าใจกันบ่อยๆ เด็กของเราก็จะไม่ไปมาร์มา กับสิ่งเหล่านั้น จะไม่มีนิสัยเหล่านั้น

ความจริงถ้าพูดกันโดยเนื้อแท้ คนไทยเรามีมีนิสัยในทางการพนัน ไม่มีวัตถุอันใดที่เป็นเครื่องชี้บอกว่ามีการพนันที่เป็นของไทย สังเกตดูชื่อของการพนันนี้ ชื่อทุกอย่างไม่เป็นภาษาไทยทั้งนั้น แม้ไฟต์จะตั้งชื่อตัวนั้นก็ไม่มีชื่อเป็นภาษาไทยลักษณะเดียวกันไม่มีแต่ชื่อภาษาอื่นทั้งนั้น คนอื่นเข้ามาให้...เข้าความฉบับหมายมาให้แก่พวกเรา แล้วเราก็รับไว้ รับไว้แล้วก็เก่งกว่าอาจารย์ไปเสียแล้ว เวลาหนึ่งสูกศิษย์เก่งกว่าอาจารย์ อาจารย์เขามาไม่เก่งแล้วเวลาหนึ่งเราเก่งกว่าเขา ของเหล่านี้ไม่มี

ดูจากพิพิธภัณฑ์ก็แล้วกัน ว่ามีวัตถุอะไรเกี่ยวกับการพนัน
ซึ่งเป็นของเก่าอยู่ในที่นั้นบ้าง...ไม่มี มีแต่ดาบ มีปืน มีศิลปะจารึก
มีหม้อเก่าๆ เครื่องปั้นดินเผา มีแต่ของดีๆทั้งนั้น ไม่มีเรื่องของการ
พนันอยู่ในนั้นสักอันเดียว ไม่มีอะไรเลย เราเอามาจากที่อื่นทั้งนั้น
แล้วก็เอามาเป็นของเรา

สมัยก่อนเมื่อเด็กๆ ไม่เห็นใครเล่นการพนันกัน ถ้าจะเล่นกัน ก็เวลาสังกรานต์ เข้าเล่นสะบ้า แต่ก็ไม่ได้อาสาทางค์กัน เล่นเบก หัวเข่ากัน คนผู้หลักผู้ใหญ่มาบ้านนั่งเล่นแล้วเบกเข่ากัน พอก ๓ วันก็เลิก เลิกเด็ดขาด ไม่เล่นต่อ เขาไม่เท่านั้น...ไม่ยืดเยื้อ เขายอมอะไรเป็น กิจลักษณะ แต่เดี๋ยวนี้มันเติมไปหมด มันติดการพนันกันของแงม ไปหมด คนที่ไหนๆ ก็ฝันแต่เรื่องตัวเลข เรื่องหวย เรื่องเบอร์ เห็น ประஸงม่องค์เจ้าไม่ได้ เข้ามาถามเรื่องเบอร์เรื่องหวยตลอดเวลา แปลว่าผู้การพนันสิงห์บ้านหัวเมือง มันก็ต้องแก้ไขเรื่องนี้ด้วย เมื่อ онกัน นี่เป็นเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจกันให้เห็นทุกข์เห็นโทษ

ประพฤติคนอยู่ในศีลในธรรม

หรือเรื่องลึกลับติดกับเมื่อ онกัน วันก่อนอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยชน...เข้าตัดมาให้อ่าน ไม่ได้อ่านทั้งฉบับ เพราะว่าอาทิตย์ไม่ได้ รับหนังสือพิมพ์นั้น...มีคนตัดมาให้ ว่าที่อำเภอตะพาน จังหวัด อุบลราชธานีนั้น ทางราชการฝ่ายเหนือขึ้นไป คือสรรพสามิตเขา บอกว่าจำเกอนี้ภัยเรื่องสรามเรียลดลงไปมาก ปีก่อนเก็บได้มาก แต่ปีนี้ลดลงไป ก็ไปศึกษาสาสานเหตุว่าทำไม้มันจึงได้ลดลงไป ก็ เพราะว่าคนมันไม่ดีมีเหล้า แต่เขามีว่าพูดคนไม่ดีมีเหล้า เข้าพูดว่า สรามเดือนมันแพร่หลาย ความจริงมันไม่ใช่อย่างนั้น คือมีพระไป อัญที่นั้น พระท่านสอนคนให้เลิกเสพสรายาเมา เลิกเล่นการพนัน

เลิกละอภัยมุข...คนก็ไม่ดีมีเหล้า แล้วเมื่อคนไม่ดีมีเหล้า ภาษีด้านสรรพสามิตในเขตตั้นมันก็ตกอยู่บลงไป ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ก็ว่าต้องสอบสวนเรื่องนี้ว่าทำไม่มันตกอยู่บลงไปอย่างนั้น แต่สรรพสามิตoba ก็ทำภารกิจก่อนกว่า เหล้าเกือนมันแพร่หลายมาก ความจริงไม่ใช่...ไม่ใช่เหล้าເถ්ອນแพร่หลาย คนเขามาดีมีพระในเวลานี้ เขาชวนกันประพฤติศิล ประพฤติธรรม เลยเลิกดีมีสุราเมรัย

ในบางจังหวัด เจ้าหน้าที่วิตอกกังวลว่าภาษีจะลดลงไป เราจะเอาเงินหรือเอาคุณภาพของคนไว้ในบ้านเมืองของเรา นี่น่าคิดนะ ถ้าคนดีขึ้น...เลิกละของที่ชั่วร้าย เรายกได้คนที่มีคุณภาพเขาก็จะได้สร้างเนื้อสร้างตัวต่อไป แต่ถ้าเราเอาภาษีให้สุราเมรัยขายดี คนดีมีมากๆ เมื่อคนมามากก็มีแต่คนไร้คุณภาพ และเมื่อคนไร้คุณภาพแล้วสังคมจะเป็นอย่างไร ไม่มีใครเคยคิดถึงข้อนั้นคิดว่าจะเอาแต่เรื่องภาษี เพราะว่าเจ้าหน้าที่ผู้น้อยกลัวว่าจะถูกลงโทษว่าทำไมเก็บภาษีได้น้อย คงจะไม่ได้ปราบสุราເถ්ອน ก็หาวิธีแก้ตัวเอาว่าพระสุราເถ්ອนแพร่หลาย คนจึงไปดีมีสุราເถ්ອนกันแทน

ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น เนื้อแท้คนดีมีสุราเมรัยก็เลยลดลงไป ในพระราชานี้รายได้จากภาษีสุราเมรัยก็ลดลงเหมือนกัน เคยถามคนที่เคยเป็นอาชญาเหล้าว่าในพระราชานี้ กับนอกราชานี้ ผิดกันหรือไม่ แบบกว่าผิดกัน คือในพระราชานี้ลดลงไปมากเลย แต่พอออกพระราชานี้ขึ้นไปเส้นมันขึ้นไปทันที เพราะว่าในพระราชานี้

คนงด...ไม่ดื่มน้ำเมรัยตลอด ๗ เดือน แต่พอออกพรรษา ก็กลับไปสูบที่เดิม มันก็ขึ้นไปต่อไป มันเป็นอย่างนั้นทุกปีมา แสดงว่า คนไทยเรานี้ยังเคร่งครัดอยู่ในถ้วนกาลเข้าพรรษา แต่เข้าพรรษา มัน ๗ เดือน นอกพรรษา ๙ เดือน แปลว่า ๙ เดือนนั้นดื่มน้ำกันอย่างเต็มที่ พอ ๗ เดือน ก็หยุดกันทีหนึ่ง แต่วันออกพรรษานั้นแหล่ะ เป็นวันฉลองให้กัน เพราะอดมา ๗ เดือนแล้วนี่ พอกลืนวันออกพรรษา ก็เตรียมกับเตรียมแก่ล้มพร้อม บอกเพื่อนฝูงมาเลี้ยงดู ปูเสื่อกันตลอดวันเลย ออกพรรษาแล้ว...พันทุกข์ไปเสียที่ จะได้กลับไปสู่ภาวะเดิมต่อไป มันเป็นอย่างนั้นก็เลยดื่มน้ำกันต่อไป นี่ก็เรียกว่า ยังไม่เข้าใจชาบชึงถึงทุกข์ใหญ่ของสิ่งเหล่านั้น ว่าให้โทษ แก่ตัวอย่างไร ให้ทุกข์อย่างไร

เมื่อวันก่อนนี่มีศพมาที่นี่...อายุก็ไม่มากเท่าได ไปถามว่าเป็นโรคอะไร? เขากล่าวว่าเป็นโรคตับแข็ง ศพมาที่วัดนี้อาทิตย์จะต้องไปรดน้ำทุกศพ ไม่ใช่ว่าอะไรหรอก...คือไปถูกดูว่าอายุเท่าไร ตายด้วยโรคอะไร อยากจะเอาข้อมูลว่าตายด้วยโรคอะไร บางศพก็ยังไม่แก่ เท่าไดแต่รู้ว่าตาย ตามว่า “ตายด้วยโรคอะไร?” เขากล่าวว่า “ตับแข็ง”

กระซิบถามว่า “แก่ติดกรีไข้ไหม?” เขากล่าวว่า “ค่อนข้างจะแก่ อุจุลักษณ์อยู่” นี่โรคตับแข็งมันเกิดจากดื่มน้ำมาก เลยเป็นโรคตับแข็ง หรือเป็นโรคอื่นอีกด้วยศึกษาໄต่ถามดู จะได้มีข้อมูล แล้ววันหลังเขานิมนต์ไปเทศน์ก็จะได้เทศน์ให้ตรงเป้าหมายกับคนที่

มาพังกัน ศพไหนตายเพราะเหล้าก็จะได้เทคโนโลยีเรื่องโภชของเหล้า
เรื่องอื่นก็เทคโนโลยีเรื่องอื่นกันไปตามเรื่องตามราوا เป็นการสอนแนะ
คนที่ยังไม่ตายให้ร่มด้วยว่องอย่าให้ต้องเป็นโรคตับแข็ง เพราะว่า
ตับนั้นไม่มีอะไรมาก ไม่รู้จะเอาตับอะไรมาใส่

เมื่อรักในพระรัตนตรัยก็ไม่อาจยุ่งเกี่ยวอบายมุข

ถ้าหากเป็นคนมีความรักในพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ
หน้าที่ ครอบครัวและประเทศชาติอย่างแท้จริงแล้ว จะไม่เข้าไป
ยุ่งเกี่ยวไม่แตะต้องอบายมุขอย่างแน่นอน

ความรักในสิ่งเหล่านั้น เป็นความรักขั้นพื้นฐานของชีวิต
ผู้มีความรักแบบนี้แล้ว จะป้องกันภัยได้รอบทิศ และมีชีวิตสุขสม
อย่างแน่นอน หลวงพ่อปัญญาฯ ท่านกล่าวไว้ว่า ...

ความรักที่เป็นพื้นฐานของชีวิตนั้นเราจะรักอะไร?

เราควรจะรักพระพุทธเจ้า รักพระธรรม พระสังฆให้มาก
รักพระพุทธเจ้า รักพระธรรม รักพระสังฆนั่น รักอย่างไร?
เราเอาความรักธรรมตามคิดก็แล้วกัน เนื่องจากหุ่น
มีความรักหญิงสาวเข้าทำอย่างไร เขาก็คิดถึงผู้นั้นบ่อยๆ เวลา กินก็
คิดถึง นอนก็คิดถึง ทำอะไรก็คิดถึง ฉันได เรายังรักพระพุทธเจ้า
เรารักพระธรรม เรายังรักพระสังฆ เราก็คิดถึงพระพุทธเจ้า คิดถึง
พระธรรม คิดถึงพระสังฆสาวกของพระพุทธเจ้าบ่อยๆ ฉันนั้น

คิดถึงคุณงามความดีของพระพุทธเจ้า

คิดถึงพระพุทธเจ้านั้นคิดในรูปใด?

เราเก็บคิดถึงคุณงามความดีของพระพุทธเจ้าว่า ท่านมีคุณงามความดีอย่างไรบ้าง

พระพุทธเจ้าท่านมีความกรุณาปรานีตอชาวโลกทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าท่านมีความบริสุทธิ์ในน้ำพระทัย ไม่มีอะไรเครื่องหมาย

พระพุทธเจ้าท่านมีปัญญา รู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องความทุกข์ ในเรื่องเหตุให้เกิดทุกข์ ในเรื่องความดับทุกข์ได้ และในเรื่องข้อปฏิบัติที่จะให้ถึงความดับทุกข์อย่างเด็ดขาด

อันนี้คือพระคุณของพระพุทธเจ้า เรา manusika คิดถึงพระคุณเหล่านั้น คิดบ่อยๆ นึกบ่อยๆ แล้วก็เอาพระคุณเหล่านั้นมาประทับไว้ในใจของเรา ใจของเราก็อยู่กับพระพุทธเจ้า ใจเราไม่ไปอยู่กับผิว กับมาร ใจเราไม่เป็นสตว์เดรจฉาน ไม่เป็นสตว์รัก ไม่เป็นปรต ไม่เป็นอสุรกาย ใจเราไม่เป็นผี แต่ใจเราเป็นพระอยู่ตลอดเวลา

นึกถึงพระธรรมเพื่อเป็นเครื่องยับยั้งชั่งใจ

เรารักพระธรรม ก็คือรักคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า รักพระพุทธเจ้าแล้วก็ต้องรักพระธรรมคู่กัน

เมื่อรักพระธรรมนั้นก็หมายความว่า เรายึดมั่นในพระธรรมบอยู่
เราอ่าน เราฟัง เรารู้เรื่องนั้นมาเป็นประจำจากครอยส่องมองดู
ตัวเรา ว่าเรามีความบกพร่องอะไรบ้าง เราไม่ได้มีงานที่ตรงไหน
เหมือนกับคนมีกระจากบานน้อย ครอยส่องดูหน้าตนบอยๆ เพื่อ
ดูว่าหน้าของเรามันมันหรือเปล่า มีอะไรแปดเปื้อนหรือไม่ วัตถุที่
เราไปปะไปทาไว้มันเลือนหายไปอย่างไร ก็จะได้ไปได้หากันใหม่

อันนี้คือการพิจารณาตัวเอง ตักเตือนตัวเอง แก้ไขตัวเอง
เราก็เอกสารจะจกรรณะ มาส่องดูตัวเรา เพื่อให้เห็นว่า เรามีอะไร
ไม่ดี ไม่เหมาะสม ไม่ควร เราจะได้ปรับปรุงแก้ไขกระทำให้มันดี
มั่นคงขึ้น

การใช้อธรรมะเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ก็เหมือนกับ
เรามีดวงประทีปส่องทางให้เราเดินไม่ผิดทาง เดินได้เรียบร้อย
ก้าวหน้า เป็นไปด้วยดี ชีวิตจะไม่ตกต่ำ จึงต้องหมั่นศึกษาอธรรมะ
อ่าน พิง เข้าใจลัพธ์ แล้วนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ธรรมะย่อมรักษาก้าผู้ประพฤติธรรม

ដែលត្រូវបានពិនិត្យក្នុងការរៀបចំសាស្ត្រ

ธรรมะย่อมรักษาผันนั้นให้อยู่รอดปลอดภัย

เจ้าจารุจะได้นิกถึงพระธรรมไว้เสมอ จะไปไหน จะทำอะไร จะพบหาสามาคันกับไครเราก็นิกถึงพระธรรมไว้ นิกถึงหลักธรรมะว่า เรื่องนี้พระพทธเจ้าท่านว่าอย่างไร

สมมติว่าเราจะไปร้านขายสุราเมรัยเครื่องดองของเม้า
เราก็นີກຶ່ງພຣະອຣມ ພຣະອຣມນົບອກວ່າ ກາຣີມຂອງເມາຟໂທ
ຄືວ ເສີຍທຣັພຍ ແກີດໂຮກ ກ່ອກຮາກະເລາວວາຫ ໜ້າດ້ານ ໄມຮູ້ຈັກ
ລະອາຍ ດັນຕີເບາດູ້ມື່ນ ສົດປັນຍາເສື່ອມຄອຍ ດຣມະວ່າອ່າງນັ້ນ
ພຣະພຸຖຣເຈົ້າສອນດຣມະໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າອ່າງນັ້ນ ເມື່ອເຮົາຮູ້ອ່າງນັ້ນ
ແລ້ວເຮົາກີຍັບຍັ້ງຊັ້ນໃຈ ເຮົາໄປເຖິງທີ່ຮ້ານຂາຍສຸຮາມເຮົຍ ເພຣະມັນ
ເປັນບາປເປັນໂທ ຄ້າເຮົາໄປກີເຮີຍກ່າວເຮົາໄມ້ຮັກພຣະອຣມ ເຮົາເປັນລູກ
ນອກຄອກນອກຫາງ ຈະເກີດຄວາມເສີຍຫາຍ ເຮົາເອາອຣມະມາເປັນ
ເຄື່ອງຍັບຍັ້ງຊັ້ນໃຈໄວ ບັງຄັບຕັວເອງໄວ ອຳທນໄວ ໄມໄປສູ່ສັກນີ້ນັ້ນ
ຫີ່ວ່າຄ້າເຮົາຈະໄປເລັນກາຣພນັນ ເຮົາກີກຶ່ງພຣະອຣມ
ພຣະອຣມນົບອກວ່າ ລູກເອີ່ຍ! ກາຣພນັນມີໂທ ຄ້າເຫຼອ່ານະກ່ອເວຣ ແພ້
ເສີຍດາຍທຣັພຍ ທຣັພຍຍ່ອມໝາດໄປ ສິນໄປ ໄມມີໂຄຣເຂົ້ອເຮົອອີກຕ່ອໄປ
ເກີຍຣຕິຍສໍ້ອເສີຍໝາດໄປ ສູ້ນະໄມດີ ຕັ້ງເນື້ອຕັ້ງຕັ້ງໄມ້ໄດ້ ເປັນໂທ
ອ່າງນີ້ ເຮົາມອງເຫັນພຣະເຮົາຮັກດຣມະ ເຮົາໄມ້ຝ່າຝິນດຣມະ
ເຮົາໄມ້ໄປເລັນກາຣພນັນ ແຕ່ເຮົາຈະຂັ້ນທຳມາຫາກິນຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ
ເຮົາກີໄປໆເປັນຜູ້ເສີຍຫາຍ

ປົງປັດຕາມພຣະອຣີສົງສົງ

ເຮັກພຣະອຣີສົງສົງສ່າງຂອງພຣະພຸຖຣເຈົ້າ ພຣະອຣີສົງສົງ
ສ່າງຂອງພຣະພຸຖຣເຈົ້ານັ້ນທ່ານເປັນຜູ້ມີປາຕິອູ່ຢ່ອຍ່າງໄຮ?

ท่านมีปกติปฏิบัติตี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเป็นธรรม ปฏิบัติเพื่อ
ออกจากทุกข์ เมื่อเรารักพระอริยสัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำตามพระอริยสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นผู้นำชีวิตของเรารา เรายังเดินตามพระ เราจะ
ไม่เดินตามผิดตามมาร

เราเดินให้ดี เราเดินให้ตรง เดินให้เป็นธรรม เราเดินเพื่อ
ออกไปจากความทุกข์ความเดือดร้อน ทำอะไรก็ต้องทำให้ดี ต้อง
ทำให้ตรง ทำให้เป็นธรรม ทำให้เป็นการออกจากความทุกข์ความ
เดือดร้อน นี้ก็เรียกว่าเรารักพระอริยสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อมีความรักในพระรัตนตรัย ฐานของชีวิตก็มั่นคง

เมื่อมีความรักพื้นฐาน คือรักพระอย่างนี้แล้ว
ก็เรียกว่า . . .

เรายืนอยู่บนฐานอันมั่นคงของชีวิต
ชีวิตจะไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน
ชีวิตจะไม่หวั่นไหวด้วยลิ่งที่มาระบบ

มีความรักในการปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์

เราต้องรักหน้าที่การงานที่เราปฏิบัติ พุดถึงหน้าที่แล้ว
ทุกคนมีหน้าที่...หน้าที่เฉพาะตัวก็มี หน้าที่ต้องทำแก่ส่วนรวมก็มี

หน้าที่ในฐานะที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรา มีหน้าที่จะทำตนให้เป็นมนุษย์ คือให้เป็นผู้มีใจสูง อย่าเป็นผู้อ่อนโยนย่างคนใจต่ำให้อ้อยเมื่อนดอกบ้าในสระน้ำ น้ำไม่เป็นนดอกบ้า โคลนไม่เป็นดอกบ้า ดอกบ้าเป็นดอกไม้สะอาด ถึงจะอยู่ในที่สกปรก...มันก็สะอาด ฉันใด เราก็ควรมีชีวิตอยู่อย่างดอกบ้า...สะอาด ไม่สกปรก ไม่เคราหมองฉันนั้นเมื่อนกัน

หน้าที่ของความเป็นไทย เราก็ต้องทำใจเราให้เป็นอิสระไว้ อย่าเป็นทาสนำเม่า อย่าเป็นทาสความสนุกสนาน ความเหลวไหล อย่าเป็นทาสของความเกียจคร้าน ความเป็นไทยเป็นหน้าที่ของ คนไทย คนไทยไม่มีหน้าที่จะเป็นทาสของใครๆ เพราะความเป็น ทาสมันขัดกับหลักของความเป็นไทย

เราเป็นพุทธบริษัท ก็ต้องมีหน้าที่ที่จะต้องทำตนให้เป็น พุทธบริษัท

พุทธบริษัทต้องเป็นผู้รู้ ต้องเป็นผู้ดีน และจะต้องเป็นผู้มี ความเบิกบานแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา พุทธบริษัทต้องเป็นคนดีนั้น ตัว ต้องเป็นคนว่องไว ต้องเป็นคนที่มีความก้าวหน้าใน การปฏิบัติ กิจ ในชีวิตประจำวัน

เราเป็นพ่อ เราเป็นแม่ ก็ต้องทำหน้าที่ให้สมบูรณ์

ไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใด ในตำแหน่งใด เราต้องรักลิงนั้น ต้องบูชาสิ่งนั้น ทำสิ่งนั้นด้วยชีวิต ด้วยความเสียสละ อดทน ด้วยความคิดนึกเสมอว่า นี้คือหน้าที่ของเรา เรา รักสิ่งนี้

คนที่ทำด้วยใจรักนั้น เขาทำอย่างประณีต อย่างละเอียด รอบคอบ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการกระทำนั้นอย่างแท้จริง ไม่ใช่ว่าทำอะไรสักว่าผ่านพ้นไป จึงได้ชื่อว่าเป็นคนรักหน้าที่ที่เรา จะต้องกระทำอยู่ในชีวิตประจำวัน

มีความรักในครอบครัว^๑ ยอมเสียสละความสุขส่วนตัว

เราควรจะรักครอบครัวของเราระ เพราะเราอยู่เป็นครอบครัว เป็นวงศ์สกุล แล้วก็รวมเป็นชาติ เป็นประเทศ

เอาส่วนน้อยก็รักครอบครัว เรายังต้องเสียสละความสุข ส่วนตัวเพื่อประโยชน์แห่งความสุขส่วนรวม คือครอบครัว เป็นสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน ต่างคนต่างอยู่เพื่อกันและกัน สามีก็อยู่เพื่อภรรยา ภรรยาก็อยู่เพื่อสามี มีลูกมีเต้าเราก็อยู่เพื่อลูกต่อไป ทำอะไรทุกอย่างเพื่อลูก สามีภรรยาจะได้ไม่แตกแยกกัน จะได้ไม่แตกร้าวกัน เพราะเราไม่ได้อยู่เพื่อตัวเรา

แม้บางคนจะพูดว่า อยู่กันไม่ไหวเพราะสนิยมไม่ตรงกัน ทำไมไม่ปรับให้มันตรงกัน ที่ไม่ปรับให้ตรงกันก็ เพราะว่าขาดความรักนั้นเอง เมื่อไม่มีความรักแล้วมันก็ไม่อยากจะอยู่ด้วยกัน เห็นหน้าแล้วมันหมั่นไส้ มันเบื่อ มันเชิง เลยหย่ากัน หย่ากันแล้ว ลูกก็ลำบาก ไม่รู้จะไปหาใคร

เต็กเกรเกตุงที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองนั้น เกิดจากเรื่องปัญหา ในครอบครัวทั้งนั้น พ่อแม่แตกแยกกัน อยู่กินกันไม่เรียบร้อย พ่อแม่ประพฤติเหลวไหล พ้อขี้เหล้า แม่ขี้ไฟ ประพฤติไม่ดีไม่งาม ลูกก็เลยทราบไปด้วย นั้นเป็นบาปอันยิ่งใหญ่ เป็นบาปที่ลึกซึ้ง เป็นบาปที่ไม่ใช่เกิดแต่ตนคนเดียว เกิดแก่ครอบครัว เกิดแก่ประเทศชาติ เป็นการทำลายสิ่งต่างๆไม่ดีไม่งามทั้งนั้น

เราควรจะอธิษฐานใจไว้เมื่อเรามีครอบครัวว่า เราจะรัก ครอบครัว เป็น พ่อบ้านรักครอบครัว ก็ต้องไปทำงานด้วยใจรัก ไปทำงานเพื่อครอบครัว ทำด้วยความอดทน ด้วยความหนักแน่น ไม่เบื่อหน่ายในงาน เพื่อให้งานเจริญก้าวหน้า เพราะงานเจริญ ครอบครัวเจริญ คนก็พลอยเจริญไปด้วย เลิกงานแล้วก็ไม่เกล้าดี ไม่ไปเที่ยวส์โมส์ ไม่ไปเที่ยวบาร์ เที่ยวในที่คลับ ไม่ไปกับเพื่อน ช้าๆทั้งหลายที่เข้าขอบสนุกเยาไม่เข้าเรื่อง หาเรื่องให้สันเปลือง เงินทองโดยไม่ได้เรื่องอะไร เรา ก็รีบกลับบ้าน เพราะเรามีพันธะ ทางครอบครัว มีคนค่อยอยู่ที่บ้าน เราควรจะไปหาเข้า ควรไปอยู่ ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน กินข้าวพร้อมกัน นั่งดูโทรทัศน์ด้วยกัน พร้อมกับเมียและลูก

เมื่อดูกันก็อธิบายให้ลูกฟังว่า อันนั้นเป็นเรื่องดี อันนี้เป็น เรื่องช้า อันนั้นเป็นเรื่องบ้า อันนี้เป็นเรื่องบุญ ให้ลูกได้รู้ได้เข้าใจ สอนแนวทางชีวิตให้ลูกด้วยในตัว แล้วก็ดูให้ลูกอ่านหนังสือ ให้ทำการบ้าน ช่วยกันคิดช่วยกันสอนให้แก่เขา

รักประเทศไทยต้องเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของชาติ

รักชาติ ก็คือ รักพวงพ้องนั้นเอง เรารักคนในชาติ เรา
ประทานให้คนทุกคนในชาติของเรารอยู่เย็นเป็นสุข อย่างนี้ก็
เรียกว่า รักชาติ

อีกอย่างหนึ่ง รักชาติก็หมายความว่า เห็นแก่ประโยชน์
ของส่วนรวม ของชาติ ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ทำงานอะไร
ก็ทำเพื่อส่วนรวม ไม่ทำเพื่อส่วนตัว แล้วต้องไม่คิดถึงตัวเป็นใหญ่
ทำอะไรก็นึกว่าตัวจะมีอะไร ตัวจะได้อะไรจากการกระทำนั้นๆ
นั่นเป็นการกระทำที่มีแต่ความโลภ มีแต่ความอยากได้ ไม่มีความ
เสียสละ เกิดการทุจริต งานก็เสียหาย

การคอรัปชันกินสินบทคดสินบนเกิดขึ้นเพราะอะไร?

เพราะคนไม่รักชาติแท้จริง แต่รักตัวเองมากกว่า

ทำอะไรก็เพื่อตัวเอง ไม่ได้ทำเพื่อชาติ เพื่อประเทศ

เราจึงควรจะเปลี่ยนแนวคิดเสียใหม่ว่า ตัวเรานี่มันเล็กน้อย
...ชาติใหญ่กว่า เราทำอะไรก็ต้องนึกถึงชาติของเรา ประเทศ
ของเรา

เวลานี้ ประเทศไทยกำลังเราต้องการคนรักชาติ รักประเทศไทย
อย่างแท้จริง เสียสละเพื่อส่วนรวมอย่างแท้จริง โดยเฉพาะผู้
ทำงานบริหารประเทศชาติ เช่นข้าราชการ ก็ต้องทำงานเพื่องาน
อย่างแท้จริง เห็นแก่ส่วนรวม

ພຶກທຳງານນັ້ນດ້ວຍໃຈບຣີສຸທົ່ງທຸຕິຮຣມ ສົມໍ່ເສນອ ອຍ່າທຳ
ອະໄຮດ້ວຍຄວາມລຳເອີຍ ເພຣະຮັກ ເພຣະຊັງ ເພຣະກລ້ວ ເພຣະ
ຫລັງ ອຍ່າເປັນຄນເຫັນແກ່ຕ້ວ ອຍ່າເອາຕໍາແໜ່ງໜ້າທີ່ຂອງຕນໄປຫາ
ຜລປະໂຍ່ໝໍເຂົ້າຂ້າງຕ້ວ ອຍ່າເອາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທີ່ມີໄປຫາ
ຜລປະໂຍ່ໝໍແຕ່ເນົພາະຕ້ວ

ພຣະພຸຖອເຈົ້າທຽງດີໄວ້ວ່າ...

ບຸກຄລື້ມື້ສົດປັ້ງຄວາມສາມາດເພື່ອປະໂຍ່ໝໍຕນ
ຕ່າຍເດືອນ ເປັນຄນສກປຣກ ເປັນຄນໃໝ່ໄມ້ໄດ້

ເຮົາຍ່າອູ້ຍ່າງຄນສກປຣກ ເຮົາຕ້ອງອູ້ຍ່າງຄນສະອາດ
ປຣາສຈາກສຶ່ງຂໍ້ວິສຶ່ງຮ້າຍ ຈຶ່ງຈະເປັນກາຮູກຕ້ອງຕາມຫລັກເກີນທີ່ທາງ
ພຣະພຸຖອສາສນາ ອັນນີ້ເຮັດວ່າເຮົາຮັກຊາດ ເຫັນແກ່ປະໂຍ່ໝໍສ່ວນຮວມ
ໄມ້ເຫັນແກ່ປະໂຍ່ໝໍສ່ວນຕ້ວ ໄກສະໜັກທີ່ເພື່ອທ້ອງເພື່ອກະເປົາ
ຂອງຕ້ວ...ກີເລີກຮັກຊາດແບບນັ້ນ ເລີກກອບໂກຍ ແຕ່ວ່າເຮົມເສີຍສະລະເພື່ອ
ປະໂຍ່ໝໍເພື່ອຄວາມສຸຂສ່ວນຮວມ

ຂອໃຫມ່ຫລັກປຣັງຄູປະຈຳຈິຕໃຈໄວ້ສັກໜ່ອຍວ່າ...

ຄນເຮັນນີ້ ເກີດມາມື້ເປົ່າ ຕ້ວເປົ່າ

ຕາຍໄປກີມື້ເປົ່າ ໂນໄດ້ເອາະໄຣໄປໄດ້ສັກຍ່າງເດືອນ

ເຮົາຈະໂລກໄມ້ໂທສັນອະໄນ້ກໜາ ເຮົາຄວາມຈະເກີດມາເພື່ອເສົ່ມ
ເພື່ອເຕີມເພື່ອແຕ່ງໃຫ້ຊາດຂອງເຮົາເຈີ່ງກ້າວໜ້າຕ່ອໄປ ຕີກວ່າທີ່ຈະ
ອູ້ດ້ວຍຄວາມນັກມາກອຍກາໄດ້ ຈະເປັນປະວັດສາສຕຣີໃນທາງຮ້າຍ
ໄວ້ໃນບ້ານເນືອງຕ່ອໄປ

ตื่นแต่เช้าควรจะอธิษฐานใจว่า “วันนี้ข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ส่วนรวม เพื่อประโยชน์และเพื่อความสุขแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ขอให้พระพุทธ พระธรรม พระลัษณะ เป็นกำลังใจให้แก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ามีเจசือสัตย์ มีความเข้มแข็ง อดทน มีความเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว”

ให้ตั้งใจไว้อย่างนั้น ก็เรียกว่าเรามีพืนฐานแห่งความรักชาติ รักบ้านเมือง อะไรก็จะดีขึ้น มีความจริงก้าวหน้าขึ้น คนมีความรักถูกต้องก็เรียกว่า เป็นคนจริง มีคุณธรรม มีวัฒนธรรม มีอะไรดีงามทั้งนั้น

เมื่อยังอาลัยอาวรณ์อยู่...ก็เลิกอบายมุขไม่ได้

ความทุกข์ความเดือดร้อนในชีวิตของคนเรานี้

มีสาเหตุมาจากการอบายมุขด้วยประการหนึ่ง

ความทุกข์ความเดือดร้อนที่เกิดจากอบายมุขนี้ เป็นทุกข์สำหรับชาวบ้านทั่วไป ชาวบ้านส่วนใหญ่มีทุกข์มาจากการอบายมุขนี้แหละ ซึ่งถ้าใครละเลิกอบายมุขได้ ก็จะมีความสุขอย่างมากนายทีเดียว

ทำไมชาวบ้านส่วนใหญ่จึงละเลิกไม่ได้?

ถ้าจะละเลิกให้ได้ต้องอาศัยธรรมะอะไร?

หลวงพ่อปัญญาฯ ท่านได้เทศน์สอนไว้ดังต่อไปนี้

เมื่อเราพบว่าอะไรนั้นเป็นเหตุให้เกิดขึ้นแล้ว เราจะจัดการ กับมันอย่างไรต่อไป...ก็ต้องตัดเหตุ อันนี้มันลำบากตรงนี้ล่ะ... ตัดเหตุตัดไม่ค่อยได้

คนชอบสูบบุหรี่ เข้ามาในวัดนี้ใครเดินสูบบุหรี่อาทماต้อง คุยกับเขา ถามว่า

“สูบทำไม? สูบเพื่ออะไร? สูบแล้วมันได้อะไร? ธรรมชาติ ของร่างกายต้องการควันบุหรี่ไปร่มปอดให้มันตายเร็วไหม?”

ถามเข้าทีละข้อ เขา ก็ตอบว่า...ไม่ ตอบถูก

“แล้วทำไมเมื่อถึงไม่เลิก?”... ก็คิดจะเลิกอยู่เมื่อนัก อ้อ! คิดจะเลิก...เลิกไม่ได้

บางคนเป็นทหาร นายสิบ บอกว่าเป็นทหารมันต้องเข้มแข็ง มันต้องอดทน อดกลั้น ต้องเด็ดขาด ซักซ่ายไม่ได้... ถ้าจะเลิก ก็เลิกมันเลย ทิ้งมันไปเลย... มันไม่ยอมทิ้ง อาลัยอาวรณ์กับสิ่งนั้น นี่แหลกจึงพันทุกข์ไม่ได้ ไปนิพพานไม่ได้ก็ตรงนี้แหลก ตรงที่ยัง อาลัยอาวรณ์อยู่ ยังอยากอยู่ ยังนึกว่ามันยังดีกว่า

อย่างคนที่ติดเหล้านี่ พุดอะไรให้ฟังก็บอกว่า มันยังเป็น ประโยชน์นี่ นิดเดียวมันก็ยังเลิกไม่ได้ มันต้องเห็นว่า มันไม่ดีร้อย เปอร์เซ็นต์ เหล้าไม่ดี การพนันไม่ดี เที่ยวกลายคืนไม่ดี คบเพื่อน ช้ำไม่ดี สุรุ่ยสุร้ายไม่ดี ขี้เกียจไม่ดี ให้เห็นว่ามันไม่ดีโดยประการ ทั้งปวง ไม่มีอะไรที่ดีแม้แต่น้อย...แล้วมันจะเลิกได้

ธรรมะที่พึงไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการเลิกอยาบามุข

แต่นี่มันใจอ่อนไม่มีความเข้มแข็ง เพราะว่าขาดคุณธรรมไม่มีความชื่อสัตย์ต่อพระรัตนตรัย ไม่มีการบังคับตัวเองปล่อยตัวปล่อยใจไปตามความอยาก ไม่มีความอดทนอดกลั้นและไม่มีความเสียสละ ความละมั่นไม่พอ ยังชอบมั่นอยู่ ยังอาลัยมั่นอยู่ นี้ทึ้งไม่ได้ เพราะขาดคุณธรรม ๔ ประการนี้

ธรรมะ ๔ ประการนี้เป็นเรื่องสำคัญ พระพุทธเจ้าสอนว่า คุณหลักอยู่ในกรอบบ้านครองเรือน จะต้องมีธรรมะ ๔ ประการนี้

ต้องมีความชื่อสัตย์ เรียกว่า สัจจะ

ต้องมีการบังคับตัวเอง ควบคุมตัวเอง เรียกว่า ทม

ต้องมีความอดทน อดกลั้น เรียกว่า ขันติ

แล้วก็ต้องมีการเสียสละ เรียกว่า จาคะ ไม่เอ่า ไม่ดีไม่เอ่า ไม่ถูกไม่เอ่า ไม่เป็น ประโยชน์ไม่เอ่า ทำให้คนอื่นเสียหายไม่เอานี่เสียสละ

ความเสียสละมีไม่ได้ ถ้าไม่มีความอดทนอดกลั้น จึงเป็นเบื้องต้นของความเสียสละ ความอดทนอดกลั้นอยู่ไม่ได้ ถ้าเราไม่บังคับตัวเอง

การบังคับตัวเอง ควบคุมตัวเอง บังคับด้วยอะไร?

ด้วยศีล ด้วยสมาริ ด้วยปัญญา ด้วยประเพณี ด้วยกฎหมาย เอามาใช้ได้ทั้งนั้น เช่น ประเพณีเขาว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ เราก็ไม่ทำ

บังคับตัวเองด้วยประเพณี ด้วยกฎหมาย กฏหมายเข้าห้ามทำผิด ติดคุก...เราถูกไม่ทำ เอกกฎหมายบังคับตัวเอง เอาศีลธรรมของพระพุทธเจ้ามาบังคับตัวเอง เช่น เราถือศีล ๕ ทำอย่างนั้นไม่ได้ เราถือศีล ๔ ทำอย่างนั้นไม่ได้ หรือว่าเราถือหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะฝันธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ได้ เลยก็บังคับตัวเองได้

หัดบังคับตัวเองไว้บ่อยๆ ก็จะกล้ายเป็นคนมีระเบียบวินัย ระเบียบวินัยเป็นฐานของชาติประเทศ ของความเจริญก้าวหน้า คนขาดระเบียบวินัยแล้วจะทำอะไรได้ สังคมไม่มีวินัย...สังคมนั้นอ่อนแวง จะสร้างชาติสร้างประเทศให้ก้าวหน้าได้ยาก เพราะไม่มีวินัย จึงต้องหัดบังคับตัวเอง มีลูกมีหลานต้องสอนให้บังคับตัวเอง ไม่ให้ทำอะไรตามใจตัว ตามใจอยาก คอยสอนคอยเตือน เข้าไว้ ว่าอันนั้นไม่ดี ไม่ถูก ไม่ชอบ ไม่ควร อย่าได้กระทำ เช่นนั้น เด็กมันก็เคยชินกับการบังคับตัวเอง

การบังคับตัวเองชั้นแรกรู้สึกลำบาก แต่พอทำบ่อยๆ ไป จนชินแล้วก็จะสบาย ไม่เดือดร้อนอะไร เมื่อนเราถือศีลครั้งแรก ก็รำคาญ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ทำอย่างนี้ไม่ได้ แต่พอถือไปนานๆ ก็ชินเป็นปกติ เรียกว่าศีล...เป็นปกติไป

การบังคับตัวเองก็เป็นเช่นนั้น การบังคับตัวเองจะไม่มีถ้าเราขาดความชื่อสัตย์ต่อสิ่งสูงสุด เราเป็นพุทธบริษัท...สิ่งสูงสุดของเราก็คือพระรัตนตรัย อันได้แก่พระพุทธ พระธรรม พระสังฆ

เป็นสิ่งสูงสุดในชีวิตของเรา เป็นสิ่งที่เราเชิดชูบูชา ยึดเอามาเป็นหลักประจำใจ เป็นแนวทางชีวิต เป็นพี่เลี้ยงประคับประคองใจ เป็นอะไรทุกอย่างในชีวิตของเรา เราจึงต้องมีความซื่อต่อสิ่งนั้น ไม่ทรยศไม่หักหลังสิ่งนั้น การที่เราทำซ้ำทำผิดเรียกว่าเราไม่ซื่อไม่ซื่อตรงต่อพระพุทธเจ้าแล้ว หรือไปนับถือสิ่งอื่นมันก็ไม่ซื่อแล้ว ไม่ไว้ใจพระพุทธเจ้า ไปไหว้เสาหลักเมืองนี้ก็ไม่ไว้ใจพระพุทธเจ้า ไปไหว้ผีไหว้เทวดา ไหว้ต้นไม้ ไปไหว้สิ่งที่คนปัญญาอ่อนเข้าถือว่าศักดิ์สิทธินี้พระรัตนตรัยเครื่องของ อย่างนี้ก็แสดงว่าเราไม่ไว้ใจพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสังฆ จึงยกมือไปไหว้สิ่งนั้นสิ่งนี้ ให้วะเปะปะไปหมด...ไม่ถูกต้อง

แต่ว่าที่ทำกันอยู่ทั่วไปนั้น เพราะพระเราไม่ค่อยย้ำ ไม่ค่อยสอนให้เข้าใจกัน คนก็วัดแก่วง โลเล หลายใจ คนหลายใจนีมันใช้ได้ไหม?... ผัวหลายใจมันน่ารักไหม เมียหลายใจนีมันน่ารักไหม? ศาสสนิกหลายใจนีมันน่ารักไหม?...มันไม่น่ารัก มันไม่ถูกต้อง จะนั้นเรารวยเป็นคนหลายใจ ใจเดียว มั่นคงอยู่ในพุทธะ ธรรมะ สังฆะ ตลอดเวลา เรียกว่ามีความซื่อสัตย์ คนเราถ้ามีความซื่อสัตย์ต่อพระรัตนตรัยแล้วไว้ใจได้ เพราะเขาไม่ทำอะไรมาก็เป็นเรื่องชั่วเรื่องเสียหาย แต่ว่าไม่ใช่ซื้อแต่เพียงปากนະ ซื้อแต่เพียงปากนะใช่ไม่ได้ เราต้องซื้อด้วยน้ำใจจริงๆ และเอาไว้เป็นหลักประกันอันมั่นคงสำหรับชีวิตของเราได้ อันนี้คือหลักการทั้งหล่ายที่เราควรจะได้นำมาปฏิบัติกันในชีวิตประจำวัน

พุทธวิธีแก้ทุกข์ที่เกิดจากอบายมุข

เป็นทุกข์...เรายังเป็นได้
แล้วแก่ทุกข์...ทำไมเราจะแก่ไม่ได้?
เราต้องแก้ได้ เช่นกัน ถ้าคิดจะแก้กันอย่างจริงๆจังๆ
หลวงพ่อปัญญา ท่านสอนไว้ว่า ...

ความจริงของชีวิตเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษา เพราะยิ่งศึกษามากเท่าไรความจริงก็จักปรากฏแก่เรามากขึ้นเท่านั้น แล้วขณะใดความจริงปรากฏอุกมา ความมีดมัวก็หายไปทันที เมื่อยังไม่พบความจริงเราหลงมงอยู่ในที่มืด พอเราได้พบความจริงแล้วเราก็ออกจากมืดมาพบแสงสว่างทันที มันเป็นแสงสว่างของชีวิตที่ทุกคนจักษพบได้

ในทางพุทธศาสนาจึงขึ้นทางที่จักให้เราเห็นแสงไว้ให้แก่เราทางนั้นก็มิได้อยู่ไกลที่ไหน หากแต่อยู่ในตัวของเราร่อง แต่คนเรามิได้สนใจค้นหาความจริงกันเท่านั้น นับว่ายังประมาทกันมากอยู่พวงเรขาชาวพุทธจึงควรมาค้นหาทางแก้ทุกข์กันเถิด

วิธีที่ดีอันเรاجักพึงทำนั้น ขอแนะนำว่าขณะใดที่เราเกิดความทุกข์ขึ้นมาแล้ว ถ้าเรاجักไปหาคนอื่น ก็จะถือเพียงว่าไปเพื่อปรึกษาทางดับทุกข์กัน มิใช่ไปหาเพื่อความหลงงมงาย จึงควรไปหาคนที่ฉลาดกว่าเราในวิธีการแก้ทุกข์ แล้วจึงเล่าความจริงให้เข้าฟัง เมื่อก่อนกับเราเป็นไบ้และไปหาหมօ แล้วได้เล่า

ความจริงให้หมวดฟังทุกอย่าง ไม่ปิดบังอำนาจเอาไว้ หมวดมีทางที่จะใช้หลักวิชาเยี่ยวยาเราได้ โรคทุกข์ก็เป็นโรคใจแบบหนึ่งที่เราไม่ควรปิดบังต่อผู้ที่เราจักขอความเห็น ก็คงมีทางช่วยได้ เช่นกัน แต่ว่าความสำคัญน้อยที่ตัวเราเองเป็นข้อใหญ่ เพราะทราบได้ที่เราไม่พยายามช่วยตัวเองแล้ว คราวที่ไหนจักมาช่วยเราได้เล่า?

คิดค้นหาทางแก้ทุกข์แล้วตัดเหตุของมันเสีย

หรืออีกทางหนึ่ง ถ้าหากเราไม่ไปหานอน อีกคิดค้นหาทางแก้ทุกข์ด้วยตนเอง โดยการคิดถึงรากเหง้าของทุกข์ แล้วตัดเหตุของมันออกเสีย ก็มีทางทำโดยวิธีนี้ คือ พ้อรู้สึกว่า เป็นทุกข์ก็ลุ่มอกกลุ่มใจ ก็จักแจงอาบน้ำให้ร่างกายสบายเสียก่อน แล้วเข้าห้องพระที่มีอยู่ในบ้านของเรา ปิดประตูเงียบคนเดียว จุดธูปเทียนบูชาพระแล้วสร้วมนต์ภาวนาตามประเพณี จบแล้วนั่งทำใจให้สงบเป็นปกติ อย่าไปคิดถึงเรื่องที่อยู่ภายนอกห้องพระ เพ่งที่พระพุทธรูปอันเป็นองค์แทนพระพุทธเจ้า พระพุทธปฏิมา มีลักษณะเบิกบาน แจ่มใส แสดงความเป็นผู้หมวดทุกข์หมดร้อน นึกถึงความเบิกบานของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ท่านไม่มีความทุกข์ พระองค์เป็นเช่นดอกบัวที่บานเหนือน้ำ น้ำโคลนเลน มิได้แปดเปื้อนพระฤทธิ์ของพระองค์เลย พระองค์พันทุกข์แล้ว ยังมีพระทัยประกอบด้วย ความเมตตากรุณาช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์

อีกด้วย พระคุณของพระองค์เป็นสิ่งนำอัศจรรย์โดยแท้ นึกให้มาก เท่าใดก็ยิ่งดี

เมื่อนึกแล้วจะน้อมเข้ามาหาตนว่า ก็ตัวเราเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้ามิใช่หรือ ทำไมจึงไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระองค์เล่า ทำไมจึงไม่แจ่มใสสดชื่นเยี่ยงพระองค์เล่า เราเนี้ยเคยกล่าวเสมอๆว่า ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งที่นับถือ แต่เวลาเนี้ยเราไม่มีพระอยู่ในใจจึงได้เป็นทุกข์หนักขนาดนี้ แล้วจะสามารถเอองต่อไปว่า เพราะอะไรจึงเป็นทุกข์ อะไรเป็นเหตุให้กลับใจจนถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ สามารถเอองแล้วจะค้นหาด้วยใจที่สงบ ไม่เท่าใดความจริงก็จักปรากฏแก่ตัวท่าน เช่นสมมติว่า อุบลากาคนหนึ่ง เป็นทุกข์ กลับใจ ถามไปถามมาก็ว่ากลับใจ เพราะทะเลาะกับสามี เรื่องนิดหน่อยเมื่อวาน เรื่องอะไร?...เรื่องไปเล่นไฟไม่อยู่บ้านจึงถูกสามีดู และมีความเสียใจ เพราะแพ้เพด้าวย จึงเป็นทุกข์มาก ที่นี่ ก็เข้าใจว่าเหตุของมันอยู่ที่ เจ้าผู้รายคือไฟนี่เอง ผู้การพนันมัน จึงเราไปในทางนั้น เรายืนนึกถึงพระและนึกถึงคำสอนของพระ เราจึงเดือดร้อน นับว่าเป็นความผิดอันใหญ่ เป็นเรื่องที่ต้องจำไว้ เราไม่ควรให้ความทุกข์ในรูปนั้นเกิดขึ้นมาอีก แล้วตั้งใจเลิกจากเหตุของความช้ำแบบนั้น ชีวิตของท่านก็จักสดชื่นและแจ่มใสได้โดยวิธีนี้

พากผู้ชายก็เหมือนกัน พอกเกิดการกลับใจขึ้นมาก็มักไปหาเจ้าตี...ไปขอให้เข้าช่วยแก่ทุกข์ให้ โดยการลงทุนเพียงไม่กี่บาท ดีม

เข้าไปลักเป็นสองเป็นกีสบ้ายใจ นี่ก็เป็นความเข้าใจผิดที่มีอยู่มาก ในหมู่ผู้ชายเราในสมัยนี้ การกินเหล้าไม่ใช่เป็นการแก้ทุกข์ แต่เป็น การเพิ่มความทุกข์ให้แก่ตันมากขึ้น ความรู้สึกผิดชอบไม่มี เข้าจึง ไม่รู้อะไร นี่เป็นการล้มตน ลืมความเป็นคนหมวดแล้ว ความทุกข์ แบบของคนก็ไม่มี แต่มีความบ้าแบบสัตว์ตัวรัจฉานเข้ามาแทน

ถ้าใครมาบอกร้าว กินเหล้าแล้วจักหายทุกข์...ก็อย่าไปเชื่อเขา จักเป็นทางให้ท่านเดือดร้อนมากขึ้น ขอพวงท่านทั้งหลายอย่าได้ กระทำในรูปนั้นเป็นอันขาด เพราะโทษของเหล้ามีมากนัก

พระพุทธเจ้าว่ามีโทษถึง ๖ สถาน คือ

๑. เสียทรัพย์โดยใช่เหตุ
๒. เป็นเหตุให้เกิดโรค
๓. เป็นเหตุให้ก่อการทะเลาะวิวาท
๔. เป็นเหตุให้ติตีียน
๕. เป็นเหตุให้ไม่รู้จักละอาย
๖. เป็นเหตุให้thonกำลังปัญญา

เข้าวัดเพื่อปรึกษาขอคำแนะนำจากพระ

อีกอย่างหนึ่ง เวลากลุ่มใจ...ท่านจักไปวัดเพื่อหาทางแก้ กลุ่มใจก็ได้เหมือนกัน คือไปหาหลวงพ่อ เล่าความจริงให้ท่าน ทราบทุกประการ ท่านก็จะช่วยบอกทางบรรเทาความกลุ่มใจ

ให้แก่พวกร้าได้ บางทีท่านอาจบอกรว่า “เรอนี่มัวแต่เอาผึ่มาไว้ ในใจนีนา...จึงกล้มไม่รู้จบ เอาผืือกเสียบ้างซิ แล้วจะงหาพระมา ใส่ใจไว้แทน ความยุ่งกีจักหายไปได้”

พวกร้าชาวอยุธยานี้มีดีอยู่อย่างหนึ่ง คือ มีของดีติดตัวกัน เป็นส่วนมาก ตามที่ข้าพเจ้ามองเห็น ทุกคนมีพระพุทธรูปห้อยคอ กันทั้งนั้น บางคนก็มีพระสมเด็จ ชุนแພน นางพญา พระรอด และ อื่นๆอีกนานาชนิด ท่านเคยคิดบ้างไหมว่า การที่เอาระห้อยคอ ไว้นี่เพื่อประโยชน์อะไร?

บางคนอาจคิดว่าเพื่ออยู่ยงคงกระพัน พื้นไม่เข้า ยิงไม่อุก ความเข้าใจอย่างนี้มีดีบ้าง แต่ยังไม่ดีแท้ เพราะยังเป็นทางให้เรา เกิดความอึกเหินและลำพองในใจได้ ถ้าเราไม่คิดจักไปบรรรา ฝ่าฟันกับใครๆแล้วการมีพระในทางที่กล่าวก็ไม่จำเป็น บางคน เชื่อพระไปในแนวโน้มอย่างเดียว ทั้งๆที่มีพระติดตัวยังไปกินเหล้า เที่ยวช่องหอยิง คบคนชั่ว พูดโกหก และหลอกลวงคนอื่นๆเป็นต้น การที่ตนไปทำผิดในรูปนี้ พระจักช่วยตนได้อย่างไร เพราะตนมิได้อยู่กับพระ แต่ไปอยู่กับมารกับผีแล้ว ถึงแม้ตนจะมีพระห้อยคออยู่ สิ่งนั้นก็เป็นแต่เพียงวัตถุเท่านั้น คุณภาพของพระไม่มีอยู่ที่ตัว ของเรา จึงเป็นเหตุให้คนเกิดความเดือดร้อนได้เสมอ เคยปรากฏ ว่าคนชั่วหลายคนมีพระห้อยคอแล้วไปปล้นเขา ผลที่สุดก็ถูก ยิงตาย แล้วเราจักไปโทษว่าพระไม่ดีก็ไม่ได้ ที่แท้ที่นั้นตัวเราไม่ดี เองต่างหาก ความสำคัญจึงอยู่ที่ตัวเรา

ที่จริง การที่เรามีพระพุทธรูปห้อยคอนั้นจุดหมายสำคัญอยู่ที่เตือนใจ เพราะคนเราถ้าไม่มีอะไรค่อยตักเตือนอยู่แล้วอาจจะไปในทางผิดได้ง่าย จึงต้องเอาพระ ห้อยคอไว้ จักได้ระลึกถึงทำงาน และดำเนินชีวิตตามทำงาน มีพระติดสร้อยห้อยไว้ที่หน้าอก ใกล้หัวใจ พระจักได้เคาะใจให้เกิดความรู้สึกในทางดีได้บ้าง

มีพระอยู่ในใจคือมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี

ฉะนั้น จงอย่ามีแต่พระข้างนอกจะมีพระข้างในใจด้วยพระที่อยู่ในใจคือความรู้สึกผิดชอบนั้นเอง ขณะใดที่เรายังมีความรู้สึกผิดชอบอยู่ก็หมายความว่ามีพระ ถ้าความรู้สึกผิดชอบไม่มีก็ไม่มีพระ คนที่ไม่มีพระไม่เป็นที่ไวใจของใครฯ เพราะเขาอาจจักก่อกรรมทำเบี้ญจน์เมื่อใดก็ได้ ฉะนั้นจะทำตนให้เป็นคนมีสติ สัมปชัญญะรักษาความรู้สึกผิดชอบเอาไว้ เช่น ในขณะใดท่านจักไปกินเหล้า ก็นึกว่าไม่ดี...เป็นบาป พระท่านห้ามนิให้เรากินของอย่างนี้ อย่าไปตามใจมา จงตามใจพระบ้างเด็ด พอนึกได้อย่างนี้ ก็มีทางที่จักรักษาตัวไว้ได้

แต่คนเราโดยมากไม่ค่อยตามใจพระ...มักชอบตามใจผิดและผิดมั่นค่อยแย้งเราใน เวลาที่เราจักทำความดีเสมอ เช่นว่า เราจักไม่ไปดื่มเหล้าเพราะเชื่อพระ ผิดจักบอกว่า ดื่มเหล้านี่สนุกดี

มีเพื่อนฝูงมาก เข้าสังคมได้สะดวก จะไปติดต่องานการอะไรก็
คล่องไปทั้งนั้น ไม่ตื่นกีழดสนุกเท่านั้นเอง ผู้มันมีวิธีการแปลงๆ
ที่จักจูงเราไปสู่ความช้ำแล้ว มันจักเยาะเยี้ยเราได้ในภายหลัง
จะนั่นจะอย่าตกหลุมพรางที่เขายุดไว เพื่อ妄想ทำให้ตายใจเป็น^๑
อันขาด แต่จะมีสติให้รอบคอบไว้ก่อนจักดีกว่า เข้าหาทางของ
พระจักได้กิจวากษาทางของผีແນ່າ ว่ากันตามจริงแล้ว พากเราทุกคน
มีเสียงของพระอยู่ในใจเสมอ ถ้าหากว่าเรามีลืมตัว แต่พอ
ลืมตัวเสียงของพระก็หายไปทันที จะนั่น จงสนใจฟังเสียง
ของพระและทำตามห่านด้วยความเคารพกันเถิด

นิทานเรื่องบ้ายหัวดือ

เมื่อพูดถึงความช้ำแล้ว อยากจะเล่านิทานชำๆ ให้ฟังสัก
เรื่องหนึ่ง เป็นนิทานคติสอนใจได้เป็นอย่างดี ขอให้ตั้งใจฟัง
ต่อไปเถิด

นานมาแล้ว มีครอบครัวหนึ่งอยู่กันเพียงสองคนผัวเมีย
เท่านั้น อยู่กันมานานแล้วจนแก่กันทั้งคู่ ผัวเมียคู่นี้มีเรื่องต้อง
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ส่วนมากเป็นเหตุจากคุณชาย คุณชายแม้
จะเป็นคนอดทน แต่ถ้ามันเหลืออดทนก็ตอบไปบ้างเหมือนกัน
ถึงกระนั้นด้วยความยับยั้งของคุณชาย ทั้งสองก็อยู่ด้วยกันมาได้
เป็นปกติสุข...หาได้แยกจากกันไม่

คุณยายเป็นคนมีปกติ...ตื้อจนยกที่จะละ คุณตาพายายาม
ตักเตือนอบรมลูกเท่าใดๆก็ไม่หาย...สอนยกเสียเหลือเกิน พระ
ท่านสอนเอาไว้ว่า อันผัวเมียที่จักอยู่กันได้ยืดและมีความสุขนั้น
ต้องมีความเชื่อ มีศีล มีการบริจาคมและมีปัญญาเท่าเทียมกัน
แต่ผัวเมียคู่นี้ไม่มีอะไรเสมอ กันเลย ค่อยขัดคอยแยกกันอยู่เสมอ
ที่อยู่กันได้ก็ เพราะตาเป็นคนใจอ่อน ขี้สงสารคนเท่านั้น

ต่อมาวันหนึ่งมีเรื่องทะเลาะกันอีก และทะเลาะกันเป็น
เวลานาน ไม่พูดกันเลยตั้ง ๕-๖ วัน ตานิกรือเต็มที่ อยากจัดการ
ยายปากร้ายให้ลงบลเสียที วันหนึ่งตาไปหาพินในบ้านที่เป็นภูเขา ได้
เห็นเหวแห่งหนึ่งเหมาะที่จักรลงโถงโถงใหญ่ได้ ก็จะแผนการทันที

เข้าครู่ atabok กับยายว่า

“ยายวันนี้ฉันจักไปป่วยอยู่เฝ้าบ้านนะจ๊ะ”

พอatabok กอย่างนั้นความดื้อของยายก็อกมาทันที ตอบว่า
“ไม่เอ้าไม่เอา! ฉันไม่อยู่บ้าน ฉันจักไปกับตาด้วย”

“อย่าไปเลยนะ” atabok

ยายก็สวอดว่า “ฉันจักไป มั่นคงการอะไรของตา ฉันเดินด้วย
ขาของฉันเองต่างหาก”

เห็นเหลือจักหัดทานแล้วตา ก็ออกเดิน ก่อนลงจากเรือน
ได้สั้น่ายาว่า “จักไปก็ไม่ว่า แต่ขออย่าเอากระสอบป่านใบมันไป”

ยายก็ตื้อเอากำรสอบไปด้วย ทั้งสองเดินรุดไปข้างหน้า
ไม่พูดอะไรกันทั้งนั้น พอดีผ่านกองหินที่คนเขานมากองไว้ที่

ตืนเข้า ตาโครงการที่จัดให้ยายยกหินใส่กระสอบไปด้วย จึง พูดในด้าน ตรงกันข้ามว่า

“ยาย...เพียงถือกระสอบก็หนักอยู่แล้ว อาย่าเอาหินนี้ใส่ใน กระสอบพาไปเลย”

ยายก็นั่งลงเอากินใส่เข้าไปหลายก้อน ยกขนเหนือหัว...ทุน เดินไม่ตรงทาง ถึงจะหนักสักเท่าใดก็ไม่ยอมทิ้ง เพราะความมานะ จัดนี้เอง

ในที่สุดก็ถึงต้นทางที่จัดไปสู่เหวลึก ตามรอยบอกยายว่า

“ยาย...ยายถือก้อนหินหนักมาก จงหยุดเสียที่นี่เดินจะจี๊ะ ฉันจักไปคนเดียว หมดธูระแล้วจักมาพากายกลับบ้าน”

คุณยายพอได้ฟังเช่นนั้นแกยิ่งมุใหญ่ หัวใจดูหมีนแก่ ว่า มีกำลังน้อย ไม่สามารถจัดได้เข้าไปได้ จึงบอกออกไปอย่างโกรธฯ ว่า “ตามข้าเดินได้ ฉันก็มีข้าเดินได้ อาย่ามาว่าเขานอนอยเลย”

พอตาเริ่มออกเดิน ยายก็ออกเดินโซซัดโซเซไปตามเรื่อง จนกระทึ้งร้องปากเหว ซึ่งเป็นทางแคบและคด เวลาเดินต้องเอื้ยว จึงจักเดินไปได้ ตาเดินตัวเปล่าเบาสายดีไม่เป็นไร แต่ยายหนัก หินบนศีรษะ พอก็งหัวเลี้ยวก็เอี้ยวตัวหลบแบงหินหล่นลงไปใน เหวทันที และจบชีวิตกันเพียงนั้น

แต่เรื่องยังไม่จบ เพราะปรากฏว่ามีควันพุ่งขึ้นจากเหว แล้ว ปรากฏเป็นภาพของอสุรกายตนหนึ่งเข้ามาโคงคงคำนับคุณตา กล่าว คำขอบใจที่ช่วยเขาให้ขึ้นมาจากเหวนรกได้

ตรุษลีกประหลาดใจ นึกหวั่นว่าอย่างที่ตายจักฟื้นกลับมาอีก
จึงสำรวมใจให้แข็งมั่นคงแล้วถามอย่างคนกล้าว่า

“เจ้าเป็นใครมาจากไหน? ต้องการอะไร?”

ทำเอาผิงตอบไม่ทันเหมือนกัน แต่พอผิดตัวได้ก็ตอบว่า

“ตัวข้าพเจ้าเมื่อก่อนเป็นเทวดาอยู่สวรรค์ แต่เป็นเทวดาก็
ไม่คำนึงถึงความเป็นเทวดา ได้ประกอบกรรมชั่วหลายอย่าง เช่น
เป็นนักดื่มแม่โรงจนครองสติไม่ได้แล้ว เอาหินเที่ยวป่าหลังคาก
วิมานของเทวดาอื่นๆ บางเวลาเก็บชวนเหลากับเทวดาที่สุภาพ
บางคราวก็ไปข่มขืนในนางเทโพอิตา ไม่เลือกว่าเป็นเมียไครลูกไคร
ทำเอาสุภาพเทวดาต้องพลอยนอนไม่หลับไปตามกัน พากเข้าจึง
ไปฟ้องพระอินทร์ พระอินทร์ก็สั่งลูกน้องขันอัศวินสามแหวนให้
มาจับพาไปพิจารณาโทษ และตัดสินลงโทษให้มาเป็นผีอยู่ในเหวนี้
จนกระทั่งมีใครคนใดคนหนึ่งตกลงมาอยู่แทนจึงจักขึ้นจากเหวได้
แต่ก็ยังต้องเป็นผีต่อไป ยังเป็นเทวดาไม่ได้ เพราะว่ายังไม่หมด
กรรมชั่ว ข้าพเจ้าขอขอบใจท่านมากที่ช่วยให้ข้าพเจ้าได้พ้นขึ้น
จากหลุมร้ายแห่งนี้ ทำให้มีเสรีภาพ...ไปไหนได้ตามชอบใจ”

คุณตาพอดีฟังเช่นนี้ก็กว่า เอ! ท่าจะไม่ได้การ เจ้าผีนี้คง
จักต้องไปเที่ยวสิงคุณทำให้ชาวโลกต้องยุ่งยากเป็นแน่ ต้องสำทบ
อย่าให้มันไปเที่ยวรังแกคนให้ได้ จึงบอกแก่ผีว่า “เออ! เอ็งเป็น
ผีแล้ว เพราะความชั่วในชาติก่อน จงกลับใจเป็นผีดีเสียเถอะนะ
อย่าไปเที่ยวทำให้เคราเดือดร้อนเลย”

พิ Kirk รับคำของตาแล้วลาเข้าไป คุณตา Kirk ลับบ้าน

ต่อมาผึ้นนั่นก็ไปสิงคนผู้ชายแล้วพาไปกินของema ชวนเพื่อน
ทะเลวิวาทกัน ไปสิงผู้หญิงให้เป็นคนมักมากอยากได้ให้หาเรื่อง
ทะเลกับเพื่อนบ้าน จนในที่สุดบ้านนั้นมีแต่ความโกลาหลวุ่นวาย
ไปหมด ตา Kirk นี้กว่าถ้าเจ้าฝร้ายนั้นมาทำพิษแล้ว จึงไปทำการจับ
และขับไล่ให้ออกไปเสีย และขอคำมั่นสัญญาว่าจักไม่มายุ่งอีก
บ้านนั้นสงบไปพักหนึ่ง ต่อมาผึ้นตัวนั่นก็มารังแกอีก เป็นอย่างนี้อยู่
เรื่อยมา ตาจึงโกรธมาก

คราวหนึ่ง ตาแก่ໄล์ตีผีจนกระทึ้งมันหนีเข้าป่า และไปชนเอา
แย่งหิน...หัวแตกเป็นเสียง สมองแห่งความช้ำได้กระเด็นไปตก
ในที่ต่างๆ จนเปื้อนไปหมด ความช้ำในผิดนั้นแฝงกระจาบajan
ถึงสมัยนี้

ป้องกันความมุขด้วยธรรมะ

ขอให้เข้าใจเดียวว่า บรรดาในสิ่งช้ำทั้งหลาย เช่น ในยาผึ้น
กัญชา เหล้า บุหรี่ ไฟ และสิ่งอื่นๆ นั้นมีฝิความช้ำสิงอยู่ทั้งนั้น
พวกเรารู้จักควรระวัง อย่าให้มันมาจับเกาะติดตัวท่านทั้งหลาย
เป็นอันขาด และจะเข้าใจได้why บรรดาความช้ำจักเกิดก็เกิด
ที่ใจก่อน จะนั้นจะระวังใจของตนไว้ ความช้ำจักไม่มารบกวนได้
การป้องกันก็ต้องอาศัยเกราะคือธรรมะเป็นแนวป้องกัน

ธรรมะอย่างเดียวเท่านั้น . . .

จะช่วยป้องกันเราให้พ้นจากตัวมารทั้งปวงได้

ธรรมะเท่านั้น . . . จักค้าจุนใจของเราให้สูงขึ้น ประณีตขึ้น
ถ้าขาดการปฏิบัติธรรมแล้ว . . . ใจก็ต่ำลงทุกที

อันใจที่ต่ำนั้นย่อมถูกน้ำคือความชั่วท่วมทับได้ง่าย เมื่อ
ที่ลุ่ม...เวลาฝนตกก็มีน้ำขังเกิดเน่าและมีหุ่งได้ ใจที่ต่ำธรรมก็ชุ่ม
ไปด้วยความชั่ว ทำให้เกิดสิ่งสกปรกได้มาก เช่นกัน ส่วนใจสูง
ความชั่วท่วมไม่ถึง ก็เมื่อกับดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำ เป็นบานรับ
แสงตะวัน โคลนเล่นน้ำสกปรกไม่เปื้อนใบบัว ดอกบัวเลย ถ้าน้ำ
มากขึ้น...บัวมันก็หายขึ้น จนกระทั้งส่งดอกพันธุ์จันได
ฉะนั้น . . .

พากเราขาวพุทธทั้งหลาย

จงทำตนให้เป็นเช่นกับดอกบัว

ยกตนให้สูงขึ้นไปเสมอๆ ด้วยการปฏิบัติธรรมนี้เอง

อันปกติของคนเรานั้น ถ้ายิ่งมีใจสูงและประณีตขึ้นไปมาก
เท่าใด ความสุขสงบก็ย่อมเกิดแก่ตนมากขึ้นเสมอ เพราจะนานะ
ของคนจักอยู่ในระดับใดได้นั้นมันอยู่ที่การปรับปรุงตัวเอง ตาม
แนวทางของธรรมะ ธรรมะทำคนให้เป็นมนุษย์ ทำมนุษย์สามัญ
ให้เป็นอริยะมนุษย์ จนกระทั้งเป็นพุทธมนุษย์ที่เป็นที่สุด เป็นยอด
ของมนุษย์ที่มีใจสูงจนน้ำไม่ท่วมได้เลย ไม่ว่าในกาลไหนๆ ฉะนั้น
เราจะมาทำใจให้สูงขึ้นด้วยการปฏิบัติธรรมกันเถิด

เมื่อเอาชนะได้แล้ว...พึงรักษาความชนะนั้นไว้

การปฏิบัติธรรมนั้น...อย่าไปเข้าใจว่ามันเป็นของยากเย็น อะไรเลย มันเป็นเรื่องง่าย ยิ่งกว่าง่ายเสียอีก การไม่ปฏิบัติ นั้นแหล่เป็นเรื่องยาก เพราะเป็นการฝืนปกติของตนเอง แต่ เรามิได้กระทำกัน เนื่องมาจากเหตุที่ว่าเราตามใจตัวเองมาก ก deinไป ไม่อยากขัดใจตนเองให้ทำความงามความดีกัน และที่ ขอบตามใจตนเองนั้นก็เนื่องมาจากการความเห็นผิดๆ คือเห็นสิ่ง ไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ เห็นสิ่งเป็นสาระว่าเป็นสิ่งไม่เป็นสาระ ความผิดก็เกิดในใจจากมูลฐานอันนี้ แล้วกระทำอะไรทุกอย่าง ตามอำนาจความอยาก

พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ...

“ความอยากย่อمنนำคนให้ดินโปรดๆ”

ดีนกันไม่รู้จักจบสิ้น ความทุกข์ก็เกิดมาไม่รู้สิ้นเหมือนกัน ทำไมจึงเป็นกันเช่นนี้ ทำไมจึงไม่ออกมาเสีย จากทางมืดนั้นออก ไม่ได้ เพราะใจรักมันเหลือขนาดแล้ว เสียดายในการที่จะจากมัน ไปเสีย จังยอมทนอยู่กับความชั่วนั้นตลอดไป

ท่านทั้งหลาย ถ้าใครถามท่านว่า ท่านรักตัวของท่านไหม?

ทุกคนต้องเป็นเสียงเติยกันว่า “รัก”

เมื่อท่านรักตนของท่านนั้น ท่านได้สนใจให้อยู่ในวงศ์ ที่ดีหรือ? ไม่เป็นปัญหาที่จักต้องคิดต่อไป

และเมื่อทราบว่า ตนยังมิได้อยู่ในกรอบวงที่ดีแล้ว
จงเริ่มหมุนตัวของท่านทันที

หมุนไปทางไหน? . . . ไปทางขอบพระพุทธเจ้า

เมื่อได้กิตามที่เรายึดมั่นยึดถือเอาอะไรเข้ามาในชีวิต ทุกๆ
ก็จะเกิดมาเมื่อนั้น คนที่ตกเป็นทาสobbyay ไม่ว่าจะอย่างใด
กิตาม ชีวิตจะมีความทุกข์หนักที่เดียว ที่ทุกข์หนักก็ เพราะว่า
ชีวิตตกอยู่ในภาวะล้มเหลวระระยะยาว ต้องเดือดร้อนกายใจเป็น
เวลาภารานานมาก จึงต้องรู้จักทำตัวให้เป็นໄหได้ จะได้มีชีวิต
อยู่อย่างผาสุกสำราญ

หลวงพ่อปัญญา ท่านสอนไว้ว่า ...

เมื่อมีความยึดถือเกิดขึ้น ก็สร้างความทุกข์ขึ้นในใจแล้ว
เพราะความทุกข์เกิดขึ้น กับความยึดถือติดพันอยู่ในสิ่งนั้นๆ
ปกติมนุษย์เราชอบมีความติดอยู่ในอะไรบางอย่างแล้ว มักจะ
พูดว่า “ทึ้งไม่ได้”

พระพุทธเจ้าของเรารู้ว่า ถ้าขนะแล้วก็ขอให้รักษา
ความขณะเอาไว้ อย่าให้กลับมาเป็นผู้แพ้เสียอีกเป็นอันขาด

เช่นว่า เรายังสูบบุหรี่ก็เรียกว่าเรายังบุหรี่ เรายังครอง
รักษาความขณะนั้นไว้ เลิกเหล้าได้ก็ควรจะเรียกว่าเป็นผู้ขณะเหล้า
ก็ไม่ควรจะกลับไปแพ้เหล้าอีก เลิกเที่ยวเลิกสนุกได้แล้ว ก็ไม่ควร
กับไปแพ้มันอีก เพราะการกลับไปพ่ายแพ้เป็นยกที่ ๒ นั้น แพกว่า
ยกแรกเสียอีก

เพราะฉะนั้น . . .

เมื่อขณะสิ่งใดแล้ว จะรักษาความขณะนั้นไว้ อย่าให้กลับ
 แพ้ไปอีกเป็นอันขาด เมื่อกับทหารในสมรภูมิ ถ้ายิ่ดเนื้อที่ไว้
 ได้แล้ว ก็ควรจะรักษาไว้ไม่ให้ข้าศึกตื้อเอาที่นั้นไปได้เป็นอันขาด
 จึงจะชี้อ่วว่าเป็นการชอบเป็นการควร ที่เลิกไม่ได้ เพราะว่าเรายัง
 ตกเป็นทาสของสิ่งนั้นอยู่ ยังไม่ดีนرنต่อสู้เพื่อความเป็นไท
 แก่ตัว ทราบได้ที่เรียังไม่ดีนرنต่อสู้ เรายังต้องเป็นทาสสิ่งนั้น
 เรื่อยไป การเป็นทาสนี้เป็นความทุกข์ ไม่ว่าเป็นทาสอะไรให้ลอง
 คิดดูว่ามันเป็นความทุกข์หรือไม่ ถ้าคิดแล้วก็จะมองเห็นว่า...
 มันเป็นความทุกข์

คนเราโดยมากชอบเสรีภาพ ชอบอิสรภาพ ยิ่งในสมัยนี้ด้วย
 แล้วพูดกันหนักในเรื่องเสรีภาพ อิสรภาพ แต่เราพูdreื่องเสรีภาพ
 เรื่องอื่น ไม่พูดเสรีภาพภายใต้ตัวเรา ไม่พูดถึงอิสรภาพภายใต้
 ตัวเรา เสรีภาพอิสรภาพภายใต้ตัวเราเองนั้นแหละ เป็นเรื่อง
 สำคัญที่เราควรจะดีนرنต่อสู้เพื่อให้มันหลุดพ้นไป

ถ้าเราเป็นทาสของอะไรแล้ว เรายังไม่มีเสรีภาพจากสิ่งนั้น
 เป็นทาสเหล้าก็เรียกว่า ไม่มีเสรีภาพจากการดื่มเหล้า เราติดบุหรี่
 ก็ไม่มีเสรีภาพจากบุหรี่ เรายังเป็นทาสของบุหรี่อยู่ ถ้าเราติด
 การพนัน วันเสาร์อาทิตย์ไปสนามม้า ก็เรียกว่าเราไม่มีเสรีภาพจาก
 สิ่งนั้น เรายังไม่มีอิสรภาพจากการพนัน การเล่นม้า เล่นห่วย เล่น
 เบอร์ ถ้าเราชอบเที่ยวกลางคืน พอกำเข้าหน่อยผิมันก็มาเตือน

บอกว่าจะไปได้แล้ว ค้ำแล้ว...เราก็ไปตามที่ผู้สั่งก็เรียกว่า เรายัง
ไม่มีเสรีภาพอะไร ไม่มีอิสรภาพทางจิตใจ เราตกเป็นทาสของ
สิ่งนั้นอยู่ เราก็ต้องไปตามที่เขาบังคับการที่ความคิดชัก催เกิดขึ้น
ในใจแล้วบังคับให้เราทำอะไรนั้น เราไม่เป็นเสรีชน เราไม่เป็น
อิสรชน เรายังเป็นทาสสิ่งเหล่านั้นอยู่

แต่ว่าเราต้องการอิสรภาพอย่างอื่น คือโดยมากที่ต้องการ
นั้นหมายถึงเสรีภาพที่ทำอะไรตามใจอย่างใจปรารถนา เช่น เด็ก
หันมุ่นเด็กสาวต้องการเสรีภาพ คือ ไม่อยากให้พ่อแม่ไปป่วยเดือน
อะไรๆ อยากระบุใน อยากระทำอะไรก็ให้ทำได้ดังใจ มีพ่อ
คนหนึ่งพาลูกไปวัด เพื่อจะได้ไปบวช เพราะว่าลูกนั้นเกรเต็มที่
ไม่เรียนหนังสือ แล้วเขานอกกว่าลูกชายผู้ชาย เขานอกกว่าเข้าของ
อิสรภาพ ไม่อยากจะให้พ่อแม่เกี่ยวข้อง เลยบอกเขาว่า ถ้าชอบ
อิสรภาพก็ปล่อยเข้าไปซิ ไม่ต้องให้ลสถาบันแก่เขา ให้กางเกงไป
ตัวหนึ่ง เสื้อตัวหนึ่ง ให้มันอิสระเต็มที่ แล้วผลที่สุดก็จะไปไหน
ก็ต้องไปอยู่บ้านเมตตา...ท่าเตียน หรือมีจะนั่งก็ไปอยู่บ้านโน่น
ซึ่งเป็นที่กักกันเยาวชน ผู้ชอบอิสรภาพเสรีภาพไม่เข้าเรื่อง
ชอบทำอะไรตามใจอย่างใจปรารถนา นั่นไม่ใช่เสรีภาพที่ถูกต้อง
แต่ว่าเป็นการอยู่ในอำนาจของธรรมชาติฝ่ายตា

คนทุกคนมีธรรมชาติ ๒ อย่างอยู่ในตัว เรียกว่าธรรมชาติ
ฝ่ายตា กับธรรมชาติฝ่ายสูง ถ้าพูดตามภาษาธรรมะนั่นก็เรียกว่า
ความคิดทางฝ่ายกุศลกับความคิดทางฝ่ายอกุศล ถ้าเป็นความ

คิดฝ่ายสูง ก็เรียกว่าเป็นความคิดฝ่ายกุศล ถ้าเป็นความคิดฝ่ายต่ำ ก็เรียกว่าเป็นความคิดฝ่ายอกุศล ถ้าฝ่ายต่ำอกุศลมันมีแรงมาก มีอำนาจมากเหนือเรา...เราเก็บหมัดความเป็นໄท

ถ้าเราตกเป็นทาสของสิ่งนั้นไปแล้ว จะถูกนายคือกิเลส หรือธรรมชาติฝ่ายต่ำนั้นบังคับอยู่ตลอดเวลา

มนุษย์เรา . . .

ถ้าเรารู้จักหัวดกลัวอบายมุขกันบ้างก็จะดี

“ กล้านักมักบิน ”

คนที่ทำเป็นเก่งกล้าในทางอบายมุข

จะถูกอบายมุขมองเมายิ่วเยี้ยจนไม่เป็นผู้ไม่เป็นคน

คนมีครอบครัวแล้ว ก็ควรจะดูแลคนในครอบครัวให้ดี ซึ่งก็รวมถึงตัวเองด้วยนั้นแหละ

ไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข

ครอบครัวที่ไม่แปดเปื้อนด้วยอบายมุข

ไม่มีใครในครอบครัวติดสุราและของมีนมา

ไม่ไปเที่ยวดูการละเล่น ไม่ติดการพนัน

ไม่คบคนชั่วเป็นมิตร ไม่เกี่ยจปรานการงาน

ก็มีหวังว่าจะมีความเจริญรุ่งเรืองอย่างแน่นอน

ปณิธานของธรรมสภากลไกบันลือธรรม

ธรรมสภากลไกบันลือปีพ.ศ. ๒๕๓๐ มีปณิธานในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาของพระบรมศาสดา ตามเจตนาภรณ์ของท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี (นายบรรลือ ศุขธรรม ป.ธ.๔) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุดรติดกี ผู้ก่อสร้างธรรมสภากลไกบันเป็นธรรมสภากลไกบัน แห่งแรกของประเทศไทย สมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินี ในรัชกาลที่ ๙ ทรงปีดทองสุกนิมิตເเอกสาร ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๑๙

สืบเนื่องตามกาลเวลา ในยุคก่อนปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ หนังสือธรรมะที่ได้จัดพิมพ์ จำหน่ายในห้องทดลอง ส่วนมากมีเนื้อหาสาระและมีคุณค่าเป็นอย่างมาก แต่ไม่มีผู้คนสนใจเท่าที่ควร เป็นพระราชนูปเล่มส่วนใหญ่ ไม่มีความล完善 ไม่มีคุณลักษณะที่จะดึงดูดประชาชนให้สนใจหนังสือ ทำให้ในอดีตหนังสือธรรมะไม่ได้รับความนิยมเป็นที่แพร่หลาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ธรรมสภากลไกบันลือธรรม ได้ตั้งปณิธานว่า ภายใน ๑๐ ปี จะต้องเปลี่ยนวัฒนธรรมการเผยแพร่หนังสือธรรมะ ให้มีรูปแบบลวยงาน น่าจับต้อง เป็นที่สนใจของประชาชน และจะทำให้หนังสือธรรมะขึ้นชั้นไปร่วมกับหนังสือชั้นนำ ติดอันดับ Best Seller เหมือนหนังสือชนิดอื่นๆ ไปทั่วโลก จึงได้พัฒนารูปแบบปกและรูปเล่ม ให้มีความน่าสนใจยิ่งต่อเนื่อง เป็นระยะเวลาถึง ๑๐ ปี และตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นต้นไป ทำให้ประชาชนเปลี่ยนวัฒนธรรมการอ่านมาสนใจหนังสือธรรมะเพิ่มมากขึ้น ธรรมสภากลไกบันลือธรรมจะได้นำเสนอและพัฒนาการอ่านหนังสือธรรมะของประชาชน ดังที่ท่านจะเห็นได้ในปัจจุบัน

ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา ธรรมสภากลไกบันลือธรรมได้ตั้งปณิธานให้หนังสือธรรมะเป็นหนังสือที่มีคุณภาพดีและราคาถูก เพื่อสนับสนุนความต้องการของประชาชนให้มากที่สุด จะพัฒนาหนังสือและสื่อธรรมะให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศไทยเป็นเลียงเตียวกันว่า “หนังสือธรรมะทั้งหมด ทั้งตัว มีคุณภาพ และราคาไม่แพง”

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นต้นไป เป้าหมายของสำนักพิมพ์ธรรมสภากลไกบันลือธรรม คือ การเผยแพร่ธรรมะที่ส่งเสริมให้ประชาชน ลด ละ เลิก อบายมุข และสิ่งเสพติดทั้งหลาย เพื่อการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามและการนำมาซึ่งความสุขของมนุษยชาติ

ธรรมสภากลไกบันลือธรรมได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๐ ประชาชนชาวไทย จักมีอิสรภาพรากจากความงมงาย ปราศจากสิ่งเหลวไหล และจะส่งเสริมให้อباญมุขหมดไปจากประเทศไทย ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ แต่ขอให้ลดลง ๆ เรื่อย ๆ รวมถึงการสนับสนุนให้ประชาชนมีศิลปะธรรม มีวัฒนธรรมของชาวน้ำที่ถูกต้องดีงามและการปฏิบัติธรรม เพื่อความสุขของชีวิตและเพื่อความสุขของสังคมโดยทั่วโลก

ด้วยความสุจริต หวังดี ธรรมสภากลไกบันลือธรรมให้โลกพับกับความสงบสุข

สถาบันบันลือธรรม เป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสืบทอดและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ให้ ดำรงอยู่มั่นคง อันเป็นการสามต่อเจตนาرمณของหลวงพ่อพุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกขพลาราม สุรษฎีราชธานี พระเดชพระคุณพระพรหณมังคลาจารย์ หลวงพ่อปัญญาณเทภิกขุ องค์ประธาน สถาบันบันลือธรรม และ ท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี ป.ธ. ๕ ประਯค (นายบรรลือ สุธรรม) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้ให้กำเนิดธรรมลภา

กิจกรรมของสถาบันบันลือธรรม

๑. โครงการ พบรอบ ๗๖๐ ปี ๒๕๖๐-๒๕๘๐ น.
๒. โครงการ ศิลธรรมของขุนคือสันติภาพของโลก จัดที่สวนมุติตาธรรมาราม
๓. โครงการ อัญกันด้วยความรัก ช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ
๔. อบรมสถานปฏิบัติธรรม “สวนมุติตาธรรมาราม” อบรมการเรียนรู้ชีวิตตามธรรมใน ๑ วัน ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐-๑๗.๐๐ น. ทุกวันพุธต้นเดือน ติดต่อเข้าร่วมกิจกรรม “เรียนรู้ชีวิตตามธรรม” ได้ที่ โทร. ๐๘๖-๐๐๔๕๔๗๔, ๐๙-๔๔๐๔๔๔

สถาบันบันลือธรรม และ ธรรมสถานสวนมุติตาธรรมาราม ได้รับการสนับสนุนจาก ธรรมลภาและศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา สาขุนหานดำเนินได้สนิใจ ขอกราบเรียนเชิญเข้าร่วม กิจกรรมในโครงการต่าง ๆ ของสถาบันบันลือธรรม ได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

การพิมพ์หนังสือธรรมเป็นอนุสรณ์ นอกจากราคาเป็นการจัดทำสิ่งซึ่งมีประโยชน์ที่คงอยู่นานแล้ว ยัง เป็นการบำเพ็ญธรรมทานที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้เชื่อว่า ได้แสดงออกถึงญาติธรรม พ้ออไปกับการให้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่องรมอันจะอำนวยประโยชน์ ทั้งจิตใจและประโยชน์ ที่แท้จริงแก่ประชาชน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์หนังสือธรรมจะต้อง มีคุณภาพ เพื่อบอกเป็นที่ระลึกในทุกโอกาสของงาน ประเพณี อันเป็นการใช้จ่ายเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุด โปรดติดต่อที่ ธรรมลภา...
๑/๔-๕ ถนนบริหารชนนี ๑๑๙ แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์. (๐๒) ๔๔๗๐๔๔๔ โทรสาร. (๐๒) ๔๔๗๐๔๕๔ หรือ ที่ www.thammasapa.com

การให้อธรรมะจะเป็นการให้ทั้งปวง การรับธรรมะและนำไปปฏิบัติย่อมช่วยให้เราได้รับทั้งปวงเป็นกัน

เพื่อเป็นการสนองปณิธานของหลวงพ่อปัญญาณนันท์
ธิรรัมสภากลและสถาบันบันลือธิรรัม จึงได้รวบรวมปัญญาณนันท์
ของหลวงพ่อปัญญาณนันทภิกขุ อันเกี่ยวกับอบายมุข สาเหตุที่ทำ
ให้ชาวพุทธลุ่มหลงในอบายมุข ตลอดจนการปฏิเดือนทางแห่งการ
เกิดขึ้นของอบายมุขไม่ให้เข้ามาสู่ชีวิตเราอย่างลื้นเชิง ด้วยการ
ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งพระเดช
พระคุณพระพรหมมังคลาจารย์ : หลวงพ่อปัญญาณนันทภิกขุ ท่าน
ได้เมตตาแสดงแก่ชาวพุทธในสถานที่ต่างๆ กัน รวบรวมจัด
พิมพ์เป็นหนังสือ โดยให้ชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า^๑
"ปัญญาธิรัมส์ ทางเลื่อมให้เดินหนี ทางดีให้เดินตาม"

นักเขียน: ภูมิ

www.thammasapa.com
ISBN : 978-974-05-1328-5

9 789740 513285

ขอกราบขอบพระคุณแด่ทุกท่านที่สนับสนุน และสมทบทหารจัดพิมพ์หนังสือรวมะเล่มนี้
โปรดช่วยอุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์เพื่อการเผยแพร่ธรรมะ ราคาเล่มละ ๙๕ บาท

